

20x 74,5

KATOLIŠKI MISIJONI

LAS MISIONES CATOLICAS

XXX. - 3. - MAREC - 1956

D 42321

42321
+

RAZSTAVA

O SLOVENSKIH MISIJONARJIH

Priredila Slovenska misijonska podzveza

Fotografije v tej številki (delo fotografa L. Erjavca), povedó o tej izredni misijonski prireditvi več kot morejo povedati besede. Je res že prešlo v tradicijo slovenske skupnosti v Argentini, da imamo okrog praznika Razglašnja Gospodovega veliko tombolo v prid sklada v pomoč vsem slovenskim misijonarjem. Letošnja je bila že peta misijonska veletombola, a šesta tovrstna prireditev, ker smo prvo leto imeli velesrečolov za dr. Janežev rentgenski aparat v Čaotungu. Za to veletombolo smo hoteli stotinam misijonskih prijateljev pripraviti posebno veselje s tem, da smo povabili vse

slovenske misijonarje, naj pošljejo za tombolo kake dobitke v obliki raznih predmetov, tipičnih za kraje in ljudi, ki med njimi delujejo. S tem naj bi se slovenski misijonarji nekako odškodovali za pomoč, ki jim jo v nemajhni meri posredujejo tudi rojaki v Argentini, obenem pa bi tako v marsikako slovensko hišo prišel misijonski predmet, ki bi spominjal vse, ki v njej prebivajo ali jo obiščejo, na misijone in še posebej na slovenske misijonarje. Na povabila uredništva „Katoliških misijonov“, ki vzdržuje z vsemi misijonarji sveta stike, so se le-ti v velikem številu lepše

IN TOMBOLA

ZA SLOVENSKE MISIJONARJE

v Argentini, Buenos Aires, 8. januarja 1956

odzvali, kot smo mogli upati. Kmalu so začela prihajati sporočila o pošiljkah in tudi pošiljke same. Zavoj za zavojem je hitela dvigati na carino č. s. Libija Krek, slovenska usmiljenka, in treba je bilo prav njene potrpežljive vztrajnosti za izvojevanje te ali one pošiljke, pa še uradnega posredovanja tukajšnjega direktorja Papeških misijskih družb, tako lepe in dragocene stvari so prihajale. Ko smo videli, kako se kopičijo ti izredni in zanimivi misijski predmeti, smo se odločili, da bomo z njimi uredili posebno misijonsko razstavo, razširjeno še s slikami in statistikami o slovenskih

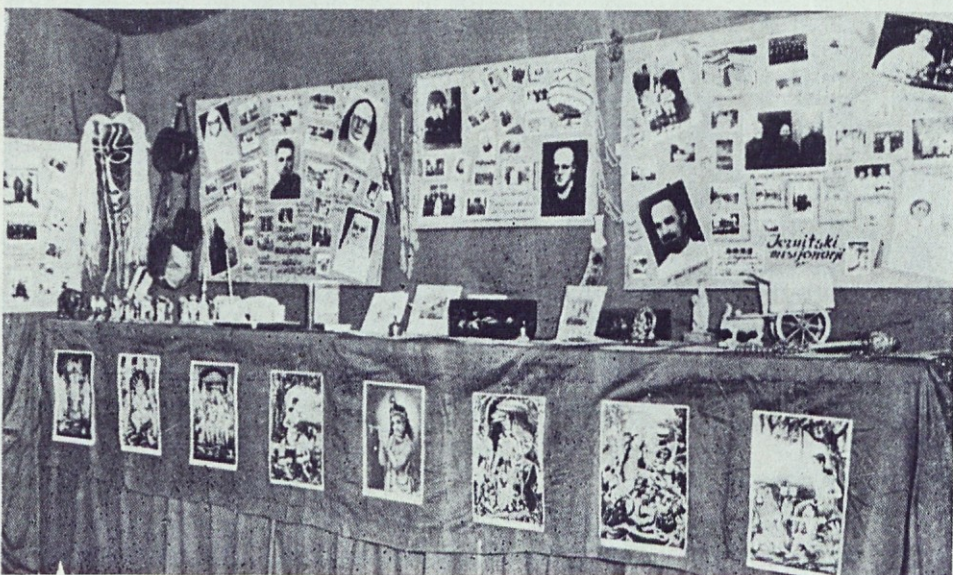
misijonarjih, kar naj bi si ogledali vsi udeleženci misijonske veletombole. Da pa bo veškodušna gesta slovenskih misijonarjev še bolj poudarjena, smo sklenili ohraniti tombolo kar tako, kot vsa prejšnja leta, brez dobitkov slovenskih misijonarjev, s katerimi smo pa pripravili našim prijateljem poseben srečolov; srečka zanj je bila vsaka tombolska tablica in je torej vsaka tablica, ki ni zadela na tomboli, prišla v poštev za žrebanje srečolova. Tablice so tako dobile dvojno vrednost, stale so pa kljub temu le toliko kot lansko leto: 4 pese vsaka. (Sledi na str. 142)

Glavna stena razstavnega prostora, kot vidimo na obeh slikah zgoraj je nosila na vrhu krasne na svilo slikane, večino-

ma religiozne podobe kitajske krščanske domače umetnosti, ki jih je poslal predvsem g. Andrej Majcen SDB. Pod nji-

mi je bil napis: Sodelujmo z našimi misijonarji!, pod napisom podobe slovenskih misijonarjev, pod njimi na policah predmeti, ki so jih poslali, še bolj spodaj pa statistične tabele o številu in delokrogih slovenskih misijonarjev in pa

slike indijskih mitoloških božanstev, ki jih je poslal g. Nace Kustec, salezijanec. Na strani 132 - 133: predmeti ki so jih poslali misijonarji France Jereb C.M., Anica Miklavčič, kanosijanka, Benjamina Kardinar in Katarina Jančar, usmi-

ljenki, in sicer namizni prti s prtiči, z uvezenimi kitajskimi motivi, čajni servis z Japonske ženski nakit, tudi z Japonske dve krasni stenski vezenini in drugo. Usmiljenka s. Jančar je poslala z Japonske tudi dragoceno cigaretno dozo in

vžigalnik — V dveh škatljicah vidimo zanimivosti iz ebenovine: na fino izrezljanem podstavku tri kroglice, ena v drugi, izrezljane iz enega samega kosa (poslala gg. Majcen in Geder iz Hongkonga). — Spodaj na skrajni levisi eden

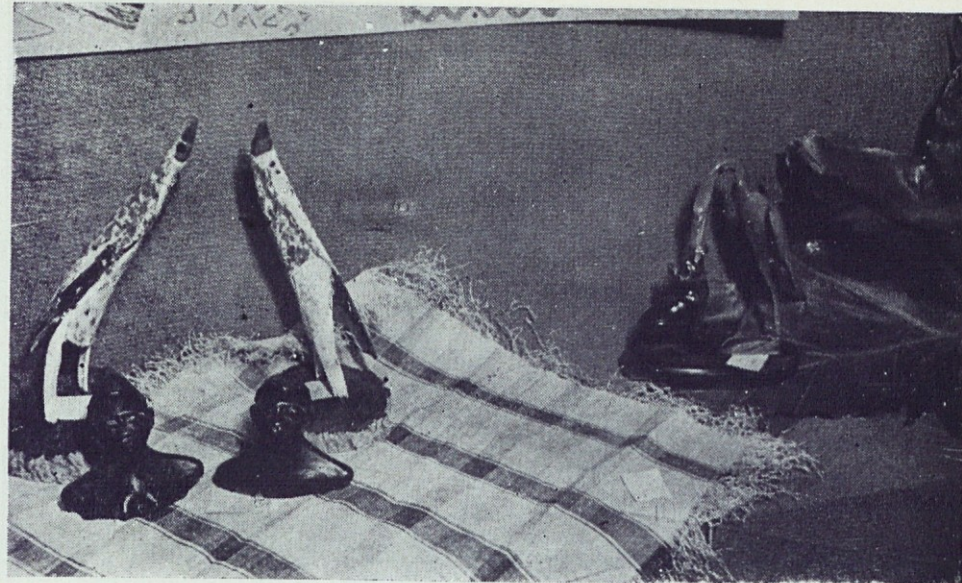

od dveh kosov svile iz Siama; žal se ne vidijo še drugi darovi, ki jih je poslala m. Ksaverija Pirc od tam: dragocena zaplestnica, ženska torbica in drugo. Pač pa sta dobro vidna dva zabojčka z nepalskim čajem, ki ga prideluje na hima-

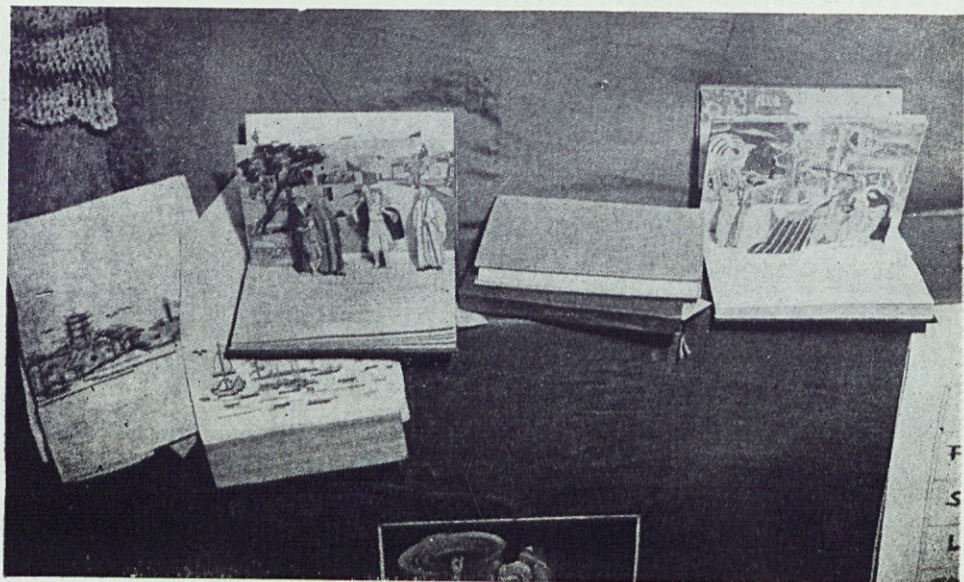
lajskih višinah br. Janez Udovč S.J. — Misijonarja Nace Kustec in Ivan Kešpret iz Indije, oba salezijanca, sta poslala celo vrsto predmetov, med drugim tudi to indijsko ladjico. Spodaj vidimo dva od številnih kipecev, ki jih je izdelal doma-

činski umetnik v Južni Afriki, poslala pa s. Vincencija Novak; bodalo je iz Belgijskega Konga (Kerševan C.M.); Dva ptiča, narejena iz živalskega rogovja, poslala s. Frančiška Novak; desno le-

pa okrasna živalska skupina iz posebne- ga materiala, ki predstavlja psička in čapljo (poslala Kustec in Kešpret). Spodaj so posebne vrste verski učbeniki, vsi v plastičnih slikah, kakor jih delajo sa-

SLOVENSKI MISIJONARJI NA KITAJSKEM PRED ZASEDBO RDE

DRUŽBA

DUHOVNIKI BRATJE

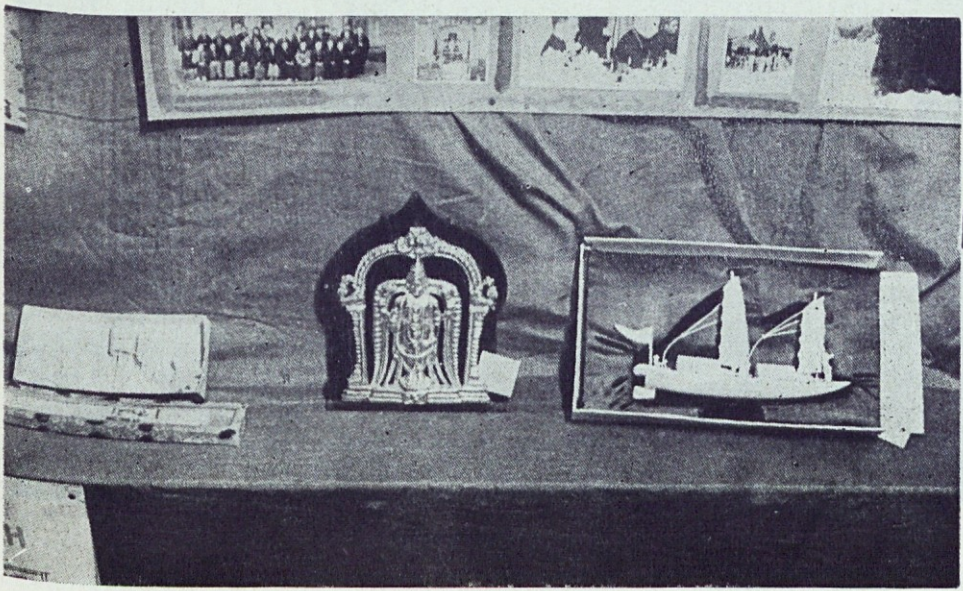
KLERIKI

REBĐVNICE

LAIKI

lezijanci v Macao, poslal Andrej Majcen. Isti misijonar je poslal še več predmetov iz ebenovine kot na primer fino izrezljano kitajsko ladjico, kot jo vidimo spodaj desno zraven indijskega božanstva (srebro, pošiljka Kustec-Kešpret).

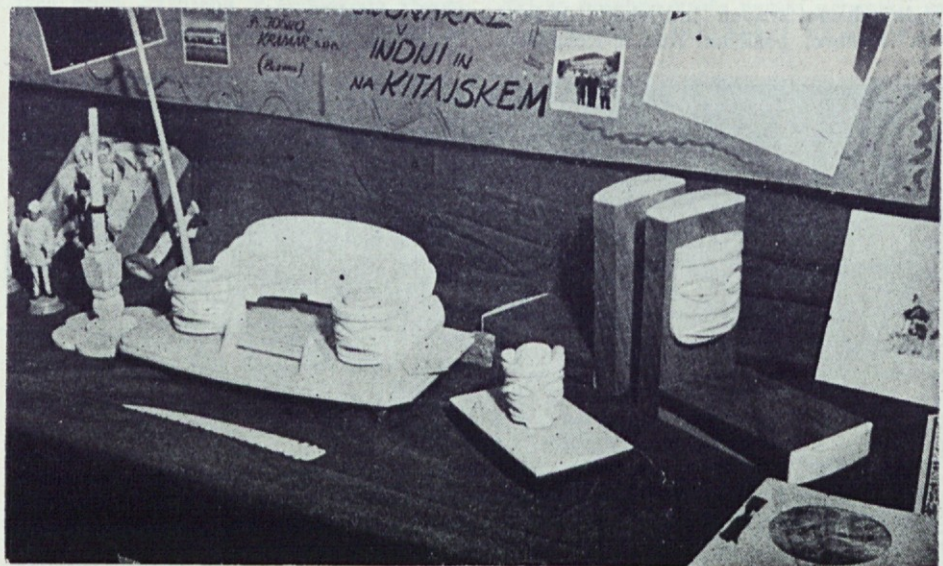
S. Anica Miklavčič je potom svojih soseseter iz Hongkonga poslala med drugim dve kitajski ladjici iz celuloida, pa eno prav dragoceno iz slonove kosti in jedilne paličice iz istega dragocenega materiala (glej sliki zgoraj in spodaj).

Na tej fotografiji zgoraj; vidimo levo najprej iz lesa izrezljanega slona, pošiljka m. Vincencije Novak O.S.U. iz Siama; zraven je „stolp sreče“ iz ebenvine, mojstrovinna rezbarske umetnosti

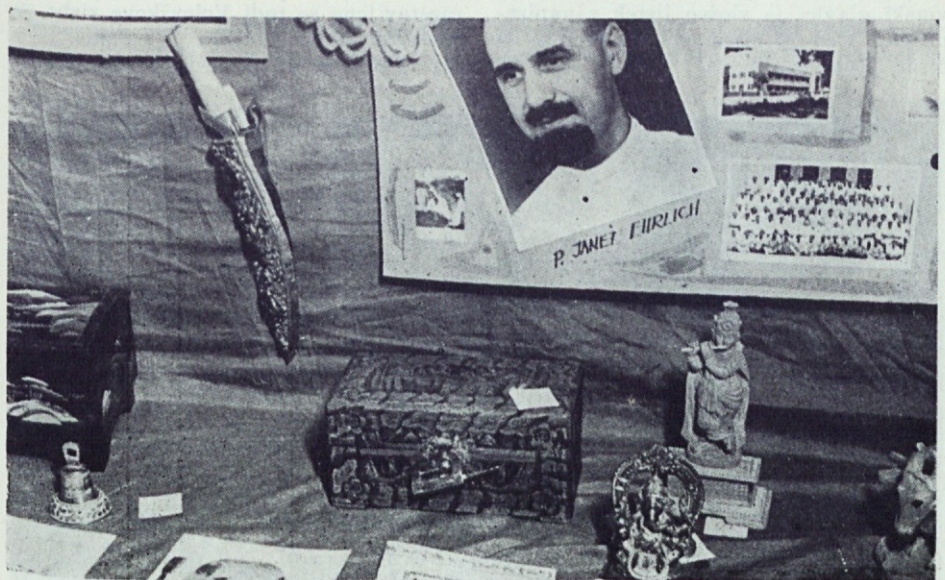
(pošilja g. Majcen); v ospredju nad 30 različnih figuric, ki predstavljajo različne indijske stanove in način oblačenja kar je poslal brat Janez Udovč S.J. iz Darjeelinga. — Na sliki spodaj: poseb-

no dragocen pisalnik z vsemi pritiklinami iz afriške slonove kosti, pošiljka bratov Karla in Marcela Kerševana C.M., Belgijski Kongo. — Tu zgoraj: bogata, z japonskimi motivi okrašena šatulja, ki ti, ko jo odpreš, zaigra japonsko melodi-

jo (dar usmiljenke s. Jančar); okrog: japonske voščilne karte, izdelane na svili in v lesu (s. Miklavčič Anica). Spodaj: nepalski nož in zvonček (br. Udovč, jezuit); lesena šatulja (s. Miklavčič); dva indijska kipca (Kustec in Kešpret).

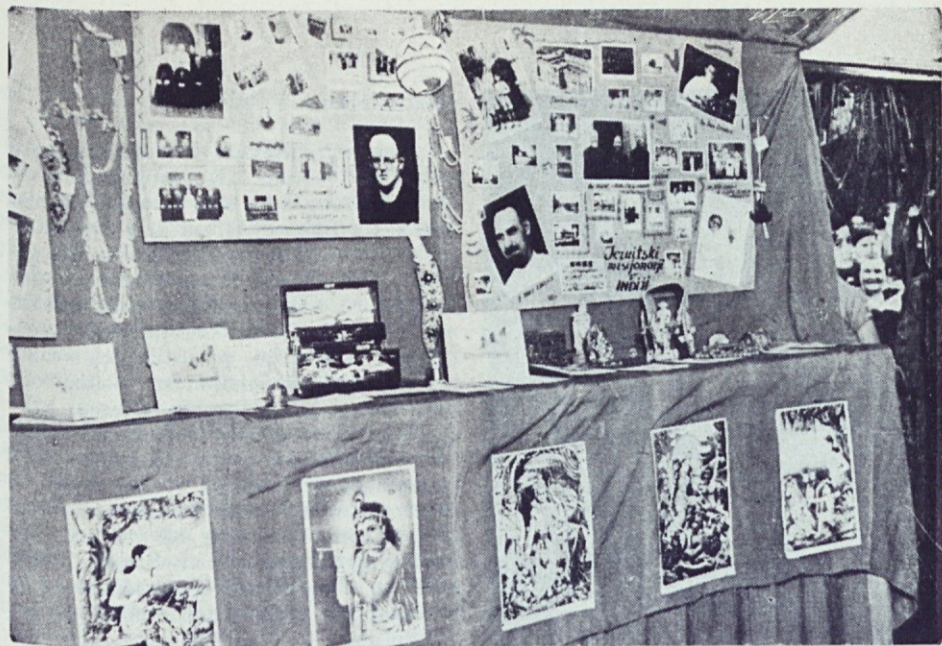

Slika tu zgoraj: Indijski voziček (Kešpet - Kustec), budistični molek, dva budistična „molitvena mlinčka“ (v kovinski glavici je vložen listek z napisano molitvico „O mani pad me hum — O biser lotosovega cveta“; glavica se z gi-

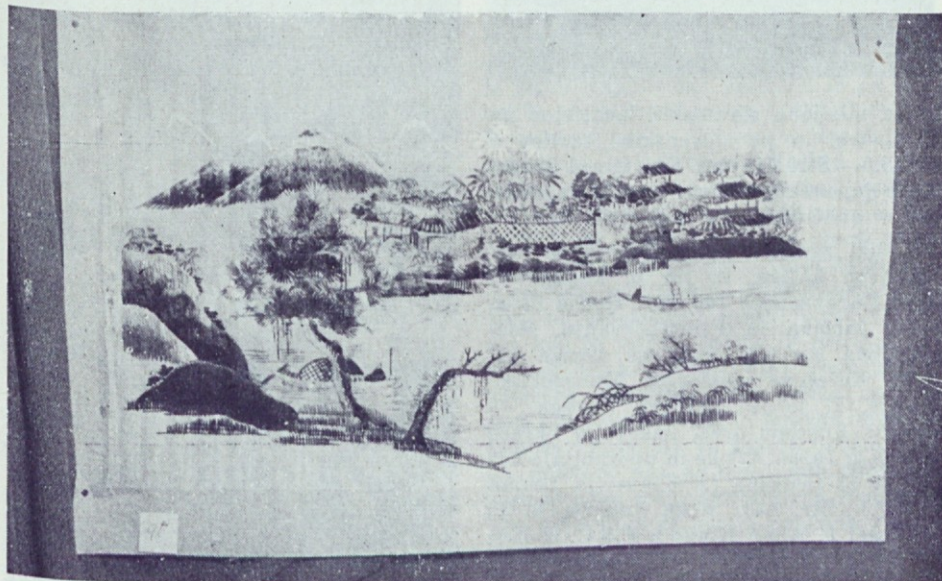
banjem hitro vrti in vsak zavrtljaj je molitev...). — Spodaj: Kot „Katoliških misijonov“ in misijonskega tiska sploh; razstavljene so tudi Volovškove risbe za naslovne strani lanskih „Kat. mis.“. — Str. 141: Še en pogled na eno izmed

razstavnih sten: levo eden od obeskov, kakor jih rabijo v Bengaliji za počasti-

tev gostov in kot jih je več poslal p. Porderžaj S.J.; podobe misijonarjev nekda-

njega misijona slovenskih lazaristov na Kitajskem in pa slovenskih jezuitov v Indiji. — Str. 141 sp.: Ena izmed dragocenih japonskih vezenin s svilo na svilo, vse v značilnih, res čudovitih barvah.

Na sliki zgoraj: Poleg globusa so razstavljene knjige, ki jih je napisal in izdal Baraga pred 100 leti: Dušna paša, Zlata jabolka in Premišljevanja. Razstavljena sta bila tudi oba zvezka obširne Režekove zgodovine Marquettske škofije, ki jo je ustanovil Baraga. — Desno: Kokosov oreh, kakor ga okrase šolarji iz Južne Afrike in uporabljajo kot posodo za tekočine (s. Ksaverija Lesjak O.S.U.). Str. 143: Koža Levinje, ki jo je poslal p. Albin Kladnik F.S.C. iz Južne Afrike; krasila je strop razstavnega prostora; spodaj je videti obredni boben s pripadajočo šatuljo, ki ga je uporabljal nek višji budistični bonec in nam ga poleg drugega poslal br. J. Udovč.

(Nadaljevanje s str. 131)

Vsa prireditve se je vršila na vrtu slovenske gostilne „Ilirija“, ki jo ima na ulici Alvarado 350 v mestu Ramos Mejía, tik Buenos Airesa in v sredi največjih slovenskih naselij, Slovenska gospodarska zadruga, ki ima tam tudi svoje prostore, kakor tudi Slovenska kulturna akcija in Slovenska misijonska podzveza v Argentini, prirediteljica vsakoletne in tudi te misijonske veletombole. Razstava je bila prirejena v leseni hišici, ki jo sicer uporablja Slovenska kulturna akcija za svojo umetniško šolo, tombola in srečolov pa sta se vršili na prostranem, z drevesi zasenčenem vrtu. Dan 8. januarja pa je bil vse prej kot naklonjen tovrstnim prireditvam: dežek božji se je vedno bolj napovedoval, ne le po časopisju, ampak tudi z oblaki in celo kapljami. Ob treh popoldne, torej do-

bri dve uri pred začetkom tombole, se je res kar vtilo, tako da smo morali hiteti s pokrivanjem razstavljenih dobitkov in brisanjem miz in stolov. Pa je spet posijalo sonce in ljudi je prihajalo vedno več; a nova ploha nas je nanovo preplašila. Vendar je prav ta dež nebo toliko razbremenil, da se je vreme kar lepo ustalilo in smo se odločili izvesti tombolo povsem po načrtu. Bili smo pa kar malo potrti, češ najbolj zanimiva prireditev: z razstavo, tombolo in srečolovom, na tako lepem kraju, pa bo malo ljudi... in malo dohodkov. Škoda!... A zgodilo se je prav nasprotno. Ne vemo, čemu naj pripišemo, ali izrednemu slovesu, ki ga uživa ta prireditev med vsemi rojaki brez razlike, ali ugodnemu kraju in vabečemu vrtu, na katerem smo letos prireditev pripravili, ali pa res bogatim dobitkom tombole in še bolj

bogatim dobitkom misijonskega srečolova ter zanimanje vzbujajoči razstavi, da je kljub negotovemu vremenu in ne najboljši propagandi prišlo toliko ljudi kot še nikdar poprej k šestim dosedanjim tovrstnim prireditvam. Najbrž so vsi zgoraj navedeni činitelji skupaj, vsak po svoje, pripomogli, da se je zbralo kar 1.000 ljudi množica kot se zbere samo še na romanju v Luján (tam še večja) in morda pri zadnji domobranski proslavi ob desetletnici naših žrtev. Ne vemo, kdo se je bolj čudil: ali množica sama sebi ali prireditelji njej, vsem je bila udeležba nepričakovano velika in vsi smo bili enako veseli in krasno razpoloženi za prireditev (o katere poteku, zlasti razstavi naj pa, predvsem slike govore in njim pripisana obširna razlaga). Vsa prireditev je potem potekala v najlepšem redu in v splošno zadovoljstvo ter dosegla zaželjeni uspeh v pomoč slovenskim misijonarjem in nič manjšega moralnega v oporo misijonskim delavcem v zaledju Hvala Bogu!

Dve izmed številnih slik na svili, ki sta jih poslala predvsem g. Andrej Majcen S.D.B. in s. Anica Miklavčič kanosijan. So približno mere 70 x 40 cm. Večinoma predstavljajo Jezusa v Marijinem naročju, ali pa tudi skupino okrog njiju. Spet druge podobe kažejo motive iz narave. Vse v bajnih, pa vendar ubranih barvah. Podobe, dane v primeren okvir, kakor je storil to Milan Volovšek za inž. A. Mozetiča, so najlepši in najdragocenejši okras stanovanja. (Brez okvirja stane podoba za rojake 300 pesov, z okvirjem po zamisli Milana Volovška 400 pesov.) S. Marija Maknisa Luževič FMM je poslala še prav posebne vrste podobo, kjer je svilna podoba obdana z okvirjem iz drugačne svile, konci ogrodja spodaj obdani s slonovo kostjo. Slike, levinjina joža in drugo, kar je še ostalo od žrebanja in dražbe, je na razpolago za ogled in odkup v pisarni na Alvarado 350, Ramos Mejía (vprašati po predsedniku Slov. mis. podzveze g. M. Lobodi).

Kronistu preostane le še prijetna dolžnost, da se v imenu prireditelja, Slovenske misijonske podzveze v Argentini, zahvali vsem lepo številnim sodelavcem, ki so pripomogli k tako lepo uspeli prireditvi. Zahvala gre pa pred vsem slovenskim misijonarjem ki so poslali prelepe dobitke, ne brez žrtev in težav, katera je pa hvaležna ljubezen do slovenskih misijonskih prijateljev vse premagala. Hvala č. s. Libiji Krek za njen trud pri dviganju paketov na carini! Hvala požrtvovalnim zbiralcem in darovalcem dobitkov za tombolo in prodajalcem tobolskih tablic! Hvala vsem, ki so pomagali pri ureditvi razstave, zlasti slikarju Milanu Volovšku! Hvala vsem udeležencem, ki se niso ustrašili negotovega vremena! Hvala vodstvu „Ilirije“, da tje poskrbelo za postrežbo tako velike množice! Vsem naj bo Veliki Misijonar naš Gospod Jezus Kristus bogat plačnik! In vsem naj bo letošnja prireditev pobuda za prihodnjo, če ljubi Bog da, še veličastnejšo in še bolj rodovitno v pomoč našim dragim misijonarjem, tem našim zastopnikom na Kristusovi osvaja-
jalni fronti v katoliških misijonih.

S V E T K R I S T U S U !

POSTI N SREČA

„Cerkev živi iz svojih počel: iz osebne žrtve Jezusa Kristusa in iz njegove neprestane žrtve v svojih udih. Niti maša niti mučeništvo ne moreta izginiti izmed nas.“ (Gay)

Za mnoge katoličane je post nesmiselna odredba. Odpovedi ne sprejemajo v svoj program, žrtve odklanjajo kot nespamet, pokoro prepuščajo drugim.

To je značilno za razkristjanjenost sodobne družbe in za usihanje njenih duhovnih sokov. Misleci pred Kristusom so razumeli, da je v zmagi nad sebičnostjo sreča. Poganski svet je dal lepih primerov zatajevanja in žrtev. Zveličar je potem razložil smisel in potrebo žrtve — za osebno srečo in za reševanje drugih. Njegova žrtev je bila kupna cena za odrešitev vsega človeštva. Tako odkupljene brate je povabil, naj s križem gredo za njim. To je pot božjega češčenja, zahvale, zadoščevanja in soodrešenja.

Globlje pogledano so vse te naše žrtve Kristusove žrtve v udih njegovega skrivnostnega telesa. Tako se Cerkev krepi, raste in se širi.

Ta resničnost je temna za tiste, ki ne živijo iz krščanstva in jih ne razsvetljuje milost. Milost odkrije, da je trpljenje nujno, kot je nujna evharistična daritev. Več ko zajemam iz Jezusove žrtve, več milosti napolni mojo dušo in več žrtev zase in za druge zmorem. Tudi največje, kajti sposobnost za junaštvo ni nič drugega kot stanje v božji milosti.

Milost je torej božje življenje, ki se pretaka iz Jezusove daritve in iz njegovih žrtev v nas — ker so naše žrtve — v duše. To je sreča že na tem svetu. Sv. Terezika je odločno zavrnila trditev, da je življenje žalostno: „Življenje ni žalostno! Nasprotno — zelo veselo je. Ko bi dejali: 'Izgnanstvo je žalostno,' tedaj bi vas razumela. Zmota je imenovati življenje to, kar se mora končati. Samo nebeškim stvarjem, temu, kar ne more umreti, pristoji to lepo ime; in ker jih uživamo že na tem svetu, ni življenje žalostno, marveč veselo, jako veselo.“

Iz te zavesti, iz te moči, iz te sreče živijo in delajo apostoli, pa naj se kot misijonarji žrtvujejo v poganskih deželah, ali prenašajo poklicne in stanovske nevšečnosti sredi krščanskega sveta. Tem poslednjim je pravkar citirana zavetnica misijonov dala tole navodilo: „S svojimi malimi deli ljubezni, storjenimi naskrivaj in brez hrušča, spreobračamo duše v daljnih deželah, pomagamo misijonarjem, jim posredujemo obilnih miloščin; tako smo prava duhovna in tvorna bivališča Jezusa v najsvetejšem zakramentu.“

Zahvaljena sv. Cerkev, naša mati, učiteljica, Vodnica. S postnim časom nas je opozorila na te skrivnosti, nam pokazala na duše, ki pričakujejo našega posredovanja milosti, nam s postom odprla vrelec te milosti in s tem tudi osebne sreče.

Samo z njo živeti je treba, pa bo Zveličar z nami vred vstal v mnogih dušah.

Prof. Alojzij Geržinič

APOSTOL ABESINIJE

BL. JUSTIN DE JACOBIS

Dr. Filip Žakelj, Buenos Aires

V sedemnajstem stoletju je sveti Vincencij Pavelski ustanovil Misijsko družbo duhovnikov (lazariste) in s pomočjo svete Ludovike Marillac Družbo hčera krščanske ljubezni (usmiljenke). Obe družbi sta v treh stoletjih izvršili ogromno dobrih del v korist Cerkvi in človeški družbi. Vincencijevi duhovniki so odhajali tudi v misijone, da bi nevernikom prinesli Kristusa. Več izmed njih je za Kristusa prelilo celo svojo kri. Med temi se posebno odlikujejo: blaženi Renat Rouge, Janez Gabriel Perboyre ter Frančišek de Regis Clet. Justina de Jacobis ni zadela morilčeva roka, vendar je kot misijonar toliko trpel in umrl take smrti da bi ga po vsej pravici smeli prištevati med mučence. Ob istem času, ko so Knoblehar in njegovi slovenski in drugi misijonski sodrugi trpeli in umirali v Vzhodnem Sudanu, je Justin de Jacobis prenašal skrajne napore v sosedni Abesiniji. Kardinal Massaia Viljem, ki ga srečavamo večkrat tudi v Knobleharjevem življenjepisu, je sredi prejšnjega stoletja dal temu misijonskemu junaku izredno spričevalo. *Justin de Jacobis mu je „ustanovitelj abesinskega misijona, neutrudljivi apostol Vzhodne Afrike, značilen (tipičen) zgled tiste srčnosti in tiste odpovedi, ki sta potrebni za pospeševanje misijonov, angel etiopske (abesinske) Cerkve.“*

ROJSTNI KRAJ SAN FELE

Justin je prišel na svet 9. oktobra 1800, torej isto leto kot slovenski pesnik dr. France Prešeren in božji služabnik škof Anton Martin Slomšek. Zibelka mu je tekla v kraju San Fele v škofiji Muro Lucano v severnem delu province Basilicata v južni Italiji. Oče mu je bil Janez Krstnik De Jacobis, mati pa Jožefina Muccia. Oba sta krščanska in poštena. Zelo pobožna mati ima velik vzgojni vpliv na malega Justinčka. Justinček jo tako rad posluša, ko mu razlaga resnice svete vere. Navaja ga celo k premišljevanju verskih skrivnosti. Kadar premišljeje vol ure, mu dobra mamica poplača z drobnim novcem. Posebno pobožnost goji do Matere božje, do Jezusa v presvetem Rešnjem Telesu in do Gospodovega trpljenja. Ko kot devetleten deček prvič pristopa k svetemu obhajilu, je bolj podoben angelu kot otroku. Rad po svojih otroških močeh pomaga revežem. Več uradnih odlokov svete stolice govori, da je Justin že kot mladenček goreče sodeloval pri Družbi za širjenje vere (Pium Opus Propagationis Fidei). Vneto moli za spreobrnjenje nevernikov ter za ločene od prave vere in Cerkve.

PRESELITEV V NEAPELJ

Časi tedaj niso bili najboljši. Oče se iz majhnega San Fele preseli v Neapelj, da bi lažje preživljal svojo veliko družino. Justin je že sedmi otrok. Vseh otroških let pri hiši bo pa štirinajst. Justin odrašča. Kako je bistrega in hitrega duha, pa tudi izredno lepega značaja! V Neaplju se ob srednješolskem študiju tako lepo razvijajo njegove duševne zmožnosti.

BL. JUSTIN DE JACOBIS C.M.

V MISIJSKI DRUŽBI

Mladi Justin čuti v sebi redovniški poklic; zato z osemnajstimi leti stopi v Neaplju v Misijonsko družbo svetega Vincencija Pavelskega (k lazaristom). Tako je resen, da se zdi, kakor da je že v noviciatu dosegel redovniško popolnost. Po končanih zaobljubah in po dovršenih modroslovnih in bogoslovnih naukih prejme 12. junija v Brindisiju mašniško posvečenje. Posvečen je bil za duhovnika nekaj mesecev prej kot božji služabnik Anton Martin Slomšek (posvečen na mali šmarren leta 1824). Justin je že pred odhodom v misijone tako kreposten, da se je zdel, kakor pravi odlok o proglasitvi blaženim, angel ljubezni, krotko jagnje, zgled ponižnosti. Njegova odnehljivost je tako velika, da mu dajo celo priimek: „Naredite, kakor hočete!“ To mlado redovniško dušo pa krasi obenem posebna pobožnost.

Prva leta prav goreče misijonari po južni Italiji. Izredno rad oznanja božjo besedo. Vedno je pripravljen prevzeti dolžnosti, ki drugim redovniškim sobratom niso bile posebno všeč. Tako prav rad gre pridigat v Monopoli o vernih dušah v vicah, ker drugi ne marajo, čeprav je bolan in ima vročino. Ko se prikaže s svojim bledim obrazom na prižnici, se poslušalcem zdi, da vidijo pred seboj človeka, ki je prišel z onega sveta. Bolni misijonar s svojim zatajevanjem in gorečo besedo gane poslušalce k ljubezni in usmíljenju do ubogih duš v vicah, kakor jih zlepa še ni kdo drug ganil.

Justin pa mora vršiti v Misijonski družbi tudi predstojniško službo. Pred odhodom v Abesinijo je predstojnik samostana v Neaplju.

KRŠČANSTVO V ABESINJI

Abesinija je prostrana pokrajina med Gornjim Nilom in Rdečim morjem. V četrtem stoletju sveti Frumencij tam oznanja pravo Kristusovo vero. Postaja pa Abesinija cerkveno odvisna od aleksandrijskega patriarha. V petem stoletju širi tam krščanstvo „devet svetnikov“, ki so verjetno monofiziti, krivoverci, ki priznavajo, da ima Kristus samo eno naravo. Aleksandrija se leta 451 odtrga od prave rimsko-katoliške vere. Abesinija polagoma gre za njo. V trinajstem stoletju nekaj gorečih domačih menihov skuša obnoviti versko življenje. V šestrajstem stoletju začno prihajati v Abesinijo evropski katoliški misijonarji, a jih končno izženejo. Okoli leta 1800 začne prodirati v Abesinijo mohamedanska vera.

APOSTOLSKI PREFEKT ABESINJE

Justin vneto pridiguje in goreče spoveduje v svoji domovini. A ljubezen do duš ga kar ne more zadržati doma. Kako je srečen, ko ga Kongregacija za razširjenje svete vere imenuje za apostolskega prefekta v misijonu, ki ga namerava ustanoviti v Abesiniji. Pred odhodom prejme apostolski blagoslov svetega očeta Gregorija XVI., potem pa z nekaterimi tovariši 23. maja 1839 odpotuje iz Rima proti Abesiniji.

TEŽKE RAZMERE V ABESINJI

Ob prihodu Justinovem v Abesinijo so razmere vse prej kot rožnate. Ljudstvo je močno praznoverno; domača duhovščina živi v trdnem prepričanju, da je daleč pred drugimi duhovniki; v deželo prodira mohamedanski in protestantski vpliv. Domači veljaki se prepirajo med seboj za fevdalno oblast; sosedni kolonizatorji pa skušajo vplivati na politično življenje v deželi. Podnebje je težko. Iz Rdečega morja se dviga močna soparica. Puščava je vroča kot peč; na visokih planjavah je podnevi vroče, ponoči pa ledeno mrzlo.

Stara cerkev v Ebo v Abesiniji; pridiga na prostem.

POPOLNA PRILAGODITEV

Apostolsko pismo „Divinae benignitatis“, s katerim Pij XII. 25 junija 1939 Justina De Jacobis uvršča med blažene, nam tako'e slika njegovo popolno prilagoditev abesinskemu ljudstvu ter junaško gorečnost za svoje posvečenje in zveličanje drugih: „Končno je dospel v svoj misijon, in sicer v zelo hud in poln težav. Toda iz največje ljubezni do Boga in bližnjega je vse premagal: trdovratnost razkolnikov, pomanjkanje potrebnih stvari, neugodno podnebje. Ne dež ne neznosna vročina nista mogla zadržati Kristusovega glasnika, ki se je loteval dolgih in hudih potovanj ter vršil neutrudno svojo sveto službo po pokrajinah Tigré, Scioá in sosednih pokrajinah; brez odlašanja je hitel, kamor ga je klica'la gorečnost za vero in ljubezen. Da bi pa abesinsko ljudstvo lažlje privabil, h Kristusu, se je natančno prilagodil življenju domačinov, potrpežljivo in ljubeznivo tudi domače učence oblikoval za sveto službo, ves dan posvečal delu za duše, končno pa velik del noči prebedel, ko se je v molitvi razgovarjal z Bogom.“

Že odlok Kongregacije svetih obredov „Dum saeculo“, v katerem Pij XII. trdi, da je Justina De Jacobis varno proglasiti blaženim, prav jedrnatno izraža isto misel: „Tam se je prilagodil navadam tistih ljudstev ter z dobrotljivostjo, nezlomljivo potrpežljivostjo ter s skrbno in najnežnejšo ljubeznijo — na sebi je nekako izražal Kristusove poteze — tesno navezal nase srca svojih ljudstev ter utrl pot, da bi se iz razkola vrnili v katoliško edinost.“

Justin začne prav skromno in ponižno delovati v pokrajini Tigre v mestecu Adua. Ker je za Abesinca veliko pohujšanje, če duhovnik kar v kaki hiši zasebno opravlja najsvetejšo skrivnost, mora Justin maševati pri zaprtih vratih. Skuša se popolnoma prilagoditi krajevnim navadam. Jé, kar drugi jedo in kakor jedo. Tudi oblačiti se mora kakor domačini. Kdor je nosil belo obleko, je bil v nevarnosti, da ga umore ali vsaj ranijo.

Justin se pridno uči domačega jezika. Že 26. januarja 1840 je tako srečen, da more prvim desetim Abesincem govoriti v njihovem jeziku. Besedilo se je ohranilo. Morda je prav, da omenjamo uvod in najbolj pomembne odstavke:

„Usta so vrata do srca. Beseda je ključ do srca. Ko odpiram usta, vam odpiram svoje srce; ko vam govorim, vam dajem ključ do svojega srca. Pridite gledat veliko ljubezen, ki jo je Sveti Duh položil v moje srce! Zvedel sem v svojem kraju, da je Abesinija krščanska. Tedaj sem rekel, svojemu očetu in svoji materi: ‚Moj oče in moja mati, blagoslovita me, zakaj oditi hočem! In ko sta rekla: ‚Otrok najin, kam greš?‘ sem odgovoril: ‚Hočem videti svoje zelo ljubljene abesinske brate hočem jim iti pripovedovat, da jih ljubim in da jih hočem zveličati. Dá, moj oče, dá, moja mati, ljubim vaju, pa ne toliko, kakor abesinske kristjane. Zapuščam vaju, da grem k njim. Blagoslovita me, oče in mati, blagoslovita me! — ‚Otrok najin, ti naju torej hočeš pustiti sama?‘ — ‚Dá, moj oče, zapuščam vaju; mati moja, ne bomo se več videli. Pot je dolga, treba je iti skozi puščave, kjer so levi in kače. Šel bom čez morja; ne bomo se več videli, zakaj tam hočem umreti.‘ In moj oče je zdihoval in moja mati je jokala. Potem sta me blagoslovila z besedami: ‚Otrok najin, pojdi, kamor te Bog kliče; pojdi, da vidiš abesinske kristjane. Povej jim, da jih ljubiva, ker jim pošiljava svojega zelo dragega otroka.‘“

Naslednje besede pa živo izražajo, kakšna ljubezen je gorela v srcu Justinovem do zapuščanih abesinskih kristjanov: „Med potovanjem sem govoril Bogu: ‚Naj ne umrjem, dokler ne bom slišal vsaj zvoka njihovega glasu...‘ Če hočete mojo kri, bratje, imejte jo, za vas je! Toda če nočete, da bi umrl, bo vse moje življenje vam posvečeno, prav vse; za vas sem. Če trpite, vas bom tolažil v imenu Jezusa Kristusa; če ste revni, vam bom v oporo. Če ste nagi, vas bom oblačil; če ste lačni, vam bom dal polovico svojega kruha. Če boste zboleli, bom skrbel za vas in bedel ob vaši postelji... Vi ste moj oče in moja mati in vi ste moji bratje. Veste kaj je v mojem srcu? Kako srečen bi bil, če bi vam mogel pokazati! Najprej je Bog, vi takoj za njim! Da vse moje srce je za drago abesinsko Cerkev. Če ne marate, da ostanem med vami, bom odšel. Če imate rajši, da ničesar ne storim, ne bom storil ničesar... Če vas vprašujejo, kdo je ta tujec, recite: ‚To je neki kristjan iz Rima, ki ljubi abesinske kristjane bolj kot svoje sorodnike, bolj kot svojega očeta, bolj kot svojo mater, ki je zapustil vse, da bi prišel k abesinskim kristjanom in jim povedal, koliko jih ljubi... Doslej nisem ničesar storil za vas; odslej bom vaš prijatelj, vaš služabnik. Če ste božni, če me potrebujete, pridite in me pokličite in vam bom tekkel nasproti; ob vsaki uri, vsak trenutek bom vaš, ves vaš! Gospod, v čigar pričujočnosti sem, ti veš, da ne lažem.“

V KAIRO, RIM IN JERUZALEM

Abuna Jakob, naš oče Jakob — De Jacobis so pretvorili v Jakob — kakor so mu rekli domačini, je začel osvajati srca s svojo pobožnostjo in ljubeznivostjo. Ubiel knez pokrajine Tigré, sodi, da bi bil ta pobožni belec kaj pripraven kot spremljevalec odposlanstva v Kairo ki naj bi od tam pripeljalo novega koptskega monofizitskega škofa, ker je zadnji škof umrl že po letu 1824. Justin okleva; končno se odloči, da gre pod tem pogojem: Justin sme tiste izmed poslanstva, ki bodo hoteli, peljati iz Kaira tudi v Rim in v Sveto deželo. V Kairu dobe za Abesinijo mladega protestantskega gojenca ki je postal razkošniški metropolit z imenom Abuna Salâmâ, to je: naš miroljubni oče. Vladal je v Abesiniji od leta 1841 do 1867 ter nečloveško preganjal Justina in njegove učence. Justin pa s svojimi prvinci roma najprej v Rim, potem pa obišče še svete kraje, koder je stopala Gospodova noga in kjer je Odrašenik trpel in umrl. Justin je odsoten iz Abesinije kar

Današnja cerkev v Ebo, kjer je pokopan Just'n De Jacobis.

dolgih štirinajst mesecev. A ne zastonj. Abesinski romarji so prinesli iz Rima spomin na slavno rimsko Cerkev in na toliko mučencev, iz Svete dežele pa sveto pobožnost do krajev po katerih je Gospod stopal ter jih poškopril s svojo predragoceno Krvjo. Ko se vračajo domov, se romarji pritožujejo zaradi hrane; tedaj jim Justin pravi: „Ubijte me, pa boste imeli mesa.“

VZTRAJNO DELO IN TRPLJENJE

Takoj po vrnitvi se spet pogumno in potrpežljivo loti neizmerno težkega dela. Išče primernega kraja za stalno naselitev. Obiskuje samostane: nekateri čepe na kaki gori, da se je komaj mogoče približati. V neki samostan je treba plezati kar po vrvi. Blizu kake vode spet ne sme bivati, ker prihajajo pit levi, ki si dostikrat zraven pijače žele tudi jedače. Drva za kurjavo si sam nabira. Domačini ga občudujejo, ker pri njih opravljajo to delo samo ženske in sužnji. Justin drži svojo besedo, da bo bolnikom pomagal. Tako gre neko noč na zelo nevarno pot, ker ga bolnik potrebuje.

Leta 1844, po petih letih delovanja ima kakih sto katoliških vernikov. Počasi nastajajo majhne skupine Justinovih vernikov v mestu Adua, ob obali Rdečega morja Massauá v Guaia pri Addigratu in v Agamé. Leta 1845 odpro v Guala majhen zavod. A koptski škof v mestu Gondar v pokrajini Amhara severno od jezera Sâná začne z borbo proti Justinu. Glavni borec proti Justinu bo pa prav do njegove smrti Abuna Sa'âmâ.

NASLOVNI ŠKOF NILOPELJSKI IN APOSTOLSKI VIKAR

Viljem Massaia, piemontski kapucin, naslovni škof, je 4. maja 1846 postal apostolski vikar za južni del Abesinije, kjer živi rod Galla. Zaradi izredno težkih

razmer pa je kazalo posvetiti tudi Justina za škofa. Sveta stolica ga imenuje za naslovnega škofa nilopeljskega in prvega apostolskega vikarja abesinskega. Justin se v svoji veliki skromnosti in ponižnosti brani a končno se iz ljubezni do Cerkve in od prave vere ločenih abesinskih duš vda. Zaradi preganjanja ga mora Viljem Massaia 8. januarja 1849 posvečevati v največji revščini in skritosti kar ponoči. Navzočih je le nekaj Abesincev, ki ne razumejo latinskega jezika. Massaia in Justin morata med posvečenjem drug drugemu posojati Rimski pontifikal, ker imata oba samo enega. Ob škofovskem posvečenju Justin še bolj trdno sklene, da hoče z največjo pripravljenostjo preliti tudi svojo kri za resnico svete vere. Res ga čaka dobrih deset let in pol zelo hudega trpljenja.

ABESINSKI VLADAR TEODOR

Ubié, poglavar v pokrajini Tigré je bil skraja še dosti naklonjen Justinu. Kasneje ga Abuna Salâmâ pridobi, da Justina izžene iz svojega ozemlja. Vendar Justin more vsaj do leta 1854 kolikor toliko delovati. Leta 1854 pa Abuna Salâmâ krona za kralja in vladarja vse Abesinije nekega pustolovskega kneza, ki si je nadel ime Teodor. Teodor se oklene Salamovega krivoverskega nauka o Kristusu. Justina in njegove učence začne z vso silo preganjati. Justina zapre za pet mesecev v ječo, potem ga izžene. Njegovi učenci pa morajo strašno trpeti ko jim noge zadelajo v debele klade.

PRILIKA O PŠENIČNEM ZRNU

Jezus je nekaj dni pred smrtjo v prelepi priliki povedal, kako velik pomen ima trpljenje za reševanje duš: „Resnično resnično, povem vam: Če pšenično zrno ne pade v zemljo in ne umrje, ostane samo; če pa umrje, obrodi obilo sadu“ (Jn 12,24). Opomba v slovenskem prevodu svetega pisma pravi: „Kakor mora zrno v zemlji strohneti, da priklje iz njega novo življenje, tako bo moral Jezus umreti, da iz njegovega groba priklje nadnaravno življenje in zveličanje za človeštvo.“

Uradni odloki svete stolice o proglasitvi blaženih in svetnikov radi uporabljajo to Gospodovo priliko za tiste svetnike in blažene, ki so mnogo prestali za zveličanje duš, pa je prav njihovo trpljenje obrodilo bogate sadove. Tako tudi o Justinu trdi odlok ‚Vocem iucunditatis‘ Kongregacije svetih obredov, ki potrjuje dva čudeža, katera sta bila potrebna za Justinovo proglasitev blaženim: „Mnogo zasledovanja je namreč pretrpel, zaradi Kristusa, mnogo boječ in je prenesel, zlomljen zaradi naporov je na poti brez vsake človeške pomoči in olajšave umrl apostola vredne smrti. Toda ta, ki ga moramo po pravici primerjati pšeničnemu zrnu, ki obrodi obilo sadu, če umrje, je postal podoben trpečemu Kristusu ter tudi sam obrodil obilo sadu, kakor prča več tisoč ljudi, ki jih je on privedel h Kristusu; med temi je blaženi Mihael Ghébré, ki je prelil svojo kri in slavno umrl kot Kristusov mučenec.“

Apostolsko pismo „Divinae benignitatis“, s katerim Pij XII. Justina prišteva blaženim, ponovno govori o Justinovih apostolskih žrtvah in sadovih misijskih naporov: „In zares je častitljivi božji služabnik pretrpel izgnanstvo, ječo, verige, lakoto, žejo, izdajstva in vsakovrstne stiske; in kljub temu je skoraj dvanajst tisoč razkolnikov privedel h katoliški veri, ustanovil več misijskih postaj ter vzgojil izbrano četo domačih duhovnikov.“

MIHAEL GHEBRE

Najdragocenejši sad Justinovih naporov je Mihael Ghébré. Justin mu daje tole spričevalo: „Mihael Ghébré je abesinski mislec (genij), pošten, bistroumen, delaven, zgleden, ki se ga nikoli ni prijelopuščanje sprijenega krščanstva njegovega nesrečnega kraja in kateri je izven vsake ločine vedno z najstrožjim študijem iskal pravo vero.“

BLAŽENI MIHAEL GHEBRE

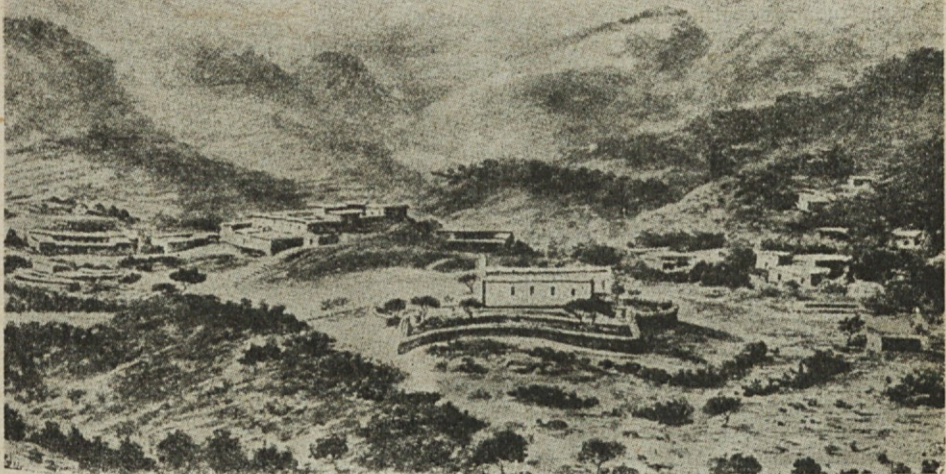
Rodil se je okoli leta 1790 blizu Marijinega svetišča v predmestju abesinskega mesta Mertulé-Mariam (Marijin šotor). Pase čredo, pa hodi tudi v šolo; vzljubi strogo življenje in bogoslovno izobrazbo. Hodi iz knjižnice v knjižnico in išče tako imenovano meniško knjigo. Končno jo najde v mestu Gondar, kjer se ustavi za enajst let. Rad bi točno spoznal pravi nauk o Kristusu. V Abesiniji ga ne najde. Želi si v Jeruzalem. Leta 1841 se znajde kot član odposlanstva v Kairo; sreča se z Justinom; všeč mu je njegova ponižnost, pa tudi njegovo govorjenje o Kristusu. Spremlja ga v Rim in še v Sveto deželo. Z Abuno Salâmo pa sta od prvega dne navzkriž, ker se popolnoma ločita glede nauka o Kristusu. Mihael Ghébré meseca februarja leta 1844 postane rimski katoličan v pričo Justina de Jacobis. Dragocena pridobitev! Okoli tega preizkušeneža moža se zbere kakih dvajset mladih Abesincev, ki so željni znanja in vodstva. Menihi se spreobračajo. Ustanovi se zavod Brezmadežne. Škof Massaia leta 1846 po katoliškem obredu posveti okoli petnajst spreobrnjenih abesinskih duhovnikov. Abuna Salâmâ divja. Poglavar Ubié izžene Justina, Mihael pa pride za sedemdeset dni v ječo. 1. januarja 1851 preganjani nilopeljski škof in abesinski apostolski vikar Justin posveti tedaj že šestdesetletnega Mihaela v duhovnika. Potem pa ga sprejme še v Misijonsko družbo svetega Vincencija Pavelskega. Odkar je zavladal Teodor, je Abuna Salâmâ na konju. Teodor Justina po petih mesecih ječe izžene, kakor smo videli; Mihael in štirje spreobrnjeni menihi pa pridejo Salâmâovi maščevalnosti v roke. Kdo bo popisal, koliko nečloveških muk mora prestajati slabotni starček leta 1854 in 1855: toliko ponovnega pretepanja, privezanosti v trdo klado; v nezdravem zaporu so skoraj brez obleke. Ta junak ob priložnosti govori pred Abuno Salâmo: „Glede vere sem proti tebi, glede ljubezni sem bil pa vedno zate.“ 31. maja 1855 se pred nasilnim Teodorom izraža: „Ti si bič za Abesinijo in tvoj škof (Abuna Salâmâ) je zli duh.“ Teodor hoče Mihaela ustreliti, a po posredovanju angleškega konzula ga obsodi na dosmrtno ječo. Leta 1855 razsajata v Abesiniji lakota in ko'era. Slabotni starček zaradi lakote in bolezni ne more več zdržati. Zadnje dneve deli še zadnje koščke živeža s sestradanimi tovariši. Potem pa umrje v ječi 28. avgusta 1855. Pij XI. ga meseca oktobra 1926 uvrsti med blažene.

BOG PRIHAJA

Justin mora leta 1855 zapustiti Agamé, v pokrajini Addigrat, ki se razprostira vzhodno od pokrajine Tigré, ter se umakniti proti morju. Še pet let preganjan in zasledovan deluje, kolikor le more, za zveličanje in spreobrnjenje zapuščenih Abesincev. Končno junak omahne.

Odlok „Dum saeculo“ Kongregacije svetih obredov, v katerem Pij XII. trdi, da je Justina varno proglasiti blaženim, nam ganljivo riše njegovo smrt: „Izgnanstvo, ječo, verige, lakoto, žejo, izdajstvo in vsakovrstne stiske je pretrpel, a z apostolom Pavlom bi resnično mogel govoriti: 'Toda v vsem tem zmagujemo po njem, ki nas je vzljubil. Zakaj prepričan sem, da nas ne smrt ne življenje ne angeli ne poglavarstva ne sedanost ne prihodnost ne moči ne visokost ne globokost ne kaka druga stvar ne bo mogla ločiti od ljubezni božje, ki je v Kristusu Jezusu, Gospodu našem' (Rimlj 8 37-39).

Več kot dvajset let je deloval v Abesiniji; nikdar se ni ločil od ljubezni do Boga in njegova smrt čudovito kaže na junaško dejanje ljubezni. Ko se po hudih in nepristopnih krajih umika pred zasledovanjem, izčrpan po vročini in popolnoma brez moči, prisiljen ustaviti se na poti; ko zazna, da je smrt pred njim, opomni svoje popotne tovariše, da bo samo tri ure še živel. Utrjen po zakramentu svete pokore in okrepljen po poslednjem maziljenju, spodbuja svoje sinove, ki jih je rodil v Kristusu, naj ohranjajo medsebojno ljubezen ter izkazujejo spoštovanje in pokorščino rimskemu papežu, ter prosi za odpustitve prestopkov. Na tleh leže, z glavo,

To cerkev v Alitieni (Abesinija) je zgradil Justin De Jacobis

naslonjeno na skalo ter s prekrižanimi rokami malo časa moli in počiva. Ko pa se kmalu približa smrt, vzklikne: 'Bog prihaja!'; in kakor da že vnaprej okuša nebeško veselje, mu obraz zažari v nebeškem blesku; kot žrtev ljubezni najmirneje umrje; postal je vzgled svetu, angelom in ljudem."

JEZUS V ABESINJI

Ta skromni misijonski junak si je že doma, posebno pa tudi dolgih dvajset let v misijonih prizadeval, da bi najprej sam v sebi čim popolneje upodobil Kristusa. Saj se je zdelo, kakor da se je v devetnajstem stoletju v krepostni Justinovi osebnosti Jezus pojavil v Abesiniji. Koliko je Justin premolil! Sveta maša je bila zanj prava duhovna slast. Včasih je opravljal najsvetejšo skrivnost kar vso uro, včasih pa še dlje. Silno rad je stregel pri sveti maši. Do sebe je bil vedno silno strog. Strogo se je držal postov rimske Cerkve, a je dodajal še poste abesinske cerkve. Do drugih pa ga je bila nedopovedljiva dobrot. Kadar so hodili po slabih potih, je rad dajal drugim svojo obutev. Za nekega bolnega človeka, ki ni bil katoliške vere, a ga je mučila huda griža, je z vso ljubeznijo skrbel dolge tri mesece, čeprav za slabotno človeško naravo ni bilo prijetno zaradi odbijajoče bolezni.

Njegova pristno krščanska ljubezen je osvajala srca. Zato ni čudno, da so ob njegovi smrti jokali kristjani in celo mohamedanci. Ob najštevilnejši udeležbi pokopljejo njegovo telo v cerkvi v Ebo. Od pokopa pa prav do teh dni prihajajo na njegov grob katoličani in razkolniki.

ČETRTA NEDELJA PO BINKOŠTIIH 1939

Sloves o Justinovi svetosti se širi še za njegovega življenja, po smrti pa še bolj. Ko je še živel, so govorili o njegovih čudežih; prav tako poročajo o čudežnih uslišanjih po njegovi sveti smrti. Zato začno z rednimi postopki za proglašenje blaže-

nim v neapeljski nadškofiji, v škofiji Lecce ter v abesinskem apostolskem vikariatu. V abesinskem apostolskem vikariatu morejo pričati nekateri spoznavalci vere, ki so z njim skupaj trpeli. Med temi je tudi abesinski duhovnik Abba Te'e Aemanot, ki je popisal tudi Justinovo življenje. Sveti Pij X. 13. julija 1905 dovoli, da pri Kongregaciji svetih obredov začno z apostolskim postopkom. Trideset let kasneje, 28. julija 1935 pa Pij XI. potrdi Justinove junaške kreposti. Justinovo resnično svetost pa tudi Bog potrdi s čudeži. 14. maja 1939, na peto nedeljo po veliki noči, Pij XII. z odlokom „Vocem incunditatis“ Kongregacije svetih obredov slovesno prizna dva najstrožje preiskana čudeža na Justinovo priprošnjo. Uvodoma lepo nabrača vstopni spev pete nedelje po veliki noči na Justina: „Z veselim glasom oznanjajte do kraja zemlje: Gospod je odrešil svoje ljudstvo, a'eluja, aleluja (Iz 48,20). — To preroško spodbudo apostolskim možem s katero Cerkev v današnjem bogoslužju začenja presveto daritev svete maše, je misijonar Justin De Jacobis, dika in kras Misijonske družbe ki se raduje, da ima za očeta sv. Vincencija Pavelskega, abesinskim narodom pridigal z besedo in zgledom.“ Potem pa navaja oba čudeža:

Frančišek Lorenzo, doma iz Justinovega rojstnega kraja San Fele, meseca novembra leta 1907 zbolil za hudo škrlatinko; škrlatinki so se pridružile še tri nove bolezni: zastrupljenje ledvic, zastrupljenje krvi po seču in slepota (intoxatio nephritica atque urhaemica cum amaurosi). Zdravniki napovedujejo neugoden razvoj bolezni in nevarnost za življenje. Ker zdravljenje nič ne pomaga, 28. novembra 1907 začno z vso gorečnostjo klicati na pomoč častitljivega božjega služabnika Justina. Čudno, bolnik takoj ozdravi, zadobi spet oster vid, lahko je vse bolečine in druge bolezenske okoliščine izginejo. Tako izpovesta pri cerkvenem sodišču oba zdravnika, ki sta ga zdravila, ter obenem priznavata, da je ozdravljenje nadnaravnega značaja. Trije uradno izbrani veščaki potrdijo, da sta zdravnika pravilno ugotovila bolezen in prav napovedala razvoj bolezni ter se pridružujejo njuni sodbi, da se je ozdravljenje izvršilo na prekonaraven način.

Drugo čudežno ozdravljenje pa se je izvršilo v Firenci v Srednji Italiji. Angel Marlazzi ima zelo hudo pljučno jetiko, kakor so ugotovili s pomočjo bakteriološkega in radiografskega pregleda. Zdravniki so že obupali nad njegovim življenjem. Na priprošnjo častitljivega božjega služabnika Justina pa v začetku septembra leta 1920 v trenutku vsi znaki bolezni izginejo; zdravniki sprevidijo, da je Angel tako zdrav, kakor da nikoli sploh ni bil bolan. Zdravniki, ki so Ange'la zdravili, ter veščaki, ki jih je Kongregacija svetih obredov uradno izbrala, sodijo, da je ozdravljenje čudežno.

4. junija 1939, na praznik presvete Trojice, Pij XII. z odlokom „Dum saeculo“ Kongregacija svetih obredov slovesno izjavi, da je Justina De Jacobis varno proglasiti za blaženega.

Slovesna proglasitev pa se je izvršila 25. junija 1939, na četrto nedeljo po binkoštih, ko v berilu pri sveti maši beremo tako pomembno Pavlovo misel: „Mislim namreč, da se trpljenje sedanjega časa ne da primerjati s slavo, ki se bo razodela nad nami“ (Rimlj 8,18).

Justinova proglasitev blaženim — prva proglasitev pod Pijem XII. — je prvi dokaz, da se je nad Justinom po tolikem in tolikem misijonskem trpljenju nebeška slava že razodela. Dokončni nezmotljivi dokaz pa bo podan, ko bo proglašen za svetnika. Jožef Scognamillo je kot generalni prokurator in postulator Misijonske družbe svetega Vincencija Pavelskega zbral ogromno prošenj nekaterih kardinalov in škofov, posebej vseh škofov, ki so spadali pod apostolsko delegacijo nekdanje „Vzhodne italijanske Afrike“, ter vseh članov Misijonske družbe na sveto stolico, naj se začne še postopek za Justinovo proglasitev svetnikom, ker so takoj 1. proglasitvi Justina blaženim začeli govoriti o novih čudežnih uslišanjih. 26. ju-

V tej zgradbi je bil bl. Justin De Jacobis dolgo časa zaprt.

nija 1940 komaj leto po proglasitvi blaženim, Pij XII. z odlokom „Abyssinensis Missionis“ Kongregacije svetih obredov končni postopek za proglasitev blaženega Justina svetnikom res dovoli. Iz Rima prihajajo poročila, da postopek ugodno poteka. Ni več daleč čas, ko bomo mogli klicati: „Sveti Justin De Jacobis, prosi za nas, prosi posebej za papeški abesinski zavod v Rimu, za vse abesinsko ljudstvo, zlasti za njegovo spreobrnjenje h katoliški veri, za vesoljno delo za zedinjenje ter za vse veliko misijonsko delo Cerkve.“

VIRI: AAS (Acta Apostolicae Sedis), 1.81, št. 8 (15. julija 1939), str. 271/3 (Odlok „Vocem iucunditatis“ Kongregacije svetih obredov o dveh čudežih, potrebnih za Justinovo proglasitev blaženim); prav tam, 1.31, št. 8 (15. julija 1939), str. 273/6 (Odlok „Dum saeculo“ Kongr. svetih obredov, da je Justina varno proglasiti blaženim); prav tam 1.31, št. 9, (19. avg. 1939), str. 296/301 (Apostolsko pismo „Divinae benignitatis“ o Justinovi proglasitvi blaženim); prav tam, 1.32, št. 13 (16. dec. 1940), str. 558/9 (Odlok „Abyssinensis Missionis“ Kongr. svetih obredov o postopku za proglasitev bl. Justina svetnikom). Le bienheureux Justin De Jacobis, v Vies des Saints et des Bienheureux, zv. 7, Paris (julij) 1949, str. 770/4; Le bienheureux Ghébré-Michael, prav tam, zv. 9, Paris (september) 1950 str. 35/39. (To kritično pisano življenje blaženih in svetnikov izdajajo pariški benediktinci.); dr. Franc Jaklič, Ignacij Knoblehar in njegovi sodelavci, 2. izd., Buenos Aires 1955, str. 118/26.

Kratek oris Justinovega življenja glej v Duhovnem življenju, l. XXI., januar 1953, str. 43/44.

„COLEGIUM RUSSICUM“ V RIMU

S. S. J.

„Colegium Russicum — Ruski zavod“ v Rimu je ustanovil leta 1929 papež Pij XI. z namenom, vzgajati v njem apostole, ki bi bili sposobni delovati po vsej širni Rusiji v blagor duš in v izpolnjenje Kristusove in sv. Cerkve želje: Ut omnes unum sint — Da bi bili vsi eno! Ustanovitev je bila nujna bolj kot kdaj. To se je izkazalo posebno, ko je sovjetska vlada po revoluciji ukini'la vsa semenišča v Rusiji, pravoslavna in katoliška. Obe Cerkvi, pravoslavna in katoliška, sta bili s tem v Rusiji dejansko obsojeni na smrt. Da bi papež to preprečil, je ustanovil „Colegium Russicum“ v Rimu.

Leta 1943 je v Rusiji na videz prišlo do važne spremembe v verskem pogledu. Od nemške politike, ki je v zasedenih ruskih pokrajinah dovoljevala svobodo vere, so se tudi komunisti naučili, da ima vera z dopuščanjem bogoslužja in verskih običajev precej velik psihološki vpliv na ljudstvo. Tako je v tem vojnem letu 1943, ko so sovjeti potrebovali vse sile ruskega naroda za boj proti nemškemu napadalcu, prišlo do velikega formalnega premirja med pravoslavno cerkvijo in sovjetsko vlado. Cerkev je seveda to „svobodo“ kupila za ceno naravnost nezaslišanih popuščanj komunistični vladi. Ena od teh je bila tudi takojšnja vključitev vsega ruskega cerkvenega življenja v komunistično propagando... Bogoslovja so spet odpirala svoja vrata; celo dvoje bogoslovnih akademij, kjer naj bi se vzgajali pravoslavni duhovniki, je spet oživilo. Vendar pa so morali v svojem študiju omejiti na strogi teološki nauk; vse to je vlada zahtevala v bojazni, da bi se bogoslovci spet kaj višje ne izobrazili in bi tako kulturno postali bolj razgledani, s tem pa že tudi nekakšni kulturni ruski voditelji, ki bi posekali komunistične propagandiste. Če danes sovjetska vlada poleg bogoslovnih dovoljuje ruskim semeniščnikom še kak drug študij, jim ga vedno predavajo komunisti sami (cerkvena zgodovina, filozofija, itd.).

Prav zaradi te sedanje sovjetske verske „svobode“ pa je še dvakrat jasno, da Russicum ni prav nič izgubil na svojem pomenu. Saj je katoliška vera slej kot prej v Rusiji najstrožje prepovedana, pa najsi že bo latinskega ali slovansko bizantinskega obredja. Če naši gojenci, ki so dokončali študije in so bili posvečeni v duhovnike, še danes kot prej ne morejo na sovjetsko ozemlje, to prav gotovo pomena ustanove nič ne zmanjša. Kajti Cerkev dela za bodočnost, ne pa za trenutne potrebe. Prav zato pa je vsega prizadevanja gotovo še premalo, posebno kar zadene število bogoslovcev, ki bi se posvetili ali pa se že posvečajo delu za zedimjenje med Rusi.

Papeški zavod „Colegium Russicum“ obstoji iz cerkve in doma, ki je skupno stanovanje vodstva in bogoslovcev. Dom je zgrajen po vzoru nekega ruskega samostana. Cerkev je zidana v vzhodnem slogu; oltar za ikonostazom, ikonami, brez kipov — torej z vsem tistim, kar v rusko cerkveno zgradbo gre. V domu pa boš po vseh hodnikih in stopniščih naletel na številne ikone, pokrajinske podobe iz Rusije, slike ruskih cerkvá v njih zunanosti in notranosti, v podobah popestreno rusko zgodovino — vse v pristnem ruskem slogu. Večino teh podob je izdelal neki danes že umrli ruski umetnik, ki je vrsto let živel v Rimu.

Že sama zunanost tega doma dokazuje, da ima hiša namen sprejemati ljudi, ki so izšli iz ruske kulture. Po drugi strani pa spet namen, da bi tako vplivala na vse tiste, ki morda niso zrasli v ruskem okolju, pa bi se vendar hoteli nanj navaditi, bi ga hoteli vzljubiti in bi mu svoje mišljenje čimbolj priličili. Cerkev namreč v svoji širokosrčnosti prav gotovo noče vsem narodom vsiljevati zapadni latinski

obred in vse tisto, kar je s tem obredom neposredno zvezano. Sprejema marveč v svoje naročje razkolnike vseh kultur in vseh obredov, samo da niso sad kake verske zmote. Tako bomo v Rimu našli tudi zavode drugih obredov kot so rutenski, rumenski, grški (vsi ti se med seboj po največ ločijo samo v jeziku), pa tudi bogoslužja drugih vzhodnih dežel, kot so Egipt, Abesinija, Sirija in druge.

Vsemu temu zunanjemu okviru pa se tesno pridruži notranja vzgoja bodoče duhovščine vzhodnega obreda, ki naj bi kot katoličani delovali med Rusi. Povsem naravno, da je eden izmed prvih pogojev za takšno delo popolno obvladanje ruščine. Razumljivo povsem, saj je bilo že spočetka tako predvideno, da v zavodu ne bodo študirali samo Rusi, da bodo ti celo v manjšini (danes so na zavodu med 20 gojenci le štirje Rusi!).

Za učenje jezika ima vsak gojenec celo leto časa. Na razpolago so mu po en ali celo več profesorjev, ki ga uče predvsem izgovorjave in jezikovne skladnosti. Hkrati z učenjem ruščine pa se gojenec vadi tudi v razumevanju stare slovanščine, ki je cerkveni jezik ruskega bogoslužja; to še posebej, ker skoraj vsak Rus, tudi nezobrazenec, skoraj vsako besedo v svojem bogoslužju razume. Gojenci se lahko dan za dnev vglabljujejo v vzhodni obred, ker vsi zavodski duhovniki, predstojniki ali seminaristi, ki so že duhovniki, vedno mašujejo po vzhodnem obredu. Tako se v nekaj letih gojenci nauče ministrirati po vzhodnem obredu, kar še daleč ni tako lahko, kot je to pri latinskem bogoslužju. Ministriranje po vzhodnem obredu zahteva namreč tudi posluh, kajti vsi odgovori pri službi božji se na vzhodu pojejo. Če le mogoče, si vsak gojenec prizadeva, da po končanem prvem letu v zavodu že zna nastopati vsaj kot lektor pri izvenmašnem bogoslužju, kot so večerna, jutranja in čezdanska liturgija. Že v prvem študijskem polletju pa se poleg praktičnega pouka v liturgiji seznanja z njo tudi teoretsko. Ta pouk se razteza čez vsa poznejša študijska leta. Pri tem pa v teku leta gojenci doživljajo celotno rusko cerkveno leto (zaradi praktične nemožnosti se Russicum namesto julijanskega drži gregorijanskega koledarja), vse njihove praznike, tudi škofovske službe, posvečenja v diakona, v duhovnika, itd. Največje doživetje v zavodu je nedvomno praznovanje praznika vseh praznikov: velike noči. Bogoslužje se takrat začneja o polnoči (priprava že prej); prisotni prav gotovo ne vedo, kdaj so minile dolge štiri ure, ki jih velikonočni obred zahteva, tako lep in globok je ta obred. K velikonočnemu bogoslužju se zberó v zavodu ne le gojenci s svojimi predstojniki, marveč tudi mnogi pravoslavni verniki iz Rima, pa tudi množica katoličanov, ne le ruske, temveč tudi drugih narodnosti (Italijani in romarji iz drugih držav).

Izpopolnjevanje v ruščini pospešuje med gojenci bogata domača knjižnica, v kateri so zastopani vsi ruski pisatelji nabožni in posvetni. Po njih se na globlje seznanjajo z vrhovi ruske kulture. Vse to pa služi prvenstvenemu namenu, ki je, prisvojiti si mišljenje ruskega človeka in se tako vsaj na znotraj docela spremeniti v Rusa z ruskim mišljenjem in čustvovanjem; se pravi: lastno docela zapustiti in se tujemu docela predati. Prav gotovo je to za marsikoga najtežja stvar; zato se ne smemo čuditi, če ta ali oni zavod zapusti. Le mnogo molitve, dela in študija bo doseglo tako nujno in več kot potrebno zbližanje z vzhodom.

Ker trenutno še ni bilo mogoče zbrati potrebno število profesorjev, ki bi mogli bogoslovje in modroslovje predavati v ruščini, pošiljajo za zdaj gojence že v drugem letniku na Gregorijansko univerzo. Pouk tam pa seveda zahteva znanje latinščine. To pa je mnogokrat posebno za Ruse, ki so morda že starejši in se na gimnaziji niso seznanili z latinščino, posebna težava; zato jim študij olajšajo tako, da jim dovolijo posećanje predavanj tudi na drugih zavodih, kot je angleški. A pri vsem tem si Russicum prizadeva, da bi si čimprej zadobil potrebno število svojih lastnih profesorjev, ki bi bili zmožni poučevati v ruščini. Tako se je letos zgodilo, da je neki jezuitski pater začel modroslovje na zavodu samem učiti v ruščini. A vzdr-

ževanje proforskega zbora je zvezano z velikimi stroški; stvar je dvakrat težavna, če pomislimo tudi na potrebno vzdrževanje gojencev, ki naj bi po možnosti sicer mesečno vzdrževalnino sami plačevali, a praktično tega nihče ne dela; saj pa je dejansko to tudi skoraj nemogoče: gojenci so povečini iz krajev za železno zaveso... V glavnem vzdržuje zavod jezuitska družba, ki ga tudi vodi. Nekateri izmed gojencev so seminaristi neredovniki, drugi pa spet benediktinci ali kapucini, ki se navadno že kot patri pripravljajo za bodoče misijonsko delo na Ruskem.

Po vzhodnem cerkvenem pravu je duhovniku dovoljeno da se poroči, a gojenci v Russicumu morajo že takrat ko si nadenejo tašlar, obljubiti svojemu predstojniku, da se ne bodo poročili. Za nas katoličane je povsem jasen namen te odločitve: duhovnik naj bo docela svoboden vsakršne pozemske vezanosti, edinole vezan Bogu in njegovim željam. Kajti misijonski poklic med ruskimi ljudmi zahteva celega človeka; misijonar se mu mora predati brez pridržka, docela ves; vse mora zapustiti, vsemu se odpovedati, vse kar ga je na prej vezalo, zatajiti: celo svoj lastni jezik in kulturo.

Seminarist ki je po končanih gimnazijskih študijih dobro opravil še prvo pripravljalo leto, potem pa še šest ali sedem let filozofije in teologije, je svoje delo uspešno kronal, če se ne posveti znanstvenemu delu na Vzhodnem institutu. Ker je danes še docela nemogoče prodreti na sovjetsko ozemlje, pošiljajo predstojniki svoje gojence, ki so študije na zavodu dokončali, med ruske izseljence v inozemstvu. Tako v Italijo, Avstrijo, Nemčijo, Holandijo, Belgijo, Francijo, pa tudi v Severno in Južno Ameriko. Nedvomno je tudi to delo, kot vsako drugo med izseljenci, izredno težavno in združeno z mnogimi žrtvami. Še dvakrat težavno pa, ker morajo duhovniki vzhodnega obreda hkrati delovati med dvojnimi Rusi: med stariimi, ki so prišli še iz prejšnje carske, papeštvu nenaklonjene Rusije, pa med novimi, ki so se v novih deželah znašli kot ubežniki iz brezbožnega sovjetskega ozemlja.

Vendar čista krščanska ljubezen vse premaga, vse zmore. Tako tudi ti apostoli med Rusi zaznamenujejo nekatere prav lepe uspehe. Seveda pa vse to še dolgo ni tisto delovanje, ki ga je v mislih imel Pij XI., ko je ustanovil Russicum in kot ga ima sedanji papež Pij XII. Kadar se bodo slednjič le razmaknila železna vrata v težko preizkušeno Rusijo, bo tam dela v izobilju. Ta mučeniška zemlja bo takrat potrebovala ne le apostole, marveč celo svetnike, ki naj bi delali čudeže, da bi za Kristusovo edino pravo Cerkev pridobili globoko rusko dušo, ki v svoji skrivnostni zamaknjenosti morda podzavestno čaka na ljubezen in luč Kristusovo.

—

Iz Buenos Airesa je sredi januarja odpotoval v Pariz p. Silvin Eiletz S.J., iz znane in ugledne dr. Eiletzeve družine, sodelavec „Katoliških misijonov“ na področju dela za zedinjenje kristjanov in referent za zedinjenje pri Slovenski misijonski zvezi. V Parizu bo ves posvečen tamkajšnjemu „ruskemu misijonu“, ki vzdržuje zavod za rusko mladino, med katero bo naš p. Silvin predvsem deloval, zraven pa se poglobljal v študij vprašanja zedinjenja zlasti s pravoslavno Rusijo. Ob odhodu nam je obljubil, da nam bo sproti pošiljal v objavo svoja doživetja in svoje spoznave, kar bo gotovo zelo obogatilo „Katoliške misijone“. Mlademu slovenskemu apostolu zedinjenja želimo obilo božjega blagoslova pri važnem poslanstvu, ki mu ga je Previdnost po predstojnikih zaupala, in ga zagotavljamo naše vsestranske opore!

P. Silvin nam je posredoval tudi gornji članek o papeškem Ruskem zavodu v Rimu, ki ga je napisal že pred leti, a še nikjer objavil eden slovenskih jezuitskih gojencev opisanega Russicuma.

STARA KITAJSKA MODROST

Piše Janez Kopač C.M., Toronto, Kanada

(Nadaljevanje)

Da ohranimo miselno zvezo z dosedaj objavljenim, ponovimo glavne misli iz zadnjega članka:

Konfuce si je zamislil obnovo človeške družbe po sledečih načelih: Najprej je treba natančno preiskati počela vseh stvari, da si izpopolnimo znanje. Tako izpopolnjeno znanje nam omogoči resnične, iskrene misli. Iskrene in resnične misli nam usovršijo in očistijo srce. Z usovršenim in očiščenim srcem postane človek pravilno izoblikovana osebnost. Take osebnosti morejo pravilno urediti družino. Pravilno urejene družine omogočijo pravilno urejeno državo. Pravilno urejene države pa omogočijo mir in zadovoljstvo celi človeški družbi. Prvi dve načeli smo razložili že v zadnjem članku. V tem članku pa pogledajmo, kako Konfuce razloži naslednja tri načela.

VZGOJA SRCA IN OSEBNOSTI.

V 7. poglavju svoje knjige pravi Konfuce:

„Trditve: ‘Vzgoja osebnosti zavisi od usovršenosti srca’, se da razložiti takole: Ako bo človek pod vplivom strasti, ne bo pravilno ravnal. Tudi ne bo pravilno ravnal, če je pod vplivom groze ali pod vplivom silne ljubezni ali pod vplivom žalosti in potrnosti.

Kadar srce ni prisotno, gledamo, pa ne vidimo, poslušamo, pa ne razumemo, jemo, pa ne občutimo okusa jedi.

Tako se razloži pomen trditve, da vzgoja osebnosti zavisi od usovršenega srca. To poglavje razloži usovršitev srca in vzgojo osebnosti.“

Razlaga: Tako Konfuce razloži potrebo po usovrščitvi srca kot najnem predpogoju za vzgojo osebnosti. V kitajščini ima beseda: srce širši pomen kakor v slovenščini ali v jezikih zapadnih narodov. Kitajci tudi mislijo s srcem. Često rabijo besedo srce tudi v primerih, ko mi rabimo besedo pamet, razum. „Usovršeno srce“ bi se po naše reklo: Srce, ki ga vodi trezna pamet. „Kadar srce ni prisotno“ bi se po naše reklo: Kadar srce ni pod vodstvom pameti, kadar smo raztreseni in razburjeni, ali kadar nas obvlada kaka strast. V tem poglavju Konfuce nič ne razloži, kako in zakaj usovršitev srca zavisi od resničnih in iskrenih misli. Naglasi le negativno plat, kako neuravnovešeno, od strasti in čustev vodeno srce človeka zapelje k napačnemu ravnanju in k nepravilnemu dojetanju in presojanju vsega, kar se dogaja v njem in izven njega. Tako človek gleda, pa ne vidi, posluša, pa ne razume, okuša, pa ne razloži okusa jedi. Pričakovali bi, da bo to svojo trditve razložil tudi s pozitivne strani. Pa tega ne stori. Njegova krepka oznaka neuravnovešenega srca dovolj živo pokaže, kako je za vzgojo osebnosti važno, da se naučimo najprej obvladovati svoje srce in ga v vsem podrediti vodstvu pameti.

Resnične in iskrene misli so gotovo nujna podlaga in predpogoj za pravilno usovršenje srca. Načela zdrave modrosti nam povedo, da ne poželimo, česar prej ne poznamo in da tega, česar ne poznamo, tudi želeli ne moremo. Vsako hotenje torej predpostavlja vsaj neko spoznanje. Če je spoznanje napačno ali nepopolno,

je tudi hotenje in čustvovanje napačno in nepravilno. Zato Konfucejeva trditve, da so resnične in iskrene misli nujen pogoj za pravilno usovršenje srca, v celoti drži. Prav tako je popolnoma pravilna njegov trditve, da je za pravilno vzgojo osebnosti potrebna najprej pravilna vzgoja srca, stalno in vsestransko obvladovanje srca in vseh njegovih čustev. S to trditvijo se je zelo približal nauku Jezusa Kristusa, ki nas uči: „Iz srca prihajajo hudobne misli, uboji, prešuštva, nečistovanje, tatvine, kriva pričevanja, bogokletstva“ (Mt 15,18-20). Jezus je naglasil, da vse te hudobije prihajajo iz srca in človeka omadežujejo. S tem je hotel reči: Ako kdo hoče postati brezgrešen in popoln, to je dovršena osebnost, mora najprej izpopolniti srce in ga očistiti vseh nerednih nagnjenj. Res, presenetljiva podobnost med Jezusom in Konfucejevimi naukom!

PRAVILNO UREJENA DRUŽINA.

V 8. poglavju svoje knjige pravi Konfucej:

„Trditve: 'Pravilno urejena družina zavisi od pravilno urejene osebnosti', ima tale pomen:

Ljudje so pristranski, kadar čutijo nagnjenje ali ljubezen; pristranski, kadar jih obvladuje mržnja ali odvratnost; pristranski, kadar jih prevzema svet strah in spoštovanje; pristranski, kadar se prepuste ošabnosti in surovosti. Zato je na svetu zelo malo ljudi, ki kaj ljubijo, pa obenem spoznajo tudi slabosti na tem, kar ljubijo; ki kaj sovražijo, pa obenem najdejo tudi kako vrlino na tem, kar sovražijo.

Zato pravi ljudski pregovor: 'Oče ne spozna slabosti svojega sina.' Tako se razloži pomen trditve, da človek, ki ni pravilno vzgojil svoje osebnosti, ne more pravilno urediti svoje družine.“

Razlaga: Tudi v tem poglavju prikaže Konfucej le negativno stran svoje trditve. Dobro razloži, kakšni so ljudje z neuravnovešenim srcem in z nevezgajeno osebnostjo. V zasebnem, družinskem in družabnem življenju so pristranski. Ničesar ne presojajo nepristransko in pravično, po sodbi zdrave pameti. Konfucej je imel tu v mislih zlasti Kitajce, ki še posebno radi vse presojajo s srcem in s pametjo. Celo verska spreobrnjenja so pri njih često bolj pod vplivom srčnih nagnjenj, kakor iz umskega prepričanja. Sam sem doživel primer, da je skupina katoličanov prestopila v protestantizem. Ko sem jih vprašal, zakaj, so odgovorili: „Ker je bil protestantski pastor tako prijazen in ljubeznen do nas.“ Takih zgolj čustvenih odločitev je pri Kitajcih silno veliko.

Vsi učitelji in katehetje tudi vedo, kako večina mater in očetov ne mara priznati napak in slabosti na svojih otrocih. Že doma v Sloveniji so redki starši soglašali z učiteljem ali katehetom, ko je šlo za odpravljanje napak pri njihovih otrocih. Na Kitajskem se zaljubljenost staršev v lastne otroke še bolj pozna. Zato je na Kitajskem za učitelje v šolah vzgojno delo silno težko. Če učitelj ni zelo obziren in nežen do otrok, bo odbil otroke in starše, ker navadno nimajo čuta za pravilno prejšojo lastnih otrok. Zato otroci zlahka prepričajo svoje starše o svoji 'neodločnosti' in o 'krivicah' učiteljev. Zato je še toliko bolj razumljivo, zakaj je Konfucej tako zelo naglašal važnost dobro vzgojenih osebnosti, ki bodo znale svojo družino prav vzgajati in pravilno voditi; ki bodo znale svoje otroke ljubiti, pa vendar razkrivati na njih tudi napake in jih sproti odstranjevati. Tudi slovenske družine potrebujejo takih očetov in mater, ki bodo kljub veliki ljubezni do lastnih otrok znali na njih odkrivati napake in jih sproti odstranjevati. Gorje tistim slovenskim

družinam, v katerih vidijo starši na svojih otrocih le dobre lastnosti in tako ostanejo do njih predobri, v presoji pristranski in vsi zaverovani vanje.

In kar velja za družino, velja tudi za našo širšo družino — slovenski narod. Koliko pristranosti in nesoglasij je med nami, ker nismo pravilno vzgojeni in vse doživljamo in presojamo preveč pristransko, preveč čustveno. Totalitarne ideje, pa naj bo to komunizem, fašizem ali kak drug ... izem, zastrupljajo ozračje, v katerem živimo. Vsem tem idejam je svojsko, da hočejo vplivati predvsem na čustva ljudi in zmaličiti njihovo osebnost tako da ne bojo več mislili z lastno pametjo, ampak slepo sledili svojim voditeljem. Posledice teh gibanj so silno porazne tako za družinsko kakor za narodno življenje. Pri komunistih je dobro samo to, kar naredijo komunisti, slabo pa vse tisto, kar ustvarijo ljudje s protikomunističnim svetovnim nazorom. Tako se gospodarsko, znanstveno in umetniško delo sploh ne presoja več po resničnih in stvarnih merilih, ampak le po pripadnosti k tej ali oni politični ali idejni skupini. Podobna merila imajo tudi vsi fašistični sistemi. Zato v sodobni družbi smisel za objektivno presojanje vsega zasebnega, družinskega in javnega življenja vedno bolj pada. Tudi v slovenski skupnosti vedno bolj pada smisel za nepristransko presojo in stvarno kritiko. Redki so danes Slovenci tako v izseljenstvu kakor doma, ki bi bili tako močno izoblikovane osebnosti da bi znali presojati vse pojave zasebnega in javnega življenja čisto nepristransko in z zgolj objektivnimi merili dane stvarnosti in resnice.

Slovenska skupnost se tudi zato vedno bolj krha, ker smo se preveč prepustili čustveni in množični propagandi ter nehali misliti trezno, z lastno pametjo in z lastnim preudarkom. Skratka: premalo se trudimo, da bi se vzgojili v samostojno osebnost z uravnoteženimi srčnimi čustvi in nagnjenji. Premalo se trudimo, da bi znali na vse, kar ljubimo, gledati stvarno in prav zato odkrivati tudi napake; obratno pa stvarno gledati tudi na to kar sovražimo, in prav zato najti tudi kakšno dobro stran na nam neljubih osebah in stvareh.

Bog sam je dopustil, da se mešata skupaj dobro in zlo, resnica in laž pravica in krivica, da ostanemo budni in se neprestano vadimo v presoji dobrega in slabega, resničnega in zmotnega, pravičnega in krivičnega. Tako se utrjujemo v čednostih in si večamo pred Bogom zasluženje. In prav v tem času, ko hočejo razni politični in družabni sistemi uničiti človekovo osebnost smo še posebno poklicani, da si vzgojimo močno osebnost. Le tako bomo rešili sebe, slovenske družine in slovenski narod propada. Kajti brez močnih, dobro vzgojenih osebnosti ne bo krepkih, dobro vzgojenih družin; brez močnih, dobro vzgojenih slovenskih družin pa ne bo nikdar močnega, za vse dobro usposobljenega slovenskega naroda.

(Dalje prihodnjič)

V E S E L O A L E L U J O

VSEM SLOVENSKIM MISIJONARJEM, VSEM MISIJONSKIM SODELAV-
CEM, ZLASTI MISIJONSKIM ODSEKOM, NAROČNIKOM IN BRALCEM

„KATOLIŠKIH MISIJONOV“

VOŠČIJO „KATOLIŠKI MISIJONI“ IN „SLOVENSKA MISIJONSKA ZVEZA“

Z BENGALSKIH POLJAN

Piše p. Stanko Poderžaj S.J., Indija

ZVONOVI ZVONITE!

Zvonite in pritrkavajte — v veselem božičnem razpoloženju. Voščite blaženo sveto noč našim misijonskim sotrudnikom. Le pojte in karmoč radostno rajajte!

Pridružil bi se rad tem trem glasnim voščilcem tudi misijonar, ki ste mu dobrotniki darovali tako primerne oznanjevalce božjega, božičnega miru. Bog Vam povrni!

Zvonovi zvonite! Le pojte hvalo preč. g. svétniku Merkonu in vsem plemenitim darovalcem in darovalkam, ki so vam omogočili, da nastopite svoje misijonsko poslanstvo. Zvonite! Preko bengalskih poljan donite!

Na delo budite! Vsak dan. Nas misijonarje... Kristusove verne ovčice, raztresene po sto in stoterih kočah... Izgubljene ovce, ki so stajo zapustile in zdaj po goščavi blodijo in si s trudom iščejo hrane, proč od pastirja, proč od tečne paše, hirajo, medle, poginjajo... In še tiste, ki staje sploh ne poznajo, ki paše nimajo, ki niti glasu pastirja ne poznajo... Zvonite! Na misijonsko delo budite! Dramite iz spanca vse: pastirja, ovčice... in jih k delu budite!

Zvonite!

Le pozvoni ti, prvi glasnik božji, blagoslovljen na ime naših slovanskih apostolov svetega Cirila in Metoda. Zvoni in oznanjaj potrebo edinosti src, ljubezni, Cerkve... Povej Bengalcem, kako naša srca utripajo v želji, da nas vse poveže duhovna vez v Kristusu, edinem Odrešeniku sveta. Le povej jim, da nam je pri srečni edinosti vere doma in edinost Cerkve v daljnih deželah, v Bengaliji!

Pridruži se ti, Marijin zvon, ki so te podarili Mariji, kraljici Indije, v Marijinem letu 1954, vdani prekomorski družbeniki!

Pozvoni tudi ti, najmlajši klicar, k molitvi, ki si pri blagoslovu dobil ime svetega Antona v spomin velikega klicarja k edinosti v veri, našega kneza in škofa Antona Martina Šlomška, da bodo naši bratje v Kristusu, Bengalci, vedno v službi božji budni, zmeraj goreči, zmeraj verni, po Tvojem zgledu apostoli svojih bratov po krvi, Bengalcev!

Predno smo zvonove dobili sem, so še svojevrstno romanje opravili. Dva sta bila po pomoti poslana v južno Indijo. Pripeljal ju je na Ribiško obalo — katero je za sv. vero pridobil še sv. Frančišek Ksaverij — potomec po sv. Frančišku spreobrnjenih prvih ribičev, indijski škof Roš. Potem sta kar dva meseca potovala po železnici od Tuticorina do Kalkute. Marijin zvon še na suho ni mogel, ga štrajkajoči delavci v Kalkuti niso iztovorili. Romal je naprej v Čitagong v Pakistanu.

Nazadnje smo naše bronaste romarje polovili in pripeljali v Khari. Blagoslovili smo jih 15. avgusta po peti Marijini maši, na sam god Marije Vnebovzete, nebeške zavetnice Indije, ko obenem obhajamo praznik indijske svobode. Za slovesnost sta iz Kalkute prihitela misijonska brata Polde Vidmar in Jože Lukan. — Poleg blagoslovljene vode je zvonove močila ploha za ploho. Prizor po blagoslovu je bil pa kar šaljiv. „Zvonik“ še ni bil dobro pritrjen. Tako je skupaj z zvonovi kimal in se priklanjal in voščil vesel praznik na vse strani, na veliko veselje vseh prisotnih. Še „inženir“ se mu je sladko smejal. Vsenaokrog je stala voda, morali smo gaziti po blatu, da je bil blagoslov opravljen po danih predpisih. — Čez nekaj dni smo zvonik pritrčili z debelo žico, po štiri na vsako stran, kot je pritrjen Aljažev stolp na vrhu Triglava.

Veliki zvon, težak 91 kg, glas „Fa“, nosi napis: SS. CYRILLE ET METHODII APOSTOLI SLAVORUM ORATE PRO UNITATE S. ECCLESIAE (Slovenska apostola sveta Ciril in Metod, molita za edinost svete Cerkve).

Srednji, 70 kg, glas „Sol“, oznanja: MARIAE INDIARUM REGINAE HOC ANNO MARIANO 1954 DEVOTI SODALES TRANCOCEANI (Mariji, kraljici Indije, v tem Marijinem letu 1954 vdani prekomorski družbeniki).

Mali, 35 kg, glas „Si“, nosi napis: A. M. SLOMSEK, EPISCOPUS LAVANTIUS, FUNDATOR FRATERNITATIS SS. CYRILLI ET METHODII, ORA PRO INDIS ET SLOVENIS (A. M. Slomšek, škof lavantinski, ustanovitelj bratovščine sv. Cirila in Metoda, molj za Indijce in za Slovence).

Zvonove je pri rimski tvrdki Camillo Lucenti po naročilu g. zlatomašnika Merkuna iz USA oskrben gen. asistent D. J. Rev. Anton Prešeren, denarne pošiljke je posredoval preč. g. Julij Slapšak pri sv. Lovrencu v Clevelandu. Vsem tem gospodom bodi izrečena prisrčna zahvala!

Ker imamo pri zvonovih še nekaj dolga, so nadaljni darovi dobrodošli!

ŽIVLJENJE POD VPLIVOM PLANETOV

Naš hindu ne pozna ne tedenskega počitka ne tedenskega dneva molitve. Vsak dan mu je praznik. Sonce, mesec, planeti so mu božanstva, ki vplivajo na vsakdanje življenje. Planeti so dobri ali zli. Oboji so „muhasti“. Dobri se lahko razjeze in ti škodijo, če se zlim prav približaš, ti ne bodo škodovali. Odtod potreba natančnega poznavanja dneva, ure, trenutka, ko naj se jim človek pokloni. Od tega zavisi njegova sreča in končno „odrešenje“ (ki je daleč od krščanskega pojmovanja odrešenja). Z drugimi besedami: človek se mora znati izogibati jezi bogov. Zdjaj vemo, zakaj ima astrologija (— zvezdarstvo, ne astronomija, ki je znanstveno zvezdoslovje) v Indiji tako veliko besedo.

NEDELJA, ROBI-bar. Robi — sonce. Sončev dan. Sonce je bitje rdečega sija v vozov in vprego sedmerih konj. Voznik je hromi Orun — Jutro. Sonce je zlobno. V njegovem območju rojeni bo nemirnega značaja, bolehen, izgnanec ali jetnik, če ne bo ovdoval, izgubil otroke in posest. Da to preprečiš, se moraš soncu pokloniti v nedeljo, ki mu je posvečena. Ta dan je tudi primeren za začetek novih del, n. pr. zidanja, kupčije. Zeleno je soncu sveta barva, zato se ob nedeljah obleči v zeleno.

PONEDELJEK, ŠOM-bar, je posvečen Mesecu. Ta je dobrovoljen, brhek in deloven. Jezdi antiľopo. V njegovem območju rojeni bo bogat na slonih, konjih in nosilnicah. Upoštevan bo in mogočen. Jedel bo izbrano, počival na mehkih blazinah. Ker se bog spokornik z mesecem lišpa, se je ta dan zaslužno postiti. Ne smeš pa se v ponedeljek briti, da ne izgubiš sina. Pobjanje mrčesa je ta dan v redu. Mesecu ni za nobeno barvo, a da ne uježiš drugih bogov, nosi ta dan kaj pisanega.

TOREK, MONGOL-bar, je svet planetu Marsu, ki je šivov drugi sin, vojni bog in menda tudi sovražnik žensk, ki ga naj ne častijo, da ne vdove. Dekleta, ki dosežejo polnoletnost v torek, bodo nesrečna. — Mars je hudoben. V njegovem znaku rojeni bodo nemirnega značaja, podvrženi nesrečam (nezgode, ječa, itd.), živelj bodo v strahu pred roparji in ognjem, ob premoženje bodo ob živino in dobro ime. Da vse to preprečiš, moraš Marsa počastiti v torek. Vojne, začete na ta dan, se bodo srečno iztekle, a kakšna druga opravila, kot potovanja, zidanje in podobno, začeta v torek, se bodo izjalovila. V torek nosi rdečo obleko, ker je rdeča barva Marsu ljuba.

SREDA, BUDH-bar, je sveta planetu Budhu, t. j. Merkurju. Merkur je „nezakonski“ Mesečev sin. Mesec je namreč zapeljal Taro (— Zvezdo), ženo Brihošpotija (— planet Jupiter), slednji se je obrnil na druge bogove, naj zapeljivca pregovore, de mu vrne ženo. Bogovi so mu ustregli, a Mesec jih ni hotel poslušati.

Kralj bogov, Indra, je zato napovedal Mesecu vojno, nakar je slednji poklical na pomoč demone. Da prepreči krvoprelitje, je stvaritelj Brahma sam prišel na bojno polje, ter Mesecu očital, češ ga ni nič sram takega početja, in ga na dolgo in široko poučil o grehu prešuštva, nakar je napol skesani Mesec obotavlja je obljubil, da Taro vrne. Po nadaljnih homatijah se je Mesecu od Tare rodil sin. Ko so sinčka bogovi vprašali, kdo je njegov oče, je sam povedal, da Mesec, kar je očetu tako prijalo, da mu je dal ime Budh (— Pamet). Budh (naš Merkur) je nevtralen, sreča ljudi, rojenih v njegovem znaku, zavisi od razmerja drugih planetov do Merkurja. Zaslužno je v sredo pogostiti bramanec in nositi obleko njegove barve, ki je rumena.

ČETRTEK, BRIHOŠPOTI-bar, je dan planeta Brihošpotija (našega Jupitra), nekakšnega duhovnega očeta bogov. Ljubi belo, je blage čudi. V njegovem znaku rojeni bodo blage nravi, lastniki palač, vrtov in zemlje, gotovine in zlasti žita, bogovi jim bodo izpolnili sleherno željo. Ta blagoslov ne velja za bramanec, ker je Jupiter sam bramanec in noče biti pristranski. Dekle, ki bo polnoletno v četrtek, bo rodilo mnogo sinov.

PETEK, ŠUKRU-bar je posvečen planetu Šukr, t. j. Veneri. Šukr je blag stari kav bramanec, moder in učen, učitelj demonov. Sam ni zloben, najblažji planet je. V njem rojenim bo znana preteklost, sedanost in bodočnost. Imel bo mnogo žena (če je moški), kraljevski dežnik (znak oblasti!), klanjali se mu bodo kralji. Šukr ve za čarovno besedo, ki obuja mrtve. Slep je na eno oko, za kaznen prevelike vdanosti svojemu kralju, s čemer se je zameril bogu Višnu. V petek se nosi belo, tudi post je ta dan priporočljiv.

SOBOTA, ŠONI-bar. Šoni, planet Saturn, je najzlobnejši planet. Jezdi krokarja, hudobijo kar izžareva. Ko je n. pr. boginja Parvati imela sinčka, se je Saturn mimogrede nanj ozrl, dovolj, da je revčku glava z vratu odletela s tako silo, da je niti bogovi niso mogli najti. Malčku Gonešu so na vrat posadili kar slonovo glavo, ki jo ima bog Goneš še danes. Sobota je dan tatov, morilcev... Sobotna počastitev Šonija bo zmanjšala njegovo zlobo.

NI ŽNANO, če se naši znanstveniki že kaj pripravljajo na polet k planetom, da se od blizu poklonijo svojim božanstvom v njih kraljestvih.

DAJMO JIM KATOLIŠKIH ŠOL

Parkrat na leto gredo Kharijci daleč doli na jug in pripeljejo nazaj cvilečega prašiča za zakol. Da so obroki cenejši, razrežejo in razsekajo na drobne kosce prav vse: meso, slanino, kožo in celo kosti. Mesarjev na podeželju ni!

Cviljenje pujskov pa slišimo tudi druge dni. In sicer zjutraj, predno se šola začne. So otroci, ki nikakor nočejo v šolo. Bratci in sestrice ali pa sosedni otroci take „štrajkarje“ enostavno zgrabijo za vse štiri in jih kot pujske — medtem ko se ti na vso moč deró — prinesejo v šolo. Tukaj četverokraki pujski spet postanejo dvonožni abecedarji.

Ne smete pa naših abecedarjev prehitro obsoditi. Veste, koliko črk ima bengalska abeceda? Šeststo! Šele leta 1937 jih je neki novinar za časopisni tisk stisnil na 124, te olajšave otroci (in misijonarji!) nimajo; učiti se morajo vseh 48 osnovnih znakov in 552 sestavljenk! Še marsikdo bi se drl kot pujske ob taki nalogi in bi rajši ribe lovil in po mlakah žabe podil, kot pa si s temi kvakami glavo belil!

Zadnjič smo si krepili voljo. Poučil sem jih, naj eno minuto samo „mislijo“. Oči, ušesa, roke, noge, telo vse naj počiva. Rečeno, storjeno. Da bo skušnjav manj, so z na roke povešenimi glavami miže „premišljevali“. Tišina. Čez 15 sekund eden zahihita. Potem se je vnelo kot verižna raketa. — Sami predložijo, da še enkrat

poskusimo. Velja. Natančno po 15 sekundah (sem na uro gledal) se je spet vnelo. „Še bomo, še!“ — „Nič več!“

Teden kasneje so se še pred časom zbrali, se vsedli v klopi in čakali. Mislil sem, da jih sploh ni. A ko vstopim, jih vidim vse z glavami na klopeh, kot da spiyo. Samo gledal sem jih. Pa začno škiliti izpod čela, in ko so videli, da se smejem, so vsi kot eden izbruhnili v huronski: Džoj Džisu!

Še eno smo pogruntali. To pot z borderji. Eden izmed njih jih je po pomoti dobil. In sicer ne „rdečih bombončkov“ (po prstih), temveč „čarovnega mazila“ (od zadaj). Kaj pa zdaj? Takega mazila se ne da nazaj vzeti. Pa se je porodila salomonska misel: Fantič, nič se kisko ne drži, tole bomo kar v banko naložili. Ko jih boš prihodnjič spet zaslužil, jih boš imel že odslužene... Fantičku se je obraz razvedril, še tovaršiši so se ponudili: Bom še jaz eno, dve, tri „naložil“... Palica je milo pela, fantički so se zadovoljno režali — vsak je imel par spraviljenih za težke čase... Seveda so bile na račun obresti „bančne vloge“ nižje. Pa recite, če ste še kje slišali o takem — za živžav tako koristnem in žalost razblinjajočem bančnem podjetju. Žalibog je, kakor že toliko indijskih bank, sfalirala tudi ta, ker direktor ni hotel sprejemati nadaljnega kapitala.

V vasi so se stari nekaj skavsali. Neki večer se iz vasi oglasi zategnjeni glas pètega rožnega venca. 14 dni so šolarčki in šolarice — na lastno pobudo — vsak večer med petim rožnim vencem od hiše do hiše pobirali riž in novce in so nazadnje prišli naročit „veliko mašo“ za mir v vasi. Zdaj je mir. Zanj so plačali nemirneži sami.

Za letošnji praznik sv. Ane so v sosednem Morapaju, materni hiši naših Hčera sv. Ane, sestre, ki jih je 37, končale letne duhovne vaje, od katerih jih je delalo 8dnevne 15.

Medtem me je doma čakalo 26 deklet, da jim dam 3dnevne. Zadnje jutro priteče v zakristijo zasoplo deklet in mi da listek v veličini spovednih listkov, s prošnjo: Oče, lepo prosim, položite tole med mašo na oltar. Obljubim. Pisemce Jezusu je bilo, ki zdaj leži pred menoj. Takole se glasi:

J: M: J: Moj preljubi Jezus! Danes Ti darujem tale znak ljubezni mojega neznanega srca ter sklepe in namene duhovnih vaj. Ti prejmi moje skromno srce — Sklepi duhovnih vaj: Ne bom kazala nepotrpežljivosti ko mi bo nositi Tvoj križ. S Teboj ga bom nosila. Vse življenje bom darovala Tvoji službi. Zatirala bom neugnane strasti. Namen: Vse življenje Ti bom zvesta ostala, darujem se Ti popolnoma. Končam. Tvoja nevredna deklica.

Naše šole vzgajajo bodoče misijonarje in misijonarke. Odlično apostolsko delo boste opravili, če nas gmotno podprete, da čimprej pozidamo te vzgojevalnice bodočih apostolov in apostolskih žena Indije.

Avgusta meseca se nas je pod gostoljubno streho kolegija sv. Frančiška Ksavrija v Kalkuti sešlo kar osem slovenskih misijonarjev. Duhovniki Demšar, Ehrlich, Cukale (dodeljeni tam), Sedej (Bodipur), Poderžaj (Khari); bratje Drobnič, Lukan in Vidmar. In pa Hrvat Gabrič (Bošonti). Naš France se je na peti zasukal in kot pravi fant od fare glasno zavriskal. Počde se je zadovoljno trepljal po matuzalemski bradi, pater Jarež je veselo grgal svoje koroške r-je, kot da je doma v Zabnicah, pater Lojze je prijetno po poljansko zavijal. Sedej in Cukale po vrhniško, o ljubljanski „sprahi“ itak ni, da bi govoril. Če bi bil brat Jože kaj dolenskega evička pripravil, bi bil še hrvaškemu sobratu nazdravil, kakor nam je v gimnaziji profesor Lokar (da se naučimo nemščine, nas je rad po nemško ošteval) prepovedal nazdravljati: I ja dižem svoj kozarac i vičem, živila brača Hrvača!

APOSTOL NAŠEGA STOLETJA

Piše Ruda Jurčec, Buenos Aires

SENCA NEMIRNE KITAJSKJE

Ves svet je 31. decembra 1899 polnoči na Silvestrovo slavil slovesen vstop v 20. stoletje. Po vseh cerkvah so bili posebni obredi, sv. oče papež Leon XIII. je odredil s posebnimi polnočnicami pozdraviti prihod novega leta in prihod novega, toliko obetajočega 20. stoletja. Sv. oče se je pripravil na svojo osemdesetletnico, Cerkev in napovedala proslavo rednega svetega leta.

Poleg Cerkvi je novo stoletje prinašalo pomembne izgleda za še večji razmah vsej Evropi. V vseh ozirih je bila tedaj Evropa na višku. Le redko kdaj pozneje je njena moč in veljava toliko štela kakor pa ravno ob prelomu teh dveh stoletij. V Evropi sta vodili usodo narodov dve velesili: Nemčija in Anglija. Nemčija je imela glavno besedo med evropskimi narodi, angleški imperij je sijal v žaru in bogastvu zadnjih let vladanja kraljice in cesarice Viktorije. Veliki angleški imperij je tedaj odrejal potek dogodkov v svetu — na zemlji ni bilo prostora, kjer ne bi imela angleška trgovina svojih postojank in oporišč. V 15. stoletju je veljal izrek, da sonce v imperiju habsburških cesarjev ves dan ne zaide, na pragu 20. stoletja je ta izrek po pravici veljal za angleški imperij.

Obenem z močjo in vplivom angleškega imperija je naraščal tudi vpliv evropskih narodov v vsem svetu. Belo pleme — piše v tistih časih ameriški pisatelj Lorthrop Goddard — je v tistih letih politično in intelektualno doseglo svoj višek. „Belo pleme je bilo tedaj na višku svojega prestiža.“ In francoski zgodovinar Grousset je z začudenjem ugotovil: „V prvih desetletjih 20. stoletja je Evropa dosegla bajne višine svoje moči. Bilo je tako, kakor v časih egipčanskih faraonov: Evropa je potegovala meje tam, kjer je hote'a. Nikdo se temu nikjer ni mogel upreti.“

Tam na Daljnem Vzhodu — bil je to tedaj resnično zelo oddaljen del sveta, saj je bilo mogoče priti tja le z ladjami, ki so vozile še zelo počasi — pa je tedaj izbruhnul prvi velik obožoren upor proti tej premoči evropskega plemena. Kitajska je zagorela v veliki revoluciji, nazvani „revolucija boksarjev“.

„Boksarji“ so svoje ime dobili po tem, ker so bili člani tajne družbe „Pest sloge in pravice“. Takih družb je bilo na Kitajskem vse polno in vse so bile večirnoma tajne. Take tajne družbe so se ustanovljale predvsem za borbo Kitajcev proti tuji dinastiji, ki je v XVII. stoletju zavladala nad kitajskim cesarstvom. Ta dinastija je bila mongolska in v začetku celo mohamedanske vere — bila je to dinastija Tsing. Združba kitajskih rodoljubov, zbrana v organizaciji „Pest sloge in pravice“, je na pragu stoletja pripravljala nov upor proti osovraženi tuji dinastiji, zlasti proti krvoločni nasilni cesarici — vdovi Cen-Hi. Po svojih vohunih je cesarica zve-

dela, kaj se spet pripravlja in uspelo ji je, da je geslo novega upora izpremenila; boksarji so sklenili iti v boj, toda za „veličino domovine in dinastije“ in to proti tujcem in drugovercem, ki so imeli tedaj na Kitajskem kopico posebnih pravic in posebno zaščito. Boksarji armadi se je pridružila množica drugih tajnih organizacij, tako: „Zveza mož z rdečimi obrvmi“, „Zveza rumenih turbanov“, „Junaki dolgega noža“, „Borci belega lotosa“. Vse je prevevalo enako navdušenje: tujca je treba pobiti ali pognati iz dežele, iz kitajskega sveta morajo izginiti vsi sledovi tujih, zlasti pa krščanskih združb in organizacij.

Cesarica Ceu-Hi je s pomočjo svojih mandarinov znala ujeti mreže vseh teh organizacij v svoje roke, vrhovno vodstvo nad vsem gibanjem pa so prevzeli „boksarji“. Kmalu je bilo jasno, da je ves upor naperjen proti belcem in kristjanom, glavno geslo vsega upora je postalo: „Proč s tujcem, živela dinastija“.

Boksarji so imeli dejansko zelo lahko delo. Kitajci so že ob začetku tega stoletja bili tako številni, da so predstavljali več kot četrtino vsega človeštva. Ogromno kitajsko cesarstvo je bilo dejansko kontinent zase — ves ta ogromni svet pa je bil dejansko evropska kolonija. Tujci, zlasti pa Angleži, so si znali od kitajskih vladarjev izsiliti take predprave, da bi bilo to še za manj občutljiv in ponosen narod žaljivo in ne samo za kitajskega. Prav v dobi kraljice in cesarice Viktorije si je angleška mornarica znala izsiliti, da so ji morala biti vsa kitajska pristanišča odprta in v teh pristaniščih so imeli angleški mornarji in trgovci vse pravice in vso zaščito. Nad angleškimi uradi in trgovinami v kitajskih pristaniščih in mestih je bil nad vhom velik, viden napis: „Vstop prepovedan psom, beračem in Kitajcem“. Angleži so se še bolj razgalili nekaj let poprej, ko so s Kitajsko sprožili takozvano „vojno za opij“. Angleži so tihotapili opij — smrtno opojno sredstvo — za Kitajce in sicer iz svoje Indije. Kitajska vlada je skušala uvoz in prodajo opija prepričati in ga je tudi prepovedala in hotela zapreti pristanišča angleškim ladjam, prevoznikom opija. Ako bi mogla Kitajska pri tem vztrajati, bi bile angleške izgube pri nasadih opija v Indiji ogromne. Zato so Angleži z orožjem prisilili Kitajsko, da je morala dovoliti prost uvoz opija — poleg tega pa je morala kitajska vlada podpisati še celo vrsto ugodnosti, takozvanih „kapitulacij“ v prid Angležem. Takoj nato so se oglasile še ostale evropske velesile in s sodelovanjem angleške vlade tudi prejele koncesije v enakem obsegu. V vseh velikih kitajskih mestih in pristaniščih so nastale takozvane „mednarodne četrti“, tuje države v kitajskem narodnem ozemlju, kjer Kitajska ni imela več nobene suverenosti. Šlo je celo tako daleč, da nikjer na Kitajskem kitajsko sodišče ni smelo soditi tujca, ki se je pregrešil proti kitajskim državnim predpisom. Soditi ga je smelo samo tuje sodišče v teh mednarodnih četrtih.

Življenje v teh mednarodnih predelih je sijalo v razkošju in izobilju, takoj čez mejni rob teh področij pa je vpila do neba revščina in izčrpanost kitajskega prebivalstva. Meje mednarodne četrti so čuvali mednarodni vojaški oddelki, področju pa je vladal tuj guverner z vsemi vladarskimi pravicami. Omejitve je bila samo ta, da je trajala njegova vladarska doba le nekaj let in da so si guvernerji sledili po narodnostih in po posebnem ključu. Velika hiba tedanjih razmer je bila tudi ta, da so v takih mestih in pristaniščih zlasti večje krščanske skupine imele svoja glavna središča in urade v teh mednarodnih koncesijah — kakor so ljudje iz kitajskih predelov sovražno gledali na tujega vojaka in uradnika, tako so z nezaupanjem zrli na duhovnika, ki je prihajal med nje iz teh koncesij ali pa še celo v varstvu vojaškega ali diplomatskega spremstva tuje narodnosti.

Upor boksarjev se je sprožil, ko so Nemci l. 1899 zasedli kitajsko pokrajino in mesto šantung. Cesarica Ceu-Hi je ob izbruhu upora dala izvoliti za cesarja mladoletnega vnuka Tuana in v njegovem imenu začela najprej obljubljeni tujim diplomatom, da bo njena vlada upor zatrla, dejansko pa je takoj dala ukaz, da mo-

rajo dati oblasti upornikom vse na razpolago. Ko je ob začetku l. 1900 nad 100.000 boksarjev poplaval Šantung, se je redna kitajska armada pridružila upornikom. Ogromna vojska se je razlila proti severu dežele in kmalu zasedla Tiencin, Pao-tingfu in nazadnje tudi prestolnico Peking. Kamor so uporniki prišli, so najprej napadli in požgali domove belcev in kristjanov, nazadnje pa — navadno po strašnem mučenju — kristjane kot „izdajalce“ domače narodne vere poklali. Mučenja so prešla v zgodovino kot najhujša svoje vrste. Boksarska surovost in krvoločnost je ostala v zgodovini človeštva zapisana v najbolj krvavimi črkami.

Boksarji so na pomlad pridrli do Pekinga in v maju se je začelo obleganje katoliške četrti v Pekingu. V Pekingu je katoliška Cerkev imela sedež svojega apostolskega vikariata in okoli Pekinga je tedaj živel nad 30.000 katoličanov. V mestu je bil sedež katoliške škofije, bilo je pet cerkva, katedrala je nosila ime Petang, ob njej pa je bilo semenišče, tiskarna in sirotišnica. V utrdbah (starih okopih) okoli katedrale se je zbrala na obrambo katoliška skupina — bil je med njimi apostolski vikar in njegov pomočnik, trinajst francoskih duhovnikov in osem kitajskih, 111 semeniščnikov, redovnikov in redovnic, 3400 vernikov — vsi so se odločili, da se bodo branili oblegani in obleganje so vzdržali dva meseca. Boksarji so 25. maja napadli katoliško cerkev šala in katoliško pokopališče ob njej, ki je oboje bilo izven mestnega obzidja. Cerkev so takoj uničili, prav tako pa tudi pokopališče, na katerem je bil grob slavnega misijonarja jezuita Riccija (1552-1610), pravega ustanovitelja katoliškega misijonstva na Kitajskem. Od tam so boksarji začeli napadati katedralo in poslopja v njeni bližini. Metali so ognjene zublje, puščice z ognjenimi nastavki in iz 14 topov so boksarji oddali nad 2000 krogelj na katedralo. Poleg tega so začeli boksarji kopati rove za podzemne mine. Večina poslopij je bila kmalu v razvalinah, živila so se kvarila in glad je začel mučiti branilce. Nemški poslanik baron Ketteler se je zatekel v ta del mesta in so ga boksarji ubili. Nazadnje se je število branilcev katedrale zmanjšalo na 30 mornarjev s francoske ambasade.

Ko je bilo na tem, da se odpor branilcev zlomi, se je začela bližati kitajski prestolnici mednarodna armada, postavljena pod poveljstvo nemškega maršala Walderseeja. Peking je bil osvobojen boksarjev na dan Marijinega vnebovzvetja, dne 15. avgusta in zadnji dan obleganja je bil samo še škof pri tolikšni moči, da je mogel k ustom nesti trobento in trikrat zatrobiti znano vojaško geslo ter s tem privabiti oddelke mednarodne vojske tudi v ta del mesta, da ga osvobode obleganja.

Razvaline so bile ogromne, največje pa je bilo razdejanje v vrstah katoliške Cerkve. Katoličani so pred uporom boksarjev imeli 577 fara, nad 400 so jih boksarji popolnoma uničili. Med verniki je štela Cerkev nad 15.000 novih mučencev, med njimi 5 škofov, 32 duhovnikov in tisoče vernikov — vsi večinoma obglavljeni ali pa podavljani in zastrupljeni v zaporih.

Misijon v Pekingu je bil po odhodu jezuitov s Kitajske — po letu 1773 — poverjen lazaristom. Pekinški škof msgr. Favier, član družbe, je ob koncu l. 1900 odšel v Evropo, da tam poroča o razdejanju. Odpravil se je najprej v Rim, nato pa v Pariz, da bi tam superiorju lazaristov poročal o tem, kaj je doživela njegova misijorska pokrajina na Kitajskem.

To razdejanje na Kitajskem je tedaj privedlo v prve vrste o. Lebba, božja Previdnost je napolila Lebba na pot škofa Faviera, da ga odvede na kitajsko misijonsko polje.

Ko je škof Favier prišel v Rim, je seveda stanoval v mednarodni lazaristovski hiši. Kakor vsak imeniten misijonar, je tudi škof Favier moral prirediti med svojim rimskim bivanjem prebivalcem hiše vrsto predavanj o vsem, kar je pred nekaj meseci preživel na Kitajskem. Med poslušalci je bil tudi Lebbe. Vse, kar je škof

govoril, ga je še bolj prepričalo o tem da mora na Kitajsko, da mora iti zidat med razdejanje, ki je Cerkvi povzročilo toliko škode.

Toda Lebbovo zdravje je bilo takrat slabše kot kdajkoli poprej. V Rimu si je bil obetal okrepitev, toda mehka rimska klima ni skoraj nič zboljšala njegovega krhkega zdravja. Božezn, ki ji ni bilo najti pravega imena, se je celo poslabšala in predstojniki so mu odrekli, da bi ga mogli pripraviti za posvetitev v duhovnika. Še celo to so mu dali vedeti, da se bo zaradi slabega zdravja moral odločiti za izstop iz družbe. V njem pa glas ni popustil; vedno mu je govoril o Kitajski in večkrat je v molitvi zaznal čisto razločno v sebi klic: „Ti boš mislil jonar na Kitajskem.“

Po enem izmed škofovih predavanj je Lebbe zaprosil pri njem za avdienco. Sobrati so mu odsvetovali in ga opozarjali, naj ne nadleguje škofa. Toda Lebbe ni odnehal. Med razgovorom je škofu ponavljal svojo prošnjo, ta pa mu je odgovorjal, da mu ne more ničesar obljubiti. Najprej mora Lebbe uspešno končati študije, brez vednosti vodstva reda škof ne sme ničesar storiti na svojo roko, na Kitajsko pa bi mogel šele, ko bi bil posvečen v duhovnika. Toda ali bo to zaradi slabega zdravja mogel doseči?

Lebbe je začel razlagati svoje bedno stanje. V sebi je čutil božji klic, star je že 23 let, brez končanih šol, verjetno sploh ne bo mogel končati predpisanih nauk. Študij teologije postaja vedno težji, nikjer ni najti opore za vero, da bo sploh kdaj posvečen v duhovnika. On pa mora na Kitajsko, je začel ponavljati škofu Sicer verjetno nikdar ne bo duhovnik, na Kitajskem pa bi vendarle mogel služiti kot navaden katehist, ki bi hodil od vasi do vasi poučevat versko resnico in pomagal misijonarju-duhovniku.

Govoril je tako vneto, da mu je škof obljubil, govoriti o stvari s predstojniki v Parizu. Obljubo je škof držal in kakor je Lebbe prepričal njega, tako je škof pričal generala v Parizu. Sklenjeno je bilo, da more bogoslovec Lebbe oditi v misijone na Kitajsko. Lebbe je bil tedaj še le subdijakon; študije bo pač nadaljeval v bogoslovju in sicer skupno s svojimi tovariši — Kitajci. Tako se je v zbor misijonarjev na Kitajskem vključil njen najmodernejši apostol.

Bilo je mračnega zimskega dne in sicer 15. januarja 1901, ko je Lebbe zapustil Rim in odpotoval najprej v Pariz in nato v Be'gijo, da bi se tam pred odhodom na Kitajsko od svojih dragih poslovil. Toda komaj je dobro sedel na vlak, je že zbolel. V Turinu je moral pot prekiniti in oditi za nekaj tednov v hišo lazaristov. Vendar napad bolezni tokrat ni bil hud. Lebbe je bil 10. februarja že v Marseillu, kjer se je vkrcal na parnik za Kitajsko. Potovanje se je obetal dolgo in mučno, Lebbo pa so tako opešale oči, da ni mogel ničesar brati in je prosil z rjim potujočega sobrata, da mu bere na glas knjige, ki si jih je vzel na pot.

Celih osem tednov je trajalo potovanje po morju. S kitajskim svetom se je prvič srečal že v prestolnici francoske Indokine — v Saigonu. Brž ko je stopil na kopno, je opazil, kako so že med tamošnjimi Kitajci vplivali boksarski boji na Kitajskem. Povsod je opazil prezir, če ne celo sovraštvo do belega človeka.

Ladja je pristala v Šanghaju 16. marca in mladega Lebba je presenetilo, da se mu je v tem največjem kitajskem pristanišču zdelo, kakor da je prišel v kako evropsko pristanišče. Kmalu je izvedel, da živi v tem velikem kitajskem središču komaj 7000 belcev in vendar so imeli ti glavno besedo v mestu in v kitajskem gospodarstvu. Iz Šanghaja je odpotoval najprej v Tiencin in od tam v Peking. Mesto je bilo še vse v znaku razvalin, povzročenih med vojskovanji z boksarji. Še vedno so ga čvale inozemske čete, vsa mednarodna vojna sila pa je bila pod poveljstvom nemškega generala in japonskega admirala. Ko je nekega dne korakal po ulici, je Lebbe v trgovski izložbi opazil sliko: Evropejec s puško v roki sedi na trupu ustreljenega Kitajca in nad sliko napis: „Bil je ustreljen, ker je bil Kitajec.“

Ko je to prebral, se je Lebbe zgrozil. Začel je razmišljati o tem, kako napačno je bilo, da se je Cerkev morala zateči pod varstvo takih tujcev. Kitajci so sovražili tujca in njegovo vojsko, enako pa se je začela vrivati vanje mržnja do katolicizma in zlasti še do katoliškega duhovnika. V najbližji okolici je mogel opaziti, kakšne krivice se gode Kitajcem. V obednici bogoslovja so bili kitajski tovariši oddeljeni in niso sedeli pri isti mizi kot beli duhovniki in bogoslovci. Lebbe je začel, to razlikovanje pobijati. Prvo je bilo, da si je poiskal prijateljev med kitajskimi bogoslovci in se je posledj samo z njimi družil. Tako se je spoprijateljil prav v tem semenišču s celo vrsto bodočih, prvih škofov kitajskega rodu. Tako se je tudi lažje in hitreje naučil kitajščine. Krivice tujcev med Kitajci je spoznaval vedno bolj in bolj in v njem se je začela oglašati nujnost odločitve posebne vrste. Če misli biti s svojo misijonsko akcijo na Kitajskem res popoln, tedaj mora postati tudi „popoln Kitajec“. Toda ali more na to upati, ali more o tem razmišljati v tej smeri. Bal se je, da je zašel v napačno smer in zato se je obrnil na apostolskega vikarja škofa Jardina in ga naravnost vprašal: „Nikdar se ne mislim protiviti navodilom svojih predstojnikov, prav tako pa se ne morem sprijazniti s položajem. Hočem postati popoln Kitajec in ne bom prej miroval, dokler tudi Cerkev ne bo postala kitajska. Ali smem pričakovati, da me bodo posvetili za duhovnika, ako imam take nazore?“ Škof Jardin ga je pomiril in mu dal prav.

Lebbe je bil posvečen za duhovnika 29. oktobra 1901. Ohranjena je fotografija Lebba in njegovih tovarišev na dan njegove prve sv. maše. Sredi slike je Lebbe v kitajski črno beli obleki, okoli njega je osem njegovih kitajskih tovarišev, ki so mu stregli pri novi maši. Lebbe ima v desni roki dolgo kitajsko pipo. Nad sliko je geslo, ki si ga je iz sv. Pavla privzel Lebbe: „Tu vero labora — sedaj pa na delo.“

In dela ni bilo malo.

(Se bo nadaljevalo.)

MAUSER O „KNOBLEHARJU“

Karel Mauser, naš odličan in plodovit pisatelj povesti in ocen, ki živi sedaj v Severni Ameriki, je priobčil 8. decembra 1955 v „Ameriški Domovini“ tole oceno o knjigi „Ignacij Knoblehar in njegovi sodelavci“:

V vsaki dobi človeštvo rodi iz sebe može ki za dolga stoletja ostanejo svetilniki, po katerih se usmerja veliko duš. Kakor smo Slovenci majhen narod, smo v stoletjih vendar dali precej moč, ki so slovensko ime ponesli v svet. Hvaležni jim moramo biti hvaležni tudi na ta način, da njih delo, njih trpljenje in njih uspehe ohranimo v knjigah. Prof. dr. Jaklič je v imenu nas vseh to storil za misijonarja Ignacija Knobleharja, ki je s slovenske zemlje odšel v Afriko in na tej zemlji zaoral take brazde za nebeško kraljestvo na zemlji, da bo njegovo

ime v zgodovini misijonov ostalo za vedno.

Skoraj 500 strani obsežna knjiga gotovo predstavlja lep uspeh naše slovenske dejavnosti na tujem. Druga izdaja je že to, izpopolnjena in tako lepo napisana, da bi jo skoraj mogel vzporediti s Hunnermannovim romanom Pater Damijan. Pisati življenjepise ni lahko. Tako hitro lahko pisatelj zaide v suhoparnost, v naštevanje letnic in zemljepisne podatke. Dr. Jaklič je spreten pisatelj, snov zna prijetno razdeliti in med življenjsko zgodbo zna vplesti dogodke, ki se bero ob vsej resničnosti kakor strani iz napetega romana.

Prve strani nam predstavijo mladega Knobleharja njegove napore, da bi postal duhovnik in misijonar. Leta 1845 je dosegel svoj cilj — postal je duhovnik.

Koj naslednjega leta je odšel v Afriko, tja k Nilu, v kraje, kjer je razsajala malarija.

Tu se prične Knobleharjeva prava življenjska pot, izgorevanje za duše. Srečavamo ga na nevarnih poteh po brzicah, po samotnih črnih naseljih, v nevarnostih, v boleznih. Kako se mu je trgalo srce, ko je gledal prodajanje sužnjev, kako je kupoval mlade dečke, ki so se nekateri potlej tako spridili. Potovanje skoz Nubijsko puščavo, prazni mehovi za vodo, neznanska žeja oglodana okostja karavan, ki so kazala strašno pot — vse to je poskusil Knoblehar.

Vmes so prve žrtve med misijonarji. Malarija, nezdravo podnebje, izrpanost so kosili med mladimi ženjci. Prišli so žet za božjo kaščo pa so kot zdravo seme prvi odšli. Na misijonskem vrtiču, me plodom ograjenim, so našli prvi pokoj in nad njih grobom se je spenjalo vroče nebo.

Tudi Knobleharja je podnebje in preobilno delo zdelovalo. In denarja je manjkalo. Potrebe so rasle nova poslopja, šole, vse je terjalo denar. Zazelel si je tudi zopet videti Evropo in v sreju je imel gotovo tudi vročo željo, videti svoj dom, svoje ljudi. Leta 1857 je odpotoval iz Afrike toda ko se je poslavljaj od svojih sobratov misijonarjev in od vernikov-črncev, se je že poslavljaj za vselej.

Že v Kairu je Knoblehar obolel na pljučih, toda odpeljal se je naprej. Prišel je v Evropo, do Neaplja. Tu je poponoma obnemogel, lotila se ga je pljučnica. Telo se je branilo smrti in Knoblehar sam je še upal, da se vrne v svoj misijon. Kazalo je celo, da se mu zdravje boljša, toda nenadoma je ugasnil 13.

aprila 1858. Ni bil star še 39 let. Nad njegovim rojstnim krajem škočjanom se je prav tedaj razdišala lepa pomlad.

To je Knobleharjeva življenjska pot, ki jo je v knjigi dr. Jaklič dopolnil še s stanjem sudanskega misijona kakor je danes, skoraj po sto letih, kar je Knoblehar umrl.

Lahko pošteno in odkrito zapišem: to je knjiga, ki smo je bili potrebni. Mladim ljudem bo kazala, kaj lahko stori eno samo življenje, če je prav porabljeno, starim bo v oporo ob bridkostih in težkih urah. V današnjem času nismo potrebni nič drugega kakor dobrega zglada. Potrebni smo svetilnikov kakor je Knoblehar, kakor je bil Baraga. Naše slovenske lipe lista. Če so ti toliko zmogli, kako bi mi ne zmogli vsaj petino tega! Tu se je treba učiti. Knjige o Knobleharju ne bi smelo manjkati v nobeni slovenski hiši. Preberi jo vsak dan eno stran in potlej naj vsak sebe pogleda. Lahko bo nosil svoj križ in lahko bo več naredil, kakor misli, da more.

Knjigo je res lepo opremil slikar Milan Volovšek. Se mi zdi, da je to ena najlepših zunanjih oprem, kar sem jih videl zadnjih deset let. Knjigo krasi tudi več lepih fotografij, ki bodo bralcu lepo pomagale, da se bo lahko zamislil v kraj Knobleharjevega delovanja.

Hočeš imeti lepo in čisto zrcalo, da se boš pogledal vanj vsak dan? Potlej kupi knjigo o Knobleharju. Lepšega zrcala ti ne morem najti. Ko boš to knjigo prebral, boš videl in spoznal, da moreš svoje življenje izpiniti še z marsičem. In to je velika vrednost knjige. Samo tista knjiga je čudovita, ki more v tebi življenje obrniti za cel obrat.

Knjiga o Knobleharju je taka.

„KNOBLEHAR“ JE KNJIGA, KI SMO JE BILI POTREBNI (K. Mauser)

Obsegajoča skoraj 500 strani s številnimi slikami na umetniškem papirju, stane v karton vezana samo 35 pesov, 3 dolarje, 1000 lir, 35 avstrijskih šilingov, 2 funta; v platno vezana pa 45 pesov, 4 dolarje, 1200 lir, 45 avstrijskih šilingov, 2,5 funta — Dobi se pri poverjenikih „Katoliških misijonov“ in naroča pri upravi: „Katoliški misijoni“, Cochabamba 1467, Buenos Aires.

NEHRU BRANI KATOLIČANE

Predsednik indijske zvezne vlade J. Pandit Nehru je tajniku Katoliške akcije v Tuticorinu poslal pismo, v katerem se ogorčen zgraža nad nasiljem, ki so ga utrpeli katoličani v Vardham Nagarju (država Bihar). Predsednik piše, da je vest o nečujnih dogodkih poslušal z globokim obžalovanjem in da je naročil svoji vladi, naj vsakršno nadaljnje nasilje prepreči z najodločnejšimi ukrepi. Doseganje krivice pa naj najstrožje kaznuje.

O dogodkih v Biharju je indijsko časopisje poročalo, da so pristaši indijske fanatične sekte Arya Samaj začeli napadati katoličane, pa da oskrunjajo njihove cerkve; zagrešili da so že nekaj bogoskrunstev. Časopisi so poročali, da so pristaši omenjene sekte napadli misijonarja očeta Mateja, ki je indijski domačin, ko je maševal. Do napada je prišlo prav pri povzdigovanju. Zgodilo se je to v kraju Vardham Nagar. Skupina poganov je s koli in sulicami v rokah vdrla v cerkev in začela biti po vernikih in mašniku. Duhovniku so raztrgali mašna oblačila, mu ukradli zapestno uro, ga pretepli do krvi in ga slednjič z verniki vred zaprli v zakristijo. Potem so vdrli v župnišče, kjer so pobrali vso obleko in živež. Čez kako uro so ujetnike izpustili, a jim pri tem zagrozili s smrtjo, če bi še kdaj prestopili prag katoliškega misijona. Duhovnik je tedaj odšel z verniki v 8 km oddaljeni kraj Pakari Barmam in vso stvar prijavil policiji. Ko se je v spremstvu oborožene straže vrnil v cerkev, je z grozo zaznal, da so zločinci vlomili v tabernakelj in svete hostije raztresli po tleh. Svete posode so pokradli. Od petih znanih napadalecev pa je policija aretirala samo enega.

Indijski časopis „Indijska država“ pa o teh brezbožnih dogodkih molči, nasprotno pa na dolgo in široko poroča in hvali sestanek vplivnih članov sekte Arya Samaj, ki so se zbrali pod predsedstvom Šri Ražendre Prasada Singa in sklenili

enodušno, da bodo začeli z velikim gibanjem proti razširjanju krščanskega misijonstva. To sovraštvo do misijonarjev izvira predvsem zaradi številnih spreobrnjenj med ubožnimi sloji na Patnu.

INDIJSKI KATOLIČANI SE SKLICUJEJO NA USTAVO

Čez tisoč katoličanov se je v Bangaloru zbralo na javnem zborovanju, kjer so govorili predsednik Zveze indijskih katoličanov in drugi odlični katoliški voditelji. Zborovanja se je udeležilo čez 50 misijonarjev. Predsednik Zveze je vernike pozival, naj se povežejo čimbolj in vse storé, da si bodo priborili „pravico izpovedovanja, izvajanja in razširjanja svoje vere“, kot je to priznано v osnovnih pravicah indijske državne ustave. Z globokim obžalovanjem je povedal, kako vlada po eni strani vsak dan bolj omejuje prihod novih misijonarjev v Indijo, po drugi strani pa dovoljuje, da se bolj in bolj večja osebje sovjetskih diplomatskih uradih, kot da bi Indiji pred temi „komunističnimi misijonarji“ ne grozila nobena nevarnost.

Za sklep zborovanja je bila razglašena naslednja pomembna resolucija: „Bengalorski katoličani z največjim razočaranjem ugotavljajo, kako bolj in bolj raste nasprotovanje do misijonarjev ter katoliških šol in ustanov v državah Madhya Pradesh, Mahya Bharat in Bihar. Pozivajo vlade teh držav, da svoje delovanje uravnajo v soglasju stoletnih indijskih izročil, da spoštujejo versko strpnost, ki je zajamčena po državni ustavi, da pospešujejo miroljubno sožitje vseh verstev, to tako značilno in plemenito lastnost indijskih narodov, z njo vred pa povezanost in sožitje vseh družabnih razredov.“

Spet v drugi resoluciji zahtevajo večje število vstopnih dovoljenj v Indijo za tuje misijonarje; opozarjajo, da domaćinska duhovščina ni tako številna, da bi mogla v zadostni meri zadovoljiti vse

duhovne potrebe krščanskih državljanov, posebno na indijskem severu.

POLITIČNO STANJE V INDONEZIJU

Izid novemberskih državnih volitev v Indoneziji je naslednji: vodi še vedno Indonezijska narodna stranka z 8 milijoni volilcev; skoraj z enakim številom pristašev ji sledi stranka Masjumi; stranka Nadathul Ulama je zbrala na volitvah čez 6 milijonov glasov, prav tako pa tudi komunistična partija.

Levičarske stranke so v dneh volilnega boja izzvale velikansko ofenzivo proti sedanji vladi in zahtevale njen odstop. Vendar je vlada navkljub opozicijski sabotaži dosegla pri glasovanju v parlamentu večino, po zaslugi stranke Nadathul Ulama, in se obdržala.

Predsednik republike dr. Soekarno se je odločil, da bo novo vlado sestavil iz pristašev narodne in Nadathul stranke, ki jo podpirajo tudi rdeči. Nadathul Ulama je prav do nedavnega odklanjala vsakršno sodelovanje s komunisti.

Masjumi in Nadathul Ulama sta islamski stranki. Masjumi zagovarja versko svobodo v državi, medtem ko hočejo pristaži Nadathul Ulama iz Indonezije napraviti pravo muslimansko versko državo. Obe stranki pa sta nasprotnici komunizma. Narodna stranka je nekakšno liberalno gibanje po evropskem vzoru.

Glede bodoče usmeritve indonezijske politike bo morda pomembna izjava indonezijskega veleposlanika pri Maotceju, ki je po vrnitvi iz Pekinga dejal: „Brezbožni komunizem je nezdržljiv z Pantja Sila!“ (Pantja Sila je ime za pet osnovnih svoboščin v indonezijski ustavi; prva med njimi slovesno potrjuje vero v enega Boga.)

CERKEV V TANGANJIKI

Osrednjeafriška pokrajina Tanganjika šteje 8 milijonov prebivalcev. Med njimi je čez en milijon katoličanov in 131.000 katehumenov. Protestantov je 415.000, pravoslavnih 6000, poganov pa še vedno celih 5 milijonov; mohamedancev je precej več od katoličanov — 1.800.000, med-

tem ko se judje skoraj ne omenjajo. Islam je tedaj močnejši kot vse krščanske vere skupaj in ima največ vernikov ob vzhodni deželni obali.

Cerkvena oblast je v Tanganjiki razdeljena na 18 cerkvenih področij. Tu deluje vsega skupaj 908 katoliških duhovnikov: 147 Afričanov in 734 inozemskih misijonarjev. Ti zadnji pa se po narodnosti takole delé: 156 Holancev, 56 Nemcev, 92 Amerikancev, 81 Italijanov, 59 Kanadčanov, 55 Francozov, 51 Ircev, 31 Angležev in škotov, 6 Belgijcev, 3 Luxemburžani in 1 Australijanec. Od cerkvenih pokrajin jih 7 upravljajo beli očetje, 2 očetje Svetega Duha, 2 benediktinci, 6 osta'le misijske družbe, 1, v škofiji Rutabo, pa domača afriška duhovščina. — V bogoslovju je trenutno 195 bogoslovcev, ki študirajo v 5 višjih semeniščih. V malih semeniščih pa se na poznejši apostolat pripravlja kar 918 gojencev.

DOMAČA DUHOVŠČINA V SIAMU

Apostolski vikar v Bangkoku, prestolnici Siama, je za lansko misijsko nedeljo na vse svoje vernike naslovil posebno pastirsko pismo, v katerem jih poziva, naj molijo in tudi materialno pomagajo k vzgoji in porastu domače duhovščine.

V lanskem oktobru je v bogoslovju v Sraci študiral 124 bogoslovcev; 23 jih je bilo v prvem letniku. 51 jih pripada apostolskemu vikariatu v Bangkoku, 73 pa vikariatu v Čantabury. Bogoslovje je v zadnjih letih dalo siamski cerkvi že lepo število duhovnikov. Od ustanovitve leta 1872 pa vse do danes je iz tega zavoda izšlo že 711 misijonarjev-duhovnikov. Od prvih 495 jih je do oltarja prišlo 92; 3 med njimi so bili pozneje celo škofje. Trenutno je 6 seminaristov tega bogoslovja tudi v Rimu na Propagandi.

SREDNJE IN VIŠJE ŠOLE V RUANDA-URUNDI

Središče srednje in višjega šolstva v Ruanda-Urundi je v državni upravni prestolnici Usumbura. Najstarejši za-

vod je jezuitski kolegij za mešane rase. Lani je bilo vpisanih tam 198 gojencev; med temi le 33 belih. Državna gimnazija ima 36 dijakov; samo 5 zamorskih. Bele redovnice pa so lani začele z višjo srednjo šolo v dveh oddelkih: klasična in moderna. Šolo obiskuje 20 deklet; od teh so 4 zamorke. Vlada je ustanovila v Usumburi nekakšno preduniverzitetno šolo, ker misli počasi v Elisabethville začeti s pravo univerzo. Da bi ukažljivim Afričanom čimbolj olajšala študije, je po zgledu vseučilišča v Leopoldville zmanjšala vpisnino in šolnino.

KATOLIŠKA CERKEV V SUDANU

Niti sto let še ni poteklo, kar so Mehdijske horde na videz docela uničile že cvetoči Knobleharjev misijon v Sudanu, pa je vendar danes tam katoliška Cerkev že mogočno razraščajoče se drevo. V lanskem novembru je apostolski delegat iz Mombase v malem mestecu Wau ob Gornjem Nilu posvetil prvega sudanskega škofa, msgr. Ireneja Duda, ki je hkrati postal apostolski vikar v Rumbeku. Ta vikariat je povsem v rokah sudanske domače duhovščine. Kje so časi, ko je naš Knoblehar sanjal o njej...

Z ustanovitvijo omenjenega vikariata je danes v Sudanu, ki je od letos naprej povsem suverena in neodvisna arabsko-črnska država, 6 cerkvenih pokrajin; eno upravlja domača duhovščina, 4 veronski misijonarji (iz te misijonske družbe je bil eden izmed Knobleharjevih sodelavcev, Angel Vinco, in je pravzaprav naslednica Knobleharja), eno pa misijonarji iz Mill Hill. Sudancev je približno ok. 9 milijonov. Od teh jih je okrog 6 milijonov častilcev preroka Mohameda, poltretji milijon pa je poganov. Katoličanov je s katehumeni vred 162.745, protestantov je 30.000, 12.000 ločenih krščanskih bratov in 380 judov. A na vsem tem neizmernem ozemlju deluje komaj 198 misijonarjev, med njimi 11 domačih. Semeniščnikov je 25; 21 jih študira v semenišču v Gulu (Uganda), 4 pa v Evropi; v Sudanu namreč še ni bogoslovja. Veliko dobrega pa stori oboje malih semenišč s skupno 167 gojenci.

Bodočnost katoliške Cerkve v Sudanu je lahko še velika, če bo mogoče skoraj podvojiti ali potrojiti število misijonarjev, da bi se misijonski apostolat mogel razširiti prav do zadnjih koticov črnega Sudana. Meji pa nova sudanska država na Belgijski Kongo in na Ugando, kjer je črno domače prebivalstvo v množicah prestopilo v krščanstvo.

ISLAMSKA NEVARNOST V-ZAPADNI UGANDI

Zapadna pokrajina ugandskega protektorata, kamor spadajo domača kraljestva Bunyoro, Toro, Ankole in Kigezi, šteje okrog 1.300.000 duš. Katoličanov (škofija Mbarara) je 245.000, muslimanov pa komaj 17.000. Ti prerokovi častilci vse do nedavnega niso razširjali svoje vere. V zadnjih mesecih pa kažejo večjo vnemo: postali so drznejši in začenjajo tudi že z napadanjem na katoliške misijone in s strahovanjem domačinov. Zadobili so si že nekaj novih pristašev in začeli ustanavljati vrsto muslimanskih šol. Z indijsko pomočjo prevzemajo tudi domačo trgovino v svoje roke. Četudi trenutno zaradi velike katoliške premoči še ni resne nevarnosti od strani mohamedanstva, je pa vendar Cerkev v Ugandi zaradi mohamedanske nenadne bojevitosti precej zaskrbljena.

ŠOLSTVO V TUNIZIJI

Tunizija v sev. Afriki je francoski protektorat, danes politično naravnost vuknansko ozemlje zaradi vsak dan močnejšega narodnostnega gibanja, ki zahteva popolno ločitev od Francije in tuniško državno osamosvojitve. Zanimivi so podatki o trenutnem stanju šolstva v tej razburkani arabski pokrajini. Teoretično je v Tuniziji danes 980.000 šoloobveznih otrok. Kaka četrtnina od teh hodi v različne tuneške in francoske šole. Francoske šole so od domače vlade namreč prav tako priznane kot arabske. Po narodnostih pa so gojenci takole razdeljeni: 194.504 je arabsko-muslimanskega porekla; Francozov je 47.332, judov 16.710; ostalih narodnosti (posebno Italijani in Maltežani) pa je 14.016.

V katoliške šole hodi k pouku skupno 11.048 gojencev; petino med njimi tvorijo muslimani. Francozov je 7.345, muslimanov 2201, judov 377, ostali pa so drugih narodnosti, 1125 vseh. Nedavno so ustanovili posebno Katoliško združenje za šolstvo; ta ima na skrbi urejanje odnosov med šolami in pokrajinskimi oblastmi.

Danes živi v Tuniziji 270.000 Evropejcev; razen 10.000 med njimi so vsi katoličani. Večina jih živi v mestu Tunis in v okolici. Vendar predvidevajo, da se bo število belih v tej deželi bolj in bolj krčilo. Nekateri Francozi so bili že ali pa bodo prav v kratkem izmenjani v svojih uradih po domačinih; seveda, kadar morajo iz službe, navadno odidejo tudi iz Afrike. Navkljub temu pa nadškofija v Kartagini še dolgo ne misli zmanjšati svoje misijonske dejavnosti. V načrtu ima sedanji nadškof povečanje katoliških šol in graditev novih. Katoliška akcija se mora po njegovo organizirati do popolnosti; življenjska nujnost za katolicizem med mohamedanci je namreč ta, da katoličani, ki živijo med Arabci, ne bodo v sramoto Kristusovemu nauku!

V Tunisu, v kraju Sidi-Driff deluje tudi slovenski lazarist Ocepek Martin, kjer vodi velik Dom duhovnih vaj.

SUŽNJI V PAGODAH

Birmanska vlada je nedavno povabila vse „sužnje v pagodah“ na veliko zborovanje. S tem zborovanjem hoče vlada temu svojskemu birmanskemu družabnemu sloju spet vrniti vrednost in spoštovanje svobodnih ljudi.

Sloj „sužnje v pagodah“, ki so posebna vrsta prosjakov, kateri ne smejo delati, marveč morajo živeti izključno od miloščine — stalež, ki se prenaša od očetov na otroke, iz roda v rod —, se je začel v davnih časih. Birmanski kralji so namreč svoje podanike, ki so pri njih prišli v nemilost, obsojali na to suženjstvo. „Sužnji v pagodah“ so morali skrbeti za red in čistočo po budističnih pagodah in svetiščih; živeti so smeli edine od miloščine. Ves svobodni svet jih je preziral in zaničeval; nihče več niti

kralj sam, jih ni mogel rešiti obsodbe, kateri so zapadli. Sramota se je pa prenašala iz roda v rod. Nekateri so se tega sramotnega jarma vendarle rešili tako, da so ušli v druge dežele, kjer jih nihče ni poznal. A velikanska večina je prav do nedavnega še vedno živela to ponižujoče in človeka nevredno življenje.

Posebnost Birmancev je morda tudi v tem, da so bili „sužnji v pagodah“ pravzaprav edini prosjaki v Birmaniji; ta dežela namreč prosjakov sploh ne pozna.

Sedanja demokratska vlada hoče tem izmečkom birmanske družbe spet vrniti čast in vrednost. Vprašanje pa je, kaj bodo porekli vsemogočni bonci, ki bodo tako prišli ob pridne zastonske delavce...

1957 BO NA CEYLONU MEDNARODNA RAZSTAVA

V ceylonski prestolnici Colombo bodo prihodnje leto odprli velikansko mednarodno razstavo. Razstava sovpada s slovesno proslavo 2500 letnice Budove smrti. Namen razstave pa je, da bi z njo dvignili mednarodni duh azijskih narodov, posebno še po zadnji vojni nastalih novih, mladih držav.

KRALJ SE JE VRNIL

V Bagandi (afriška Uganda) se je to zgodilo, kjer so lani oktobra meseca domačini z nepopisnim navdušenjem in veseljem pozdravili povratek mladega kralja, ali kabaka, kot ga domačini nazivljejo. Kralj je bil prej v dveletnem pregnanstvu v Angliji. Za ugandsko prebivalstvo je kraljevi povratek predstavljal pravo zmago in praznik. A nič manj si ni zmago lastil tudi britanski državni upravitelj, sir A. Cohen, saj je dosegel, da je kabaka-kralj, preden je ponovno zasedel prestol, prisegel na novo državno ustavo, po kateri se je iz prejšnjega absolutističnega monarha spremenil zdaj v modernega ustavnega vladarja. S svojim prejšnjim absolutizmom je namreč mladi kralj 1953 povzročil nevaren spor z Anglijo, ki ga je za kazen internirala v dušehiš škotskih meglah.

Kraljev povratek so prisrčno pozdra-

vili tudi ugandski katoličani. Odbor za kraljevi sprejem ob povratku, ki so ga tvorili izžvečine sami protestantje, je doočil, da bo v protestantski katedrali na dan povratka samega ob kraljevi navzočnosti slovesna zahvalna služba božja. Katoliško katedralo pa naj bi vladar obiskal šele v poznejših dneh. A proti temu načrtu so katoličani zagnali velik protest in dosegli, da je kralj na dan povratka kot prvo šel v katoliško katedralo v spremstvu vse svoje vlade in tam prisostvoval slovesni zahvalni pesmi. Suverena je sprejel nadškof iz Bugande, pa tudi v imenu sv. očeta, ki mu je pozdrave za afriškega monarha nekaj dni prej v Rimu izročil. Pij XII., tako je dejal nadškof vladarju, se še vedno z veseljem spominja obiska, ki ga je vladarska dvojica leta 1951 napravila pri njem v Vatikanu.

KJE V AFRIKI SO MISIJONARJI NAJBOLJ POTREBNI

V Afriki pride na 1480 krščenecv 1 sam misijonar. To neznatno število nas še bolj zgrozi, če pomislimo na vse množice katehumenov in milijonske množice afriških poganov, ki še vedno največ zaradi pomanjkanja misijonarjev tava-jo v temi. Številčno stanje duhovništva v primeri za verniki bi bilo danes v Afriki nekako naslednje: v Camerunu 1 duhovnik na 1544 katoličanov, v Nigeriji 1 misijonar na 1718 krščenih domačinov; na Madagaskarju 1 za 1820 vernikov; v Ruanda-Urundi pa 1 za 2940 katoličanov. Številke več kot zgovorno pričajo, kje v Afriki so misijonarji najbolj potrebni!

NADŠKOF IZ MADRASA ZA BREZDOMCE

V predlanskem marijanskem letu je nadškof iz Madrasa na posebno željo svetega očeta začel s posebnim gibanjem, ki naj številnim indijskim brezdomcem pomaga lečiti strahotno bedo njih življenja pod milim nebom ali v človeka ne vrednih bivališčih. V Madrasu, tem velikanskem mestu z 1.400.000 prebivalci, živi kakih 100.000 v bednih slamnatih brlogih, kot poroča veliki indijski časo-

pis „Hindu“, kakih 20.000 pa jih domu-je kar pod milim nebom ob cestah in na uličnih pločnikih... Na praznik sv. Jožefa lani, pa je nadškof blagoslovil prvi stanovanjski blok izmed 7 velikih zgradb, ki so namenjene najbednejšim katoliškim družinam. Do zdaj so postavili že 35 velikih stanovanjskih zgradb, od katerih vsaka ima verando, spalnico, kuhinjo in kopalnico. Stanovanja so zgrajena iz manjših cementnih skladov, krita pa z železobetonom. Da bi pa bedneži teh stanovanj ne prodajali, jim jih je uprava dala v najem za smešno brezpomembno ceno 1 rupije mesečno. Frančiškanske misijonarke Marijine prihajajo po dvakrat tedensko v naselje in uče gospodinjše gospodinjstva, zraven pa oskrbujejo še kopico otrok. — Razumljivo, da Cerkev sama še dolgo ne bo zmogla strahotnega stanovanjskega vprašanja v Indiji; a ob madraškem zgledu vstaja veliko upanje, da bo do nadškofovi pobudi ki ima v načrtu gradnjo 5000 hiš za katoličane, sledili še drugi indijski odločujoči voditelji.

MARKSISTIČNA LITERATURA PRODIRA NA JAPONSKO

Na pobudo gospodarskega oddelka vseučilišča v Yamaguči so po raznih japonskih mestih začeli s tedenskimi predavanji, ki naj bi trajala pol leta. Namen teh predavanj pa je razlaganje v japonščino prevedenega komunističnega priročnika za posplošenje marksističnih in leninističnih nauk. Prvi del tega nevarnega priročnika je do zdaj dosegel že 35 izdaj v japonščini.

KATOLIČANI SO DELUJEJO

Eden izmed sedmih pisateljev, ki si ga je zadobil za sodelovanje pri dnevnem podlistku „Danes in včeraj“ največji japonski dnevnik „Asahi“, je katoliški misijonar p. Candau, član pariških Zunanjih misijonov. Članki, ki jih piše p. Candau, izhajajo v dnevniku redno vsako nedeljo. Misijonar, ki je po rodu Bask, tako globoko obvlada japonščino, da že nekaj let sem velja za najbolj znanega predavatelja v Tokiju.

☆ IZ PISEM SLOVENSКИH MISIJONARJEV ☆

Iz Assama v Indiji smo v lanskem decembru prejeli pismo našega misijonarja PAVLA BERNIKA; zanimivo popisuje v njem svoje delo:

Tukajšnje semenišče je podaljšek tistega, ki ga imamo v Kotagiriju. V tamkajšnjem naši kleriki študirajo le filozofijo in nekatere druge bogoslovne predmete; dve leti traja tam pouk. Tu pri nas pa študirajo bogoslovje v ožjem smislu. Pouk tukaj traja štiri leta. Semenišče je namenjeno salezijanskim bogoslovcem iz vse Indije, Birmanije in Siama. Torej povsem mednarodno! Trenutno študira tukaj petdeset bogoslovcov. Prav v teh dneh se jih dvanajst pripravlja na mašniško posvečenje. Posvetil jih bo v duhovnike na praznik Brezmadežne kalkutski nadškof. Prednost našega semenišča pred drugimi pa je v tem, da se nahaja prav v središču cvetočega misijona. Assam je v vsej Indiji po številu kristjanov tretja država! Bogoslovci imajo tako resle gledajo pristno misijonsko delo, marveč da tudi sami pri njem aktivno sodelujejo s svojo pomočjo misijonarjem, posebno ob nedeľjah.

Meni pa je ta misijon še posebno drag. Tu je namreč pred leti deloval in umrl naš slovenski misijonar g. Mlekuž. Obilno de'no in prehudi naporu so ga strli prezgodaj. Na vernih duš dan sem pohitel na njegov grob. Pa sem naravnost ostrmel ko sem našel tam precej Kasijev, ki so molili za svojega duhovnega očeta. In to več kot dvajset let po njegovi smrti. Naj zaupam, da sem se za indijske misijone odločil ko sem bral članke misijonarja Mlekuža v Katoliških misijonih!

A vse do zdaj sem imel kar malo priložnosti, da bi se posvečal pravemu misijonskemu delu po indijskih vaseh. Večinoma sem vsa leta deloval po naših bogoslovnih. Vendar pa je tudi to delo, posebno zdaj, ko se tujim misijonarjem vrata v Indijo skoraj hermetično za-

pirajo, čez vse važno. Kakršne domače duhovnike bomo vzgojili, takšna bo bodočnost katolištva v Indiji! To pa je težka in odgovorna naloga, ki smo si jo naložili. Prav zato se vsem misijonskim prijateljem in dobrotnikom še posebej priporočam v molitev!

Shil'ong v Assamu, kjer učim v semenišču, je lep kraj. Leži v hribih kakih 1500 m. visoko. Pozimi je precej mrzlo, vsaj ponoči, ko temperatura zdrkne tudi na 5°; čez dan pa se redno dvigne vsaj do 15°. Prebivalci teh krajev so hribovci plemena Kasi. Priselilo pa se jih je semkaj tudi mnogo iz nižjih assamskih predelov; celo iz Bengalskega zaliva so prišli. Naši Kasijci so izredno dobri pevci. Brez posebnih težav se nauče takozvanih „zapadnih“ napevov; pojejo harmonične skladbe, medtem ko drugi Indijci zmorejo samo melodijo! So pa ti ljudje izredno prijazni in na misijonarja zelo navezani. Včasih mi je kar hudo, ker se z njimi še ne morem razgovarjati. Njih jezik je namreč docela drugačen od drugih indijskih jezikov. Po večini je jezik enozložnic, podoben mongolskim govoricam. Pisave pa nimajo svoje, marveč pišejo v latinici; vsaj v tem tedaj ni posebnih težav.

Izredno zanimivo pismo je za zadnje božične praznike pisal uredniku Kat. misijonov iz Hongkonga salezijanski misijonar ANDREJ MAJCEN. Uvodoma se zahvaljuje za duhovno in materialno pomoč pri svojem misijonskem delu in želi vesel božič. Sporoča da je za misijonsko tombolo in razstavo poslal nekaj predmetov iz ebenovine in dodaja, da so predmeti iz ebenovine posebnost v Hongkongu, saj jih tja hodijo kupovat turisti iz vsega sveta. (Do januarske tombole te zadnje pošiljke g. Majcna, ki jo je oskrbel misijonar g. Geder žalibog še nismo prejeli. — Op ur.) Posilja tudi fotografije omenjenih daril. V nadaljnem pa popisuje pestro in slikovito življenje v Hongkongu:

Tu v Hongkongu živim kar mirno naprej. Pred meseci so podaljšali dobo sedanjemu guvernerju za dve leti. Ob tej priložnosti so poudarjali, kako so v našem mestu s sedanjim angleškim režimom vsi zadovoljni, prav posebno pa še Kitajci, ki predstavljajo večino prebivalstva. Govorili so tudi, da je Hongkong menda edino mesto na svetu, kjer za javna dela toliko storé, kot nikjer drugje. Bo že menda res. kajti kdor pride k nam, bo vsepovsod videl pridne roke ki grade nove ceste, nove palače, letališče, rezervoarje za vodo, velikanske stavbe za kitajske begunce in nov tunel pod vodo iz Kowlonga v Hongkong. Po drugi strani pa opazamo velik razvoj katoliških šol in ustanov, zidanje vedno novih cerkvá in kapel, kar vse naj zadosti vedno večjim duhovnim potrebam krščanstva. Misijonarjev, posebno tistih, ki so prej delali na Kitajskem, je tu zelo veliko; imajo tudi lepo delo in še lepše uspehe. A nesreč tu pri nas tudi ne zmanjka. Silno mnogo je požarov, posebno v sedanji suhi dobi; ogenj uniči v nekaj urah na sto in sto za silo skrpanih begunskih bajt in tisoče požene na cesto. Prav ob takšnih nesrečah pa se še posebej izkaže karitativno delo katoliških misijonarjev in misijonark, ki skušajo z deli usmiljenja tešiti revščino in bolečino. Revščina je pa na sploh tukaj zelo velika. Zato vsak, kdor le more, dela. Nerodno je, kadar zbolí. Bolniki in reveži vsak dan trkajo na naša misijonska vrata.

Med ljudmi se je raznesla vest, da sem jaz prejšnji misijonar iz Junana. Tako se zdaj dogaja, da kak dan po cele procesije bolnih in betežnih priromajo k meni po pomoč. Lahko si predstavljate, v kakšni zadregi sem, kadar jih moram odpravljati praznih rok posebno še, ker če komu pomagam, sem predvsem dolžan pomagati našim gojencem samim, ki ne morejo delati za zaslužek in med katerimi jih je več kot mnogo, ki le po enkrat na dan jedó.

Za ubožne dijake sem organiziral popoldanski obed. Iz lastne izkušnje vem, kako trdo je dijaku študirati, kadar ima prazen želodec. Dela je pa vedno dovolj

saj imamo šolske prostore zasedene od osmih zjutraj do osmih zvečer. Najprej imajo pouk naši fantje, nato pridejo na vrsto maristi z angleško šolo in 750 gojenci, ki imajo popoldanski pouk vse, dokler ne bo pozidana njihova šola. Zvečer pa prihajajo sem še revni otroci večerne šole. Tako vsega skupaj dan za dnem obiše naš zavod 1800 m'adih ljudi. Red in disciplina med njimi sta vzorna. Mišljenje je lepo in pošteno, plemenito posebno kar zadene verski duh. Vsak deseti med njimi je katoličan; skoraj polovica se jih je odločila da se bo pripravljala na krst s študijem katekizma v prostih urah. Upam, da bomo kak krst že lahko zapisali, če ne takoj pa pozneje. Na nas je, da sejemo, drugo bo pa Bog dal.

Iz Hongkonga je pisal krajše pismo za božične praznike tudi naš misijonar STANKO PAVLIN SDB. Vsem misijonskim prijateljem in dobrotnikom želi vesel božič in srečno novo leto. Potem pa govori o svojem okrevanju:

Zadnjič mi je zdravnik pri pregledu dejal, da sem že veliko boljši. Kar ni se mogel načuditi mojemu okrevanju. Pripomnil je, da je v tisoč primerih en tak, kot je moj, da se namreč rana v tako kratkem času dveh mesecev zaceli. Pa sem mu odgovoril, da imamo svetnike v nebesih ki nam veliko pomagajo, pa da veliko duš moli zame. On pa je samo kimal z glavo in odgovarjal: „Woonderfuul...“. Srčna hvala torej vsem dragim misijonskim prijateljem in dobrim dušam, ki so molili in še molijo za moje zdravlje. Upam da bom v januarju spet začel z aktivnim misijonskim delom med mladino. Na Filipine pa zdaj ne morem več misliti, ker mi zdravnik sploh noče dati dovoljenja za tja. Pravi, da je vročina tam prehuda...

Silno bi potreboval pisalni stroj. Z vročo prošnjo se obračam na vse misijonske dobrotnike in prijatelje da bi mi kako omogočili tistih 80 dolarjev ki so mi za nakup stroja potrebni. Že vnaprej se za vsakršno pomoč iz srca zahvalim vsem dobrotnikom!

V svojem zadnjem pismu uredniku Kat. misijonov piše naš misijonar ALBIN KLADNIK iz Caroline, v Južni Afriki, da je za misijonsko večetombo poslal levinjo kožo kot svoj poklon rojakom (koža je na misijonski razstavi v Buenos Airesu vzbujala posebno pozornost. — Op. ur.). Med drugim poroča tudi o gradnji svoje nove cerkve:

Našo cerkev Srca Jezusovega bratje pridno gradijo, čeprav ni cvenka v mojem epu. Svetišče bo zelo lepo. A moja glava ima vedno več sivih las, ker ne vem, kako se bom izkopal iz dolgov. Za prihodnji dar slovenskim misijonarjem Vas prav lepo prosim, če Vam je mogoče, nakloniti mi malo izdatnejšo pomoč, kot ste sicer mislili. Vem, da so kaj majhni dohodki v slovensko misijonsko kaso... Pozneje, ko bom s cerkvijo v glavnem gotov, se bom rad odpovedal v prid potrebnejšim. Trenutno pa sem res v veliki stiski. Zgradba bo namreč stala mnogo več, kot sem prvotno računal. Mislimo, da bo veljala kakih 6000 dolarjev. Vaša lanskoletna velikodušna pomoč iz misijonskega sklada (500 dolarjev) mi je dala poguma, da sem začel. A če bi prej vedel za vse sedanje stroške in težave, bi se dela verjetno ne lotil. Bog pa je že tako modro uredil, da nam ne dovoli pogledati v bodočnost!...

Medtem pa sem odprl tudi že dvoje podružnic. Takoj se je zbralo lepo število poganov, ki so se javili za pouk. Misijon obeta lepe uspehe; da bi le imeli potrebna prevozna sredstva pri naših ogromnih razdaljah. Moja župnija meri od enega konca do drugega 150 milj. se pravi skoraj 200 km. Potreboval bi katehiste, ki bi mi pomagali, pa jih ne morem vzdrževati. Vsak bi me mesečno veljal vsaj 20 dolarjev. A upam, da bo počasi vse prišlo. Rima tudi niso v enem samem dnevu pozidali! Mislim si: če so ti črnci 2000 let čakali na katoliškega misijonarja, bodo tudi zdaj še nekoliko potrpeali. Na fotografiji, ki jo pošiljam, je ena mojih podružnic, ki sem jo začel pred tremi meseci; v ozadju je zasnova cerkev. Pa bo tudi tu treba počasi misliti na Boga vredno svetišče. Ljudje na sliki pa še dolgo niso vsi tisti, ki hodijo v cerkev in k pouku. Ta podružnica je kakih 60 km daleč od Caroline. Pa bom moral še mnogo drugih tej podobnih ustanoviti. Nedavno sem krstil 10 črncev: število mojih vernikov se je tako spet povečalo. Tudi za božič bom imel nekaj krstov. To pa mi je v največjo tolažbo saj so mi ti krsti v dokaz, da žrtve, ki jih prinašajo z menoj vred moji dobrotniki Bogu ne niso vse zastonj!

V sklad za slov. misijonarje so darovali

U.S.A. (od 28. septembra 1955 do 31. avgusta 1956): Po 100 dol.: Misijonski krožek v Gilbertu, Minn., od srečolova za misijonsko nedeljo 1955; Neimenovana. — Mr. Ciril Ferkul, 40 dol. — Mr. Anton Rozman, 30 dol. — Neimenovana, 25 dol. — Po 20 dol.: Mrs. Matt Marolt; Mr. Vinko Ferkul (ob priliki poroke z Miss Leopoldo Bajta, članico gilbertskega mis. krožka); družina dr. Franc Pucova (za o. Lojzeta Demšarja S.J.). — Mrs. Margaret Smole, 13 dol. — Neimenovana, 12 dol. — Po 10 dol.: Miss Cvetka Kajfež; Mr. in Mrs. Joseph Sluga;

Mrs. Marija Kromar; Mrs. Mary Azman; Miss Breda Osenar (za Rev. Joseph Taffarel S.J.); Mrs. Tončka Klammer (za o. Jožeta Cukale S.J.). — Mr. Franc Mejač, 7.50 dol. — Mrs. Mulec (po Rev. J. Šušteršiču), 5.25 dol. — Po 5 dol.: Mrs. Agnes Kompere (na čast Roženski Materi božji za slovenske misijonarje); Mrs. Frank Tushar; Mrs. Antonija Coz; Mrs. John Ferkul; Miss Frances Krnicar; Mr. Luka Kumar (za Rev. A. Kladnika); Mrs. Mary Skul (2 dol. tega za Rev. I. Kusteca SDB, 2 pa za s. Terezijo Medvešek). Mrs. Ig-

natz Fink, za mis. Poderžaja, Indija. — Mrs. Lucija Kalan, 3.50 dol. — *Po 3 dol.*: Mrs. Mary Mihelich; Mrs. Frances Osaben. — *Po 2.50 dol.*: Mrs. Frances Kovacic; Mrs. Joseph Simic. — *Po 2 dol.*: Mrs. Pavlina Russ (za najpotrebnejše misijonarje); Mr. Lojze Zorenc (ob mis. nedelji slov. misijonarjem); Mrs. Ela Marincic; Mrs. Carolina Gregory; Jennie Kozelj. — *Po 1 dol.*: Mrs. Anna Brula; Mr. John Jakel; Mrs. Paula Laurich; Miss Manca Presa; Mrs. John Russina; Mrs. Valentine Ambrose (za s. Terezijo Medvešček). Mrs. Mary Papesh (za Rev. I. Kusteca SDB); Miss Josephine Mokorel; Rev. Rudolph Urbic; Mrs. Anna Pucel. — *Po 0.50 dol.*: Rev. Joseph Cvelbar; Mr. Janez Ovsenik.

U.S.A. (od 1. do 8. februarja 1956): Miss Marija Ciber (za preostalo vzdrževanje kitajskega bogoslovca Joseph Chama SDB, ki študira teologijo v Turinu; 2. - 5. letnik, po 150 letno; izročiti g. misijonarju Majcenu SDB, Hongkong) 600 dol. — Neimenovana za tretje leto vzdrževalnine jezuitskega bogoslovca (izročiti misijonarju Cukali S.J. v Kalku-

ti) 150 dol. — Rev. Jože Ferkulj, 100 dol. — Organist William Kuntara (prva dva mesečna obroka k celotni vsoti 150 dolarjev za vzdrževanje domačega bogoslovca v misijonih), 26 dol. — Predsednik Anton Grdina, 11 dol. — Miss Marija Ivančič, 3.50 dol. — *Po 2.50 dol.*: Miss Milka Goričan; Mrs. Sonja Kregar; inženir Branko Bezjak.

Kanada: *Po 2 dol.*: Zdenka in Miljenko Kopinja iz Vancouverja, B.C. (za misijonarje iz svojega skupnega hranilnička). Otroci: Franc Sehovic, 3 dol.; Janez Sehovic, 1 dol.; Marija Sehovic, 1 dol.

Avstrija: Neimenovani, 1000 šil.; Rev. Ign. Malej, Trbonje, 300 šil.

Gorica: Marijina družba nabrala v sklad za slov. misijonarje v letu 1955 skupaj 105.725 lir (delno je bila ta vsota objavljena že v prejšnjih štev. KM).

Trst: Rojanska Marijina družba, 33.300 lir. Rojanska osnovna šola, 1300 lir; Mackovlje, Misij. odsek Marijine družbe, 15.000 lir.

Brazilijska: Mestnik Jože, 50 arg. pesov.

RAZNO ZA MISIJONE SO DAROVALI:

Avstrija: *Po č. g.* Miklavčiču, 20 šil.; Šolarji Glavne šole v Maloščah, misij. ofer, 60 šil.; Fara Sele, prostovoljni darovi, 490 šil.; Čušin Štefan, Rinkole, 150 šil.; Misijonski dar Galicija, 100 šil.; Bistrica na Zilji, 251 šil.; Sele, 526.70 šil.. Šteben pri Maloščah, 200 šil.; Neimenovana iz Žvabeka, 50 šil.; Hodiše, 100 šil.; Škocjan v Podjuni, 180 šil.; Radiše, 170 šil.. Spittal, Hrvatje, 154.10 šil.; Obrač Katarina, Rožek, 100 šil.; Loče ob Baškem jezeru, 200 šil.; Bajdiše 77 šil.; Kamen, 50 šil.; Šmarjeta pri

Velikovcu, 140 šil.; Št. Lenart pri Sedmih studercih, 60 šil.; Taborišče Spittal na misijonsko nedeljo ob mis. prireditvi 254.50 šil.; Šteben pri Maloščah, ministrantje kot Trije kralji, 140 šil.; Razni mali darovi, 75 šil.

Argentina: Vinko Žitnik, 30 pesov; Petek Pavla, 20 pesov.

Trst: Za krst pogan. otroka: Uršič Cecilija, na ime Magdalena, 500 lir; Ana Abram, na ime Anton, 500 lir; Fabjan Marija, na ime Franc Ivan, Terezika, 1000 lir.

V TISKOVNI SKLAD ZA „KATOLIŠKE MISIJONE“ SO DAROVALI:

U.S.A.: *Po 3.50*: Rev. Anton Stopar. — *Po 2.50*: Mrs. Jennie Mazovec. Mr. Louis Debeljak. — *Po 1.50*: Rev. Jože Ferkulj; Mr. Lojze Zorenc. — *Po 1 dol.*: Mr. Anton Grdina; Mrs. Katarina Spreitzer; Mrs. Slavka Schöner. — *Po 0.50*

dol.: Mrs. Margaret Smole.

Kanada: *Po 0.50*: Mr. Anton Kranjc; Mr. Pavel Stepec; Mr. Frank Stopar.

Argentina: M. Šifrer, 5 pesov; Margarita Bassanese, 95 pesov.

MLADI MISIJONAR

Tisto nedeljo po svetih Treh Kraljih se je vreme v Buenos Airesu kisalo. Tudi Tonček je bil kisle volje. Tečen in siten, da Bog pomagaj! Ob vsakogar se je obregnil, vsi so mu bili v napotje.

Ivanki je tale bratova sitnost začela presedati, da ga je slednjič prijela:

„Kaj pa ti je da si skisan in tečen, kot bi koprive otepal?“

„Dež bo...“ je izdaval Tonček; skoraj na jok mu je šlo, ko je dodal: „In s tombolo ne bo nič!“

„Kakšen dež! Nobenega dežja ne bo. Za takšno veliko stvar kot je današnja misijonska tombola, prav gotovo ne bo dežja.“

„Tako misliš, da bomo vseeno šli popoldne?“

„Seveda bomo šli,“ ga je tolažila Ivanka in bila tolažbe tudi sama vesela, ko je videla, kako se je fantu razlezel obraz.

Tisto nedeljo je bila namreč oznanjena veletombola za vse slovenske misijonarje. Kot vsako leto se je tudi letos napovedovalo lepo število rojakov ki bodo iz koncev krajev mogočnega velemesta prihitali, da s svojim igranjem pri tomboli pomagajo našim misijonarjem in misijonarkam pri njih apostolskem delu za širjenje božjega kraljestva. Letošnja tombola pa je imela še drugo posebnost. Tonček in Ivanka sta vedela, saj se je o tem že mesece prej govorilo in pisalo, da so naši misijonarji poslali prav iz misijonskih dežel kopo dragocenih in zanimivih predmetov; stvari, kakršnih ne vidiš vsak dan; pa da bo vse to namenjeno rojakom pri tomboli, ki bodo po žrebu lahko prišli v posest takšnih lepih in dragocenih stvari. Zato se je Tonček tako strašansko tresel za lepo vreme. Kakšna škoda in nesreča, če bi dež res preprečil tombolo in žrebanje! Pa ju ni preprečil!

Tonček in Ivanka sta se že zgodaj popoldne znašla na velikem vrtu, kjer je bila napovedana tombola. Ljudi je bilo že precej, pa so še vedno novi prihajali. Vse je kazalo, da jih bo letos mnogo več kot kdaj koli doslej. Dirindaj po vrtu čez in čez. Eni so kupovali tombolske tablice drugi so se smukali okrog bogatih in vrednih dobitkov, ki so bili razstavljeni na tombolskem prostoru. Otrokom so žarela lica, oči so jim pile pestro bogatijo dobitkov, ki so se ponujali kar sami od sebe. Le tablico si moral imeti in malo sreče, pa je bilo prav verjetno, da boš kaj lepega zvečer prinesel domov.

„Kje pa je tisto, kar so poslali misi-

*Kaj pa vidva,
sta sama
ali kaj?“*

jonarji?" je Tonček ves radoveden vpraševal Ivanko.

Tamle, v tistile izbi, glej, na koncu vrta, kjer je pred vrati Baragov kip. Tam bodo zdajle odprli misijonsko razstavo."

In že je sestrice bratca povlekla za rokav.

Šla sta mimo miz po vrtu, kjer so sedali številni rojaki, ki so prihiteli k tomboli. Nenada ju je nekdo poklical:

„Kaj pa vidva? Sta sama, ali kaj?“

Ivanka in Tonček sta obstala pred starejšim možem in se nasmehnila. Bil je Grivčev stric, rojak, blizu njunega doma je živel.

„Na razstavo tečeva,“ je hitela Ivanka. „Mama je z očetom tamle spredaj pri mizi.“

„Na kakšno razstavo?“ je hotel vedeti Grivčev stric.

„Na misijonsko vendar,“ je bil Tonček skoraj užaljen, ker možakar takšno stvar vprašuje. „Kaj nič ne veste?“

„A, kaj bi tisto,“ se je odrezal stric. „Jaz sem prišel k tomboli, če bom kaj zadel.“

„Pa na razstavo ne greste?“ ga je začudeno pogledala Ivanka. In se je brž odločila: „Kar z nama, kar z nama!“

Ni se mogel upirati, čeprav se je težko ločil od kozarca. Naj bo otrokom na ljubo, si je mislil. Otroke je Grivčev stric rad imel, četudi jih njemu samemu Bog ni dal.

Ustavili so se pred Baragovim kipom.

„Ga poznate?“ je Ivanka vprašala strica.

„Barago?“ se je ta nasmejal. „Kdo bi ga ne poznal! Velik mož je bil.“

„Največji Slovenec,“ se je odrezal Tonček. „Veste stric,“ je hitel v svojem navdušenju, „za svetnika ga moramo napraviti!“

„Izprositi ga moramo!“ ga je popravila Ivanka.

„No, to le drugim prepustita,“ je stric odroval. Pa sta ga otroka brž zavrnila:

„Nič drugim! Vsi moramo moliti, da molili, ne bo čudežev. In če ne bo čudebo svetnik. Tudi vi, stric. Če ne bomo žev, ne bo svetnika!“

Stric jima je na tihem priznal, da imata le prav. Rekel pa ni nič.

Stopili so v sijajno razsvetljeno dvorano. Tončku in Ivanki je kar sapa zapiralo. Takšnih čudes, kot so se tam razkazovala, še nikoli nista videla. Morda samo na slikah, pa še tistega malo. Tu pa je bilo vse zares, resnično, tako blizu, da bi se lahko kar z roko dotaknil.

Prva se je znašla Ivanka. Seveda, ona je starejša od Tončka, v gimnazijo že hodi in Katoliške misijone bere. Zato pa tudi o misijonih precej ve. Kar sama od sebe je začela Tončku in stricu razkazovati in razlagati. Podobe na stenah, ki so predstavljale naše misijonarje in misijonarke, njih misijonsko delovanje, dežele, v katerih žive in se trudijo, vso velikansko mešanico narodov, med katerimi oznanjajo evangelij: Indijce, Kitajce, Japonce, Siamce, Vietnamce, afriške zamorce, paragvajske Indijance in še vrsto drugih. Pod podobami na policah pa vsa bogatija predmetov, ki so jih poslali misijonarji svojim rojakom v dar.

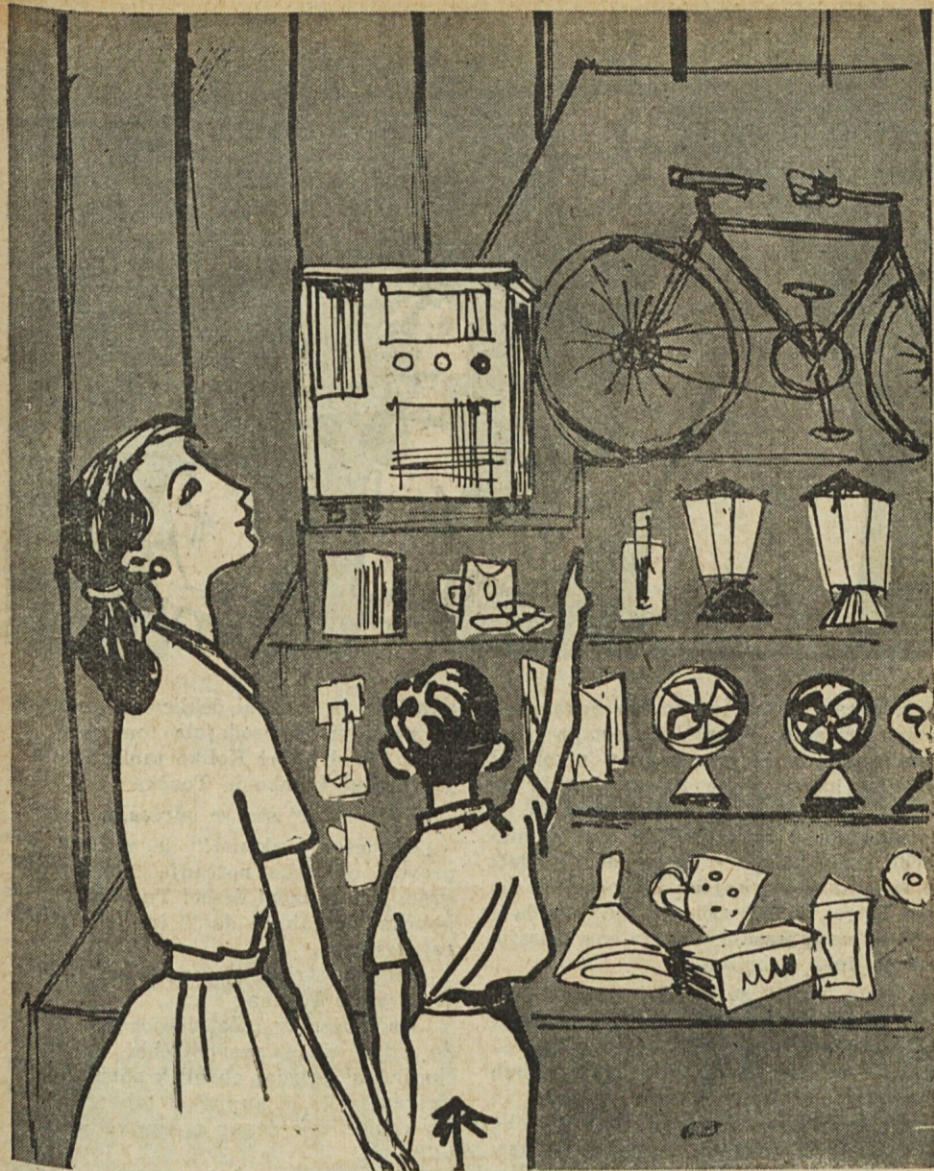
Kitajske in japonske tkanine, vezene, prti in prtiči, dragoceni predmeti iz slonove kosti, z dragimi kamni obiti noži iz Nepala, molilni mlinčki iz Tibeta, boben himalajskega budističnega bonca, pa spet indijske ogrlice, siamska pregrinjara, indijanske pletenine, afriška boda'a, kitajska ladja iz slonove kosti, srebrne in zlate zapestnice, uhani, kipi poganskih božanstev; čisto gori pod stropom velikanska koža resnične levinje iz južne Afrike; na visoki prednji steni pa dolga vrsta Marijinih podob, slikanih na kitajsko svico, delo kitajskih domačih slikarjev, in še in še... Oči se ne morejo nagledati, usta se ne morejo nagovoriti, toliko lepega in prelepega.

Še stricu, ki se nikoli ni menil za te stvari, je kar sapa zapiralo.

„Ste videli, kaj so naši misijonarji?“ je bila Ivanka kar nekako ponosna pred njim.

„Presneto lepe reči,“ je momljal stric.

„Zdaj si vsaj malo predstavljate, kje in kako delajo. Kako čisto drugo življenje so morali začeti, ko so odšli v misijone. Med kakšne čisto drugačne ljudi so prišli.

In tele podobe ki jih vidite, vam tudi marsikaj povedó: da jim ne gre ravno dobro. Včasih v veliki bedi in težavah žive Med polmagimi ljudmi. Radi bi jih oblekli, pa nimajo denarja. Otroke hočejo učiti, pa nimajo šol. Ljudem svojim

vernikom bi radi postavili lepe in dostojne cerkve, pa poglejte, v kakšnih slamnatih in blatnih kolibah mašujejo in Boga oznanjajo...

Ivanka se je razvnela, da so ljudje krog nje kar obstali in poslušnili. In

SVET KRISTUSU

Grivčevemu stricu je bilo kar nekam nerodno pri srcu. Nekaj kot vest ga je opominjalo, da se pravzaprav nikoli ni spomnil na te svoje rojake; pa bi se bil lahko, ker je bil petičen mož in za družino, ki je sploh imel ni, mu ni bilo treba skrbeti. Kar v tla je začel gledati in sam ni vedel, kaj bi. Zdelo se mu je, kot da ga vsi navzoči gledajo, kot da s prstom nanj kažejo, kot da mu očitajo, ker je tako nebrizen.

„Veste, stric,“ se je zdaj vmešal Tonček, „naši misijonarji nam največ časti po svetu napravijo. Samo pomislite, da po njih vsi tiste ljudje, ki so na podobah — Kitajci, Japonci, Indijci, zamorci in drugi — vedó za Slovence. Če bi ne bilo misijonarjev, bi nikoli ne vedeli za nas. Veste,“ se je zaupno pritisnil k zamišljenemu možu, „ko bom velik, bom šel tudi jaz v misijone. Če bo le denar pri hiši, da bom lahko študiral.“

Stric ga je pogledal in mu stisnil roko:

„Ti bom potem nekaj dejal. Zdaj pa ti,

punčka,“ je poklical deklico, ki je hodila po razstavi in prodajala tombolske tablice. „Pridi sem! Koliko tablic imata?“ je vprašal Ivanko in Tončka.

„Vsak štiri,“ sta se odrezala.

„Še deset vsakemu!“ je zaklical kot prevzet od neke notranje sile Grivčev stric. „Pa še meni deset! Tu imaš denar, punčka, pa tablice daj!“ in je že odšteval desetake.

„Ampak, stric, kaj vendar počenjate?“ je osupnila Ivanka

„Kaj počenjam? Za misijonarje dajem. Že vidim, da so res potrebni. Pa še vi, ljudje,“ se je zdaj obrnil k obiskovalcem na razstavi, „le kupite si tablice, veliko jih kupite, tale denar gre za velike stvari!“

Ljudje so se spogledavali in sprva niso vedeli, kaj bi. A zglede starega moža jih je potegnil za seboj. Drug za drugim so kupovali, da je prodajalki kaj hitro zmanjkalo tablic...

Grivčev stric pa je potegnil Tončka in Ivanko na vrt in ju postavil pred Bara-

gov kip. Strašansko slovesen je bil njegov obraz. Globoko je šel po sapo in dejal:

„Tule pred Baragovo soho, Tonček, ti obljubim, da te bom jaz izšolal za misijonarja, če boš le hotel. Danes sem se prepričal, da je misijonstvo res velika stvar, pa da je zanj vredno kaj žrtvovati.“

Tonček ni mogel do besede. Samo hvaležno je pogledal strica in solze radosti so mu stale v očeh.

Ivanka je vsa v zadregi jecljala: „Veste, stric, saj... saj...“

„Je že prav, deklíč. Kot sem rekel!

Denarja mi ne manjka ravno; tako'e pa ga bom za pošteno stvar dobro naložil... Zdaj pa k tomboli in na žrebanje potem!“

Ko so stali na tombolskem prostoru skupaj s Tončkovim očetom in mamo se je Grivčev stric zagledal v velik napis, ki so ga naslikali na steno nad odrom: Svet Kristusu!

Ivanka je videla, da stric bere in bere ven in ven tisti mogočni klic. In mu je pošepnila:

„Vi tudi, stric, pomagajte osvajati svet Kristusu!“

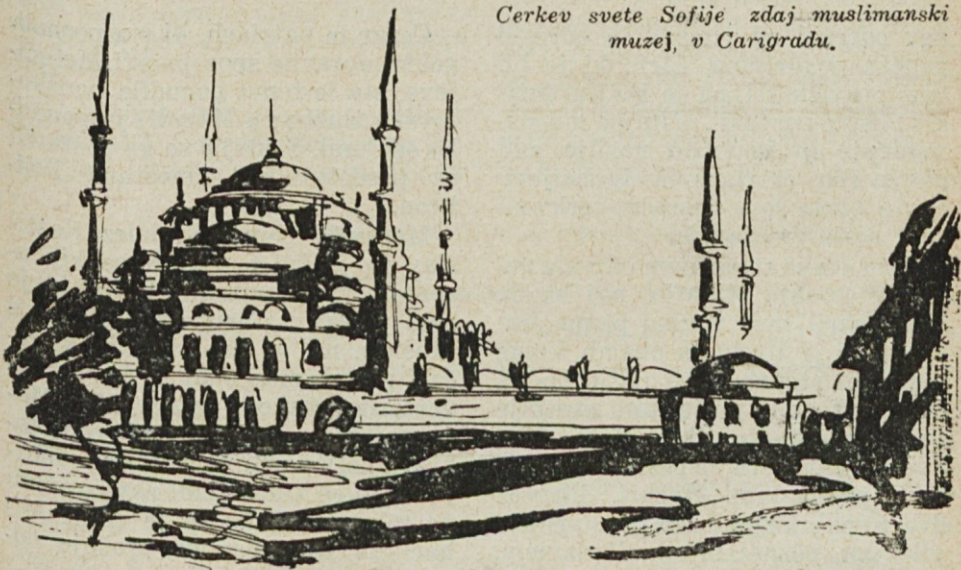
Grivčev stric jo je toplo pogledal, rekel pa ni nič.

APOSTOLA SLOVANOV

V tistem času, ko sta bila sveta brata Cirij in Metodij v samostanski zbravnosti in bogoljubnem premišljevanju na gori Olimp, je v Carigradu prišlo do cerkvenega razkola z Rimom. Cirilov prijatelj

in profesor Fotij je dosegel na cesarskem dvoru, da so odstavili prejšnjega patriaha Ignacija in njega posadili na patriarhov prestol. Ker Rim te nasilne spremembe ni priznal, je Fotij vzhodno Cer-

Cerkev svete Sofije, zdaj muslimanski muzej, v Carigradu.

Zemljevid s Carigradom, Solunom, Krimom in Panonijo, delokrog sv. bratov.

kev odtrgal od rimske in odrekel papežu pokorščino. Ciril, ki je bil mož pravičnosti, pa je Fotija tistikrat ostro posvaril, očitajoč mu slavo-hlepkje in krivično nasilje nad postavnim patriarhom Ignacijem. Sveta brata se v nesrečni cerkveni spor nista vmešavala.

Zato sta se z veseljem odzvala povabilu cesarja Mihaela, naj bi šla misijonarit med turško pleme Hazarov, ki je živelo na obalah Volge v ruskih stepah. Med potjo tja je Ciril v Herzonu našel tudi svetinje sv. Klementa in jih vzel s seboj. Sveta brata sta uspešno delovala med poganskimi Hazari, jih čez dvesto pokristjanila in tako pripravila pot poznejšim misijonarjem.

Cesar in patriarh, ki sta poznala velike upravne sposobnosti Metodijeve, sta le temu ponudila nadškofovsko službo; a Metodij je ponudbo odklonil. Slednjič so ga postavili za predstojnika samostana Polihron.

Moravski slovanski knez Rastislav pa je čul o njunih velikih uspehih med turškimi Hazari in je zato poslal v Carigrad poslanca s prošnjo, naj bi mu bizantinski cesar poslal misijonarje, ki bi bili večji slovanskega jezika. Med Moravani (današnjimi čehi) so do takrat misijonarili nemški misijonarji, ki so se z domačini razgovarjali po tolmaču. Tako se je cesar Mihael na Rastislavovo prošnjo od-

ločil, da bo med Moravane poslal sveta brata Cirila in Metodija, ki sta bila kot Solunca vešča tuli v slovanskih govoricah. Ciril in Metodij sta se cesarjevemu ukazu z veseljem odzvala.

Za svoje misijonsko delo pa sta se dobro in temeljito pripravila. Oba sta vedela, da brez bogoslužnih knjig v slovanskem jeziku ne bosta veliko opravila. Zato je Ciril sestavil posebno novo pisavo za slovanski jezik, ki jo je nazval glagolico. V tej pisavi je potem napisal slovanski prevod evangelijev in drugih bogoslužnih knjig.

Ko je bilo vse pripravljeno, sta spomladi 863. leta sveta brata s spremstvom odpotovala na Moravsko. Moravska je bila takrat precej velika slovanska država, ki je obsegala današnjo Moravsko, del nižje Avstrije do Donave in precejšen del Slovaške, ki so jo imenovali Nitra. V Nitri je v zvezi z Rastislavom vladal njegov nečak Svetopolk, ki je bil pozneje knez vse Velike Morave.

Na slovanskih tleh pa je bila v tistih časih mogočna kneževina Panonija, dežela ob Blatnem jezeru

v Prekmurju, ki jo je vladal knez Kocelj.

Sveta brata sta prišla na Moravsko. Seboj sta prinesla svetinje sv. Klementa in slovanski prevod nedeljskih evangelijev. Preprostim moravskim Slovanom se takrat še sanjalo ni, da se s prihodom Cirila in Metodija v te pokrajine začeneja nova doba krščanske kulture, ki bo preobrazila polovico Evrope. Ljudje so se ju oklenili z ljubeznijo in vdanostjo: ker sta govorila slovansko, pa ker sta bila svetniško zgledna in bogoljubna. Tako se jim je kaj kmalu tudi krščanska vera, ki sta jo oznanjala z besedo in zgledom, prikupila; sprejeli so jo za svojo.

Knez Rastislav pa je zbral nadarjene in poštene mladeniče, da sta jih učila in pripravljala za duhovništvo. Tako sta sveta brata že med Moravani ustanovila neka-ko semenišče za vzgojo domače duhovščine. Hkrati pa sta nadaljevala s prevajanjem bogoslužnih knjig. Ker ju je ljudstvo silno spoštovalo in ljubilo, sta si nakopala mržnjo nemških duhovnikov, ki Moravanom nikdar niso bili naklonjeni.

Približal pa se je čas, ko je bilo

Nekaj vrstic v glagolici, ki jo je za Slovane pripravil sv. Ciril.

вѣрѣ христыиъскыиъ съказалъ, да са виша и ниъ страни,
того зъраште, подобилъ намъ. то посъли нъ, владъико, епи-
своупа и оучителиа таково, отъ васъ во на вса страны въсегда
добрии законъ исходитъ. съвръавъ же съворъ цксарь призъва
Константина философа, и сътвори и слышати ркъ съж. и рече:
вѣмъ та трюдъна сжшта, философе, нъ пострѣва естъ текъ
тамо нти; сега во ркъи не можетъ ниъ никътоже исправити
якоже ты. отъѣшта же философъ: и трюдънъ съ и больнъ

treba domače bogoslovce posvetiti v duhovnike. Ker nihče od njiju ni bil škof, sta se odločila, da bosta odšla z mladeniči naravnost v Rim. To se je zgodilo 866. leta. Med potjo sta se za več mesecev ustavila tudi na dvoru slovenskega kneza Koclja, ki ju je z velikim veseljem sprejel in jima dodelil petdeset novih učencev. Potem pa sta skozi slovenske dežele potovala proti Rimu, skozi Oglej in Benetke.

Ciril je že v Moravi in v Panoniji maševal v slovanskem jeziku. S tem je seveda vzbudil velik odpor nemške duhovščine. V Benetkah pa je imel z latinsko duhovščino velikansko razpravljanje o slovanskem bogoslužju.

Medtem pa je že tudi papež Nikolaj I. izvedel za njuno delovanje. V Benetke jima je poslal svoje odposlance in ju povabil v Rim, kamor sta prišla leta 867. (Sledi.)

Ciril in Metod ter njuni učenci pred slovenskim knezom Kocljem.

Slovenski misijonarji

Prva leta svojega misijonskega delovanja v Bengaliji je oče Poderžaj preživel na misijonu Bošonti, ki ga je zelo dvignil. Drugo važno delovno področje je bil misijon Raghapur; tam je bil celo dekan misijonskega okrožja, to se pravi višji cerkveni predstojnik vseh misijonskih postaj našega Bengalskega misijona: Raghapur, Bošonti, Satkira, Morapaj in Khari. Že nekaj let sem pa deluje na tem zadnjem misijonu.

Misijon KHARI se je pod njegovim vodstvom zelo razvil. Opisali bomo samo zunanji razvoj, ki pa zgovorno priča tudi o notranjem, o vedno večjem številu spreobrnjenec, ki potrebujejo vedno več in večjih misijonskih ustanov.

Najprej se je o. Poderžaj vrgel na to, da preskrbi Jezusu v sveti hostiji dostojno bivališče, vedno bolj številnim vernikom pa dovolj prostorno in tudi lepo svetišče. Na misijonu je imel precej veliko šolsko poslopje, ki pa je le slabo služilo svojemu namenu. Odločil se je,

da bo to šolsko stavbo predelal v cerkev, šole pa nanovo pozidal. Tako je, nemalo tudi s pomočjo slovenskih misijonskih prijateljev v zamejstvu, zrasla v Gangesovi delti lepa hiša božja, kjer tisoči indijskih vernikov in katehumenov hvallijo Boga in molijo za dobrotnike misijonov, tudi za nas.

Za to cerkev je gospod zlatomašnik Anton Merkun, ki živi v USA, s sodelovanjem raznih dobrotnikov preskrbel tri zvonove, ki zdaj že kličejo k molitvi preko bengalskih poljan.

Neutrudni oče Poderžaj še ni dobro končal ureditve nove cerkve,

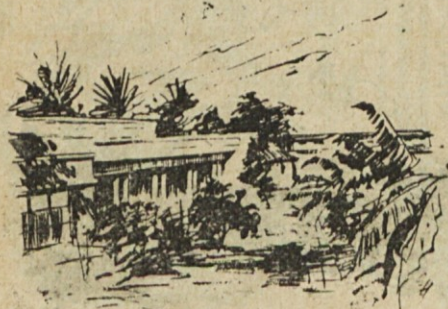

pa je že začel z gradnjo dveh novih misijonskih poslopij: šole in samostana domačih redovnic, sester sv. Ane.

Šola je v Indiji misijonu poleg bolnišnic in drugih ustanov krščanske dobrotelčnosti najboljše sredstvo za približevanje otrok in po njih družin misijonu. Tudi indijska poganska vlada pusti misijonarje v deželi predvsem zaradi šol. Zato mora vsak misijon skrbeti za čim boljše šole. Tako tudi naš oče Poderžaj, ki se je zato lotil zgraditve novega, dobro urejenega šolskega poslopja za tisoče učencev in učenk, od katerih mnogi še niso katoličani, a se bodo v šoli veri in Cerkvi brž približali.

Domače redovnice so, kakor domači duhovniki, v misijonih, zlasti indijskih, nujno potrebne. Še

daleč ni dovolj misijonark iz krščanskih dežel, in kdo ve, kako dolgo bodo sploh še smele prihajati... Indijska dekleta so prav tako pripravna za redovniški poklic kot naša in so v neizmerno pomoč misijonu. Treba je čuvati njihovo zdravje, za kar pa so zlasti potrebna zdrava bivališča v samostanskih poslopijih. Tudi oče Poderžaj mora poskrbeti svojim misijonarkam bolj zdravo bivališče, kot so ga ime-

le doslej. Zato se je lotil zidave sestrskega samostana.

Pomagajmo temu velikemu našemu misijonarju pri njegovih velikih delih! V Združenih državah zbira pomoč za njegov misijon pred vsem č. g. Julij Slapšak v Clevelandu, povsod drugod po svetu pa Slovenska misijonske zveza z delovanjem raznih misijonskih odsekov in posameznih sodelavcev. Ali tudi slovenski otroci kaj pomagata?

K slikam na strani 191 in 192: Pogled na stara poslopja Kharijskega misijona; nova cerkev, pročelje in od strani; samostan domačih redovnic; misijonarjevo stanovanje; zvonik.

Glavni namen vsakoletne misijonske veletombole je pač, zbrati vsaj nekaj sredstev za pomoč slovenskim misijonarjem, kot delež rojakov iz Velikega Buenos Airesa pri vsakoletnem skladu zanje. V koliko je letošnja veletombola prinesla čistih dohodkov? Končnih podatkov še nimamo, ker nam še niso bili predloženi vsi računi in tudi še niso prodani vsi preostali predmeti pošilj misijonarjev. Upamo pa, da bomo, vključujoč prav vse, dosegli vsoto 19.000 pesov. To je za tukajšnje razmere zelo lepa vsota, čeprav zaradi izrednega padca argentinske valute napram dolarju ne znese več kot kakih 400 dolarjev. A če pomislimo, da bo šel ta denar v kraje, kjer dolar še več pomeni kot pri nas, smo lahko zadovoljni.

Slike s tombole: Predsednik Slov. Mis. zveze in urednik „Kat. misij.“ (zaradi razmer v Argentini — v civilu) izklicuje številke in vodi tombolo; pomaga mu Finkova Marija, ki vleče številko za številko. Na steni je narisana zemljevid sveta in nad njim napis: Svet Kristusu!; v kvadrate, ki jih tvorijo zemljevidne črte, piše g. Stane Snaj izklicane številke. V ospredju komisija (gg. Rudolf Smersu, Jože Mavrič st. in Božo Fink), ki pregleduje tablice, so li prav po črtane številke ali ne. G. Rezelj Lojze se že pripravlja, da začne razdeljevati dobitke, ki jih je veliko in zelo lepih, kot lahko vidimo na sliki na strani 194. Naj omerimo samo nekatere glavne darovalce, za katere pač vemo. Dr. Dobovšek: utekočilnik prve vrste; dr. Lado Pezdirc: polavtomatični likalnik; tvrdka Discos (France Ahčin): 14 krasnih keramik... tvrdka Krošel: najboljša aktovka; itd.

Dva radiokombinada, trije utekočilniki, moško kolo, trije ventilatorji, fina aktovka, avtomatični likalnik, podoba nadškofa Jegliča in 20 drugih tombol, po eg več stotin činkvinov in kvatern. — Pri pogrnenih mizah je bilo lahko slediti

tomboli, kakor vidimo družbo na sliki spodaj; ko si kaj zadel, si moral iti lepo v vrsto in pred komisijo. — Desno spodaj: Pred vhodom v razstavni prostor je kraljeval Baraga (delo kiparja Ahčina) z geslom: Barago na oltar!...

Ob misli na Barago in njegovo izredno misijonsko delo se utrne misel tudi na vse tiste, ki so Baragu tako misijonsko delovanje skozi več kot 30 let omogočali — s svojimi žrtvami v zaledju. Kakor je

lahko Baraga sam pobuda in vzgled vsem slovenskim misijonarjem na misijonskem polju, tako morajo biti naši predniki, ki so Baragi pomagali, zgled nam v naši pomoči slov. misijonarjem.

Dva radiokombinada, trije utekočilniki, moško kolo, trije ventilatorji, fina aktovka, avtomatični likalnik, podoba nadškofa Jegliča in 20 drugih tombol, po'eg več stotin činkvinov in kvatern. — Pri pogrnenih mizah je bilo lahko slediti

tomboli, kakor vidimo družbo na sliki spodaj; ko si kaj zadel, si moral iti lepo v vrsto in pred komisijo. — Desno spodaj: Pred vhomom v razstavnih prostor je kraljeval Baraga (delo kiparja Ahčina) z geslom: Barago na oltar!...

Ob misli na Barago in njegovo izredno misijonsko delo se utrne misel tudi na vse tiste, ki so Baragu tako misijonsko delovanje skozi več kot 30 let omogočali — s svojimi žrtvami v zaledju. Kakor je

lahko Baraga sam pobuda in vzgled vsem slovenskim misijonarjem na misijonskem polju, tako morajo biti naši predniki, ki so Baragi pomagali, zgled nam v naši pomoči slov. misijonarjem.

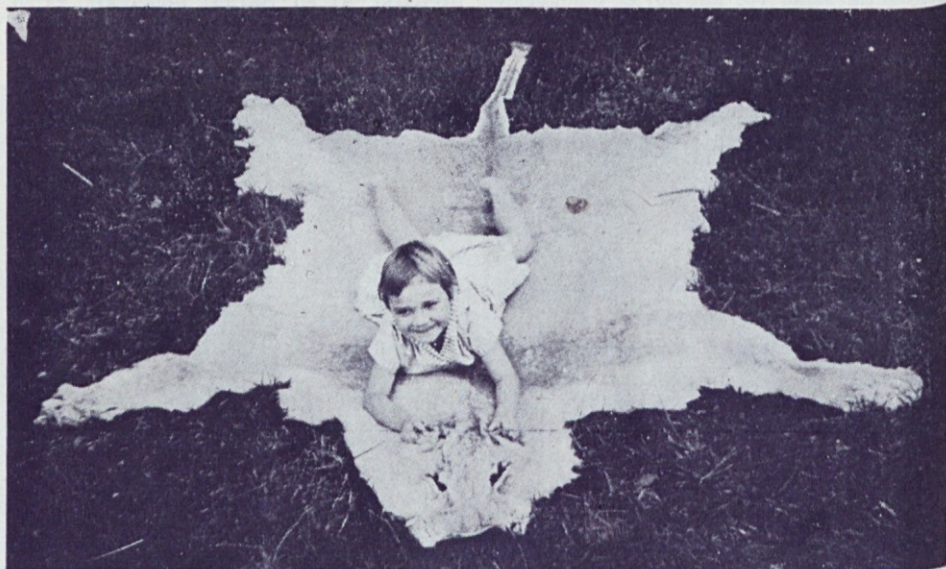

Zadovoljstvo žari z obrazov vseh, ki jim je bila sreča posebno mila, da so zadeli večje dobitke. Na str. 195 vidimo g. M. Mastnaka, dosmrtnega naročnika „Kat-misijonov“. Tombole so zadeli sledeči: Radickombinado: Tomaž Erjavec in Hri-bar Viktor; kolo: Krivec Andrej, uteko-čilniše: Anton Juvančič, Mastnak Maks in Novak Anica; ventilatorje: Janko Fi-lipič, Klemenčič Ivan in Potočnik Ma-tevž; ostale tombole: Leban Adolf, Vinko Samsa, Arbanas Ladišlav, Žagar Lojze, Sušnik Rozi, Cestnik Jože, Arnšek Peter, Petek Jazek CM., Medved Janko, Ma-ček Jakob, Tomaževič Lovro, Podestá Carlos, Urbančič Tone, Šabič Božo, Sta-novnik Janez, Šmajd Ivanka, Kralj Edi, Jalen Andrej, Dora Vončina, N. Drviž in Košir Frančiška. Iskreno čestitamo!

Po tomboli se je vršilo žrebanje za do-bitke, ki so jih poslali slovenski misijon-arji, vsega skupaj 110 dobitkov. Kakih 80 dobitkov je bilo izžrebanih in večinoma še tisti večer odnesenih, ostali so preostali od tablic, ki so se na tomboli zadele ali sploh niso bile prodane. 14 dni po tomboli je bila dražba preostalih pred-metov, ki je dosegla prav dober uspeh.

Zadnja slika tega foto-poročila kaže hčerko znanega sodelavca „Katoliških misijonov“, Irenko Jeločnik, kako dobro se počuti na prav mehki levinjini koži.

Prav je, da tu omenimo še nekaj predmetov in misijonarjev, ki so jih poslali, pa jih nismo navedli ob razlaganju slik, ker na fotografijah pač niso vidni: Gg. Kustec in Kešpret sta poslala tudi nagačeno živalco v borbi s kačo, ki se ji ovija okrog trupa; pa ker so menda na potu moli začeli na tem lepem predmetu svoje delo, se ni zdelo primerno dajati na razstavo ne za dobiček. S. Miklavčič je poslala tudi kakih 12 konjičkov, vsak v drugačni drži, iz posebne vrste porcelana, ki sestavljajo krasno skupino. Poslala je tudi 4 školjke, okrašene s še manjšimi morskimi živalcami. Poleg slova, ki ga je poslala s. Vincencija Novak iz Sijama, smo prejeli še tri druge slone (kipce seveda...), dva iz Indije, enega iz Afrike. Prejeli smo tudi oklep želve (s. Franč. Novak): japonsko vazo (s. Miklavčič), dalje 2 torbici in 2 dolga pasova, vse ročno delo čulupi Indijanec, kar je poslala s. Serafina Černe iz Paragvaja. Svilen prt, ki ima uvezeno kitajsko poslopje (Rafael Mrzel, ki je poslal tudi eno na svilo slikano Marijino podobo), razni japonski kipci (s. Jančar), obredni gong (br. Udovč), dvojni zamorski bojni meč in staro primitivno zamorsko godalo (br. Kerševan), zaponke, igle in žličke iz slonove kosti (Ks. Lesjak), letna poročila jezuitskega zavoda v Darjeerlingu, in še to in ono, vse to so velikodušni darovi misijonarjev. Marsikateri reči pa šele prihajajo ali so napovedane, kajti misijonarji nimajo vedno časa, da bi se ukvarjali s stikanjem za temi predmeti in tako je marsikdo kaj našel ali poslal prepozno, da bi prišlo na razstavo ali tombolo. Tako na primer sta gg. Majcen in Geder poslala iz Hongkonga dva krasna in dragocena izdelka rezbarske umetnosti v marfilu, katerih fotografijo sta nam poslala naprej v pismu in tu objavljamo rezbarijo kitajske dame. Ko smo šli vprašat v neko trgovino v Buenos Airesu, kjer prodajajo podobne uvožene originalne izdelke, so nam rekli, da je kipec vreden 3.500 pesov. Žal še ni dospel in vprašanje je, če nam ga bo carina izročila. — Br. Kramar Joško SDB nam

sporoča o pošiljki šest funtov težkega zavoja s posebnimi skledicami iz bambusa, polakiranimi in pozlačenimi. — O. Jože Cukale SJ nam tudi piše, da je oddal na pošto lep zavoj stvari za namene naše tombole oziroma za drugačno porabo, ko bo pač prišlo za tombolo prepozno. Pa o vseh teh stvareh bomo še poročali v prihodnjih številkah „Kat. misijonov“.

NAŠIH MISIJONARJEV

v Hongkongu delujoča slovenska frančiškanska Marijina misijonarka s. Gerhardina Hrastnik. Kažejo delovanje te družbe med kitajskimi in vietnamskimi protikomunističnimi begunci, ki so se umaknili v Hongkong in Macao. — Slika levo: Misijonarka je obiskala vietnamsko begunsko družino: mati s štirimi otroki pred skromno barako. Slika spodaj: Za begunce vzdržujejo misijonarske šole vseh vrst in stopenj; tu vidimo šesti razred ljudske šole, na levi učiteljica, članica Marijine legije, organizacije, ki je v neprecenljivo pomoč misijonarjem in misijonarkam. Desno spodaj nam kaže fotografija skupino članic te apostolske družbe z zastavo, ki nosi napis: Legio Mariae — Marijina legija. —

Slike na tej in naslednjih straneh nam je poslala iz Šanghaja izgnana in zdaj

Slika tukaj zgoraj kaže družino Lam, ki se je v celoti dala krstiti in prejela sveto obhajilo v cerkvi frančiškanskih

Marijinih misijonark v mestu Makao. Taki lepi sadovi so v veliko tolažbo misijonarjem in zgovoren zgled poganom.

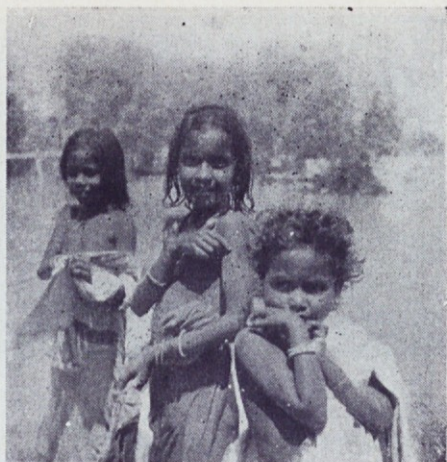

Misijonarke vzdržujejo tudi dispanzerje, v katerih nudijo prvo zdravstveno pomoč vsem, ki se zatečejo k njim, in teh je veliko. Zlasti mamice rade prinašajo svoje otročiče na zdravniški pregled. Starejši bolniki imajo v čakalnici priliko, da

se vsaj malo spoznajo s krščanskim naukom, ki jim ga s pomočjo slik razlaga misijonarka, kot vidimo na fotografiji spodaj. Tako pridobe marsikaj ne le za telo, ampak tudi za neumrjočo dušo. In misijonarji dosegajo svoj cilj...

Z misijona m. dr. Mirijam Zalaznik I.B.M.V. v Alahabadu v Sev. Indiji, kjer misijonarki te družbe vodijo šole, tudi višje, v predragoceno oporo misijonarjem-duhovnikom. Naša rojakinja je ravnateljica tamkajšnjega učiteljišča. Slika desno kaže tri dekletca iz tistih krajev; spravile so se lovit ribe... Spodnja slika pa kaže cerkev v Alahabadu med škofovo pridigo, ki jo mladina pozorno posluša. Ta indijska katoliška mladina je up misijonov za bodočnost. Misijonarka piše, da imajo fantje in dekleta njihovega misijona veliko veselje za gregorijansko petje in da ga lepo pojo. — Katoliško, zlasti višje šolstvo v misijonih je silne važnosti za razvoj Cerkve. Zlasti v Indiji, ki se vedno bolj civilizira; bodočnost Indije v veliki meri zavisi od tega, ali bo potom katoliških višjih šol s civilizacijo prodrli v indijska naselja krščanski idealizem, ali pa si jih osvoji komunistični brezbožni materializem. Manjka misijonom v Indiji na tisoče šol in osebja in zato krščansko vpli-

vanje na razvijajoče se mase zaostaja, se izgublja kakor kapljica vode v pesku. Katoliški svet vse premalo žrtvuje za osvajanje sveta, tudi Indije za Kristusa! Križem rok čakamo in gledamo, kako osvajajo svet drugi — za Antikrista...

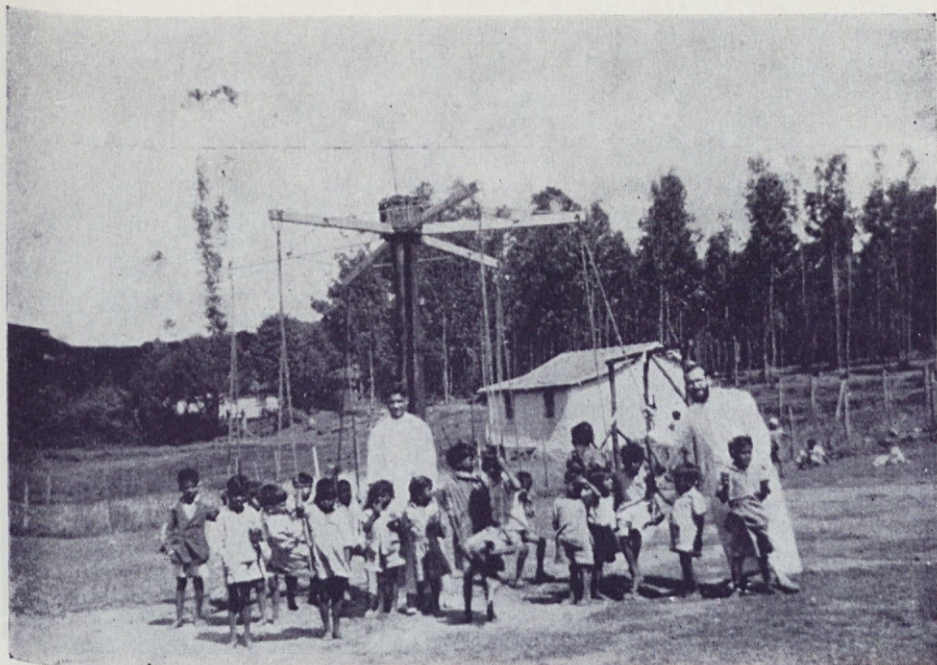

V Indiji so zadnja desetletja krepko priprijeli Don Boskovi sinovi, salezijanci. Med njimi je bilo in je še tudi več Slovencev. Dva izmed njih sta komaj dobro započela z delom tamkaj, pa sta že morala pustiti ljubljeni delokrog na zemlji, da z nebes nadenj blagoslova prosita. Sta to pokojna misijonarja-duhovnika: Karel Mlekuž in Ivan Cigan. Delujejo pa danes v Indiji sledeči slovenski salezijanski misijonarji: Jože Bernik, ki je

kot 16 letni klerik že odšel v misijone in je zdaj v Indiji že več kot 20 let...; zavzema važne funkcije zlasti pri vzgoji domačega salezijanskega naraščaja. Na str. 204 in 205 spodaj ga vidimo sredi indijske mladine na izletu in pa ob blagoslovitvi ene novih misijonskih ustanov. — Drugi salezijanski duhovnik v Indiji je Nace Kustec, ki tudi lepo deluje v salezijanski bogoslovnici v Tirupatturju, ob prostem času pa med otročadjo. (Po

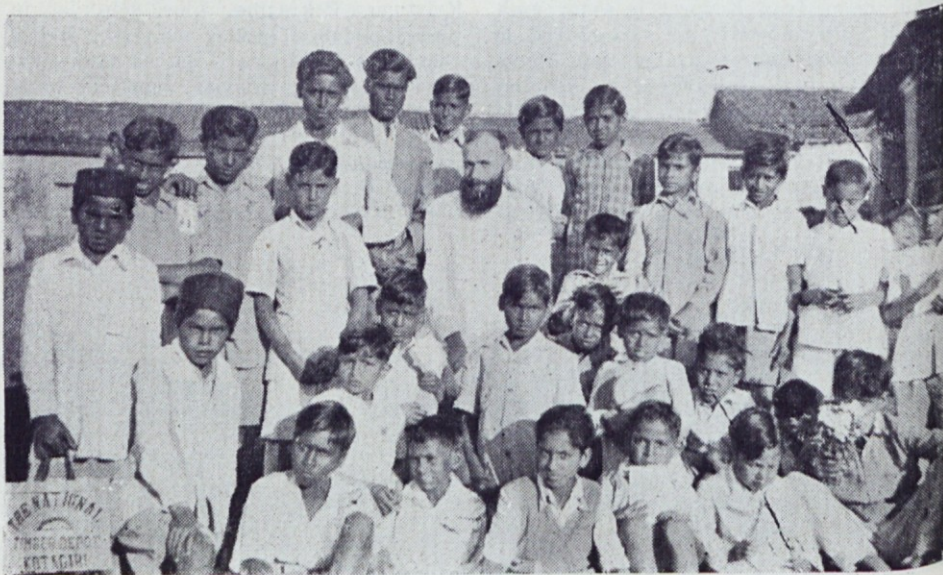
tem sta še dva brata laika: Ivan Kešpret in Ludvik Zabret, vsak s svojim lepim delokrogom. Ivan Kešpret je avtor vseh tehlepih fotografij na straneh 202 do 205. Ludvik Zabret preživi pol dneva na traktorju, ki pretvarja neobdelano zemljo v rodovitno grudo, v izboljšanje življenjskih pogojev indijskega prebivalstva. „Revščina je mačeha krepostnega življenja“ ta pregovor velja tudi za indijskega človeka, zato je treba dvig-

niti raven materialnih pogojev življenja, če hočemo dvigati tudi duše višje h Kristusu. Pokrajina, kjer delujejo, je precej podobna naši v domovini, kakor razvidimo iz fotografij na teh dveh straneh: hribovita, valovita, lepo obdelana, posejana z vasicami, prepletena s sto potmi... Dve sliki kažeta salezijanske oratorijance na izletu in pri igri; kakor vidimo, je vrtljak po vsem svetu priljubljena in večno moderna otroška zabava.

Sliko misijonskega poslopja tu in njega prejšnjih straneh, Slika desno zgoraj pa kaže apostola družinske molitve sv. blagoslovitve smo že raztolmačili na

rožnega venca na obisku v Indiji (na desni). P. Peyton hodi iz dežele v deželo

in organizira množice vernikov, ki se obvežejo za družinsko molitev rož. venca.

Pogled na drevored ogromnega svetovnoznane botaničnega vrta v Kalkuti, katerega vodi jezuitski misijonar p. San-

tapar. kot nam poroča naš p. Jože Cukale S.J., ki deluje v tem indijskem mestu, in ki nam je to sliko z drugimi poslal.

IZ UPRAVE „KATOLIŠKIH MISIJONOV“

„Katoliške misijone“ smo ustavili vsem tistim, ki za dalje časa niso plačali naročnine. Kdor od prizadetih jih želi prejemati tudi v bodoče, naj se obrne na bližnjega poverjenika našega lista, kjer naj plača zaostalo naročnino in bo list zopet v redu prejemal. Poverjenike „Katoliških misijonov“ lepo prosimo, da prizadetim ta korak obrazlože in upravi takoj sporočijo vsako spremembo in morebitno utemeljeno pritožbo.

Cenjene naročnike „Katoliških misijonov“, ki še niso poravnali naročnine za nazaj, prosimo, da to store čimpreje!

Vsem se toplo priporočamo za naročnino tekočega leta!

PROSIMO, PORAVNAJTE NAROČNINO!

Denarja ne pošiljajte niti v pismih niti po poštni nakaznici, ampak samo preko poverjenikov! To velja zlasti za U.S.A. in Kanado!

MISIJON. TISKOVINE SE PLAČUJEJO NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Petek Janez CM, Misijonska pisarna, Cochabamba 1467, Buenos Aires

U.S.A.: Rev. Charles Wolbang CM, St. Vincent's Sem., 500 East Chelton Ave, Philadelphia 44, Pa. — Rudi Knez, 15011 Cardinal Ave, Cleveland 10, Ohio.
Mary Vavpotič, 1923 W. 22nd Pl., Chicago 8, Ill. — Anica Tushar, Box 731, Gilbert, Minn.

Kanada: Rev. John Kopac, CM, 594 Manning Ave, Toronto 4, Ont. — John Marentic, 362 Wellesley St. E., Toronto Ont. — Rev. Martin Turk, 545 Mahon Ave, North Vancouver, B. C. — Antonija Cuden, 3958 Laval Ave, Montreal, Que.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte s. Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Avstrija: Rev. Alojzij Luskar, Kamen 14, P. St. Kanzian i. J., Kärnten.
Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drau, D.P. Camp, Kärnten, Austria.

V ostalih deželah sprejemajo iz prijaznosti naročnino slovenski dušni pastirji.

„Katoliški misijoni“ so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, „Slovenske misijonske zveze“ in „Južnoameriške Baragove zveze“. Izdajajo ga slovenski lazaristi. Urejuje Lenček Ladislav C.M. s sodelovanjem dr. Maksimilijana Jezernika v Rimu, Karla Wolbanka C.M. v Philadelphiji, U.S.A., prof. Lojzeta Geržiniča in Nikolaja Jeločnika v Buenos Airesu. Upravlja Petek Janez C.M. — Naslov uredništva in uprave: Calle Cochabamba 1467, Buenos Aires, Argentina. — Tiska „Federico Grote“, Montes de Oca 320 (Lenček Ladislav C.M.). — S cerkvenim dovoljenjem

